

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΘΩΜΑ Ή ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΑΣΧΑ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τήν Κυριακήν, 29ην Ἀπριλίου /12ην Μαΐου 2024, ἐωρτάσθη ἡ Κυριακή τοῦ Θωμᾶ εἰς τό Πατριαρχεῖον.

Κατά τήν ἑορτήν ταύτην ἐωρτάσθη τό γεγονός τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Κυρίου, τήν 8ην ἀπό τῆς Ἀναστάσεως ἡμέραν, ὅτε καί Θωμᾶς ἦτο μετ' αὐτῶν καί ἐψηλάφησε τόν Κύριον καί ὡμολόγησε τόν Κύριον καί εἶπεν: «Ὁ Κύριος μου καί ὁ θεός μου», (Ἰωάν. 20,28).

Ἡ ἑορτή αὕτη ἐωρτάσθη δι' Ἑσπερινοῦ ἀφ' ἐσπέρας εἰς τῷ Καθολικόν τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, εἰς τόν ὁποῖον προεξήρξεν ὁ Πατριαρχικός Ἐπίτροπος Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καπιτωλιάδος κ. Ἡσύχιος.

Ἡ λειτουργία ἐτελέσθη τήν πρωΐαν τῆς Κυριακῆς εἰς τόν Πανάγιον καί Ζωοδόχον Τάφον, προεξάρχοντος πάλιν τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, συλλειτουργούντων καί τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου καί Λύδδης κ. Δημητρίου, Ἀγιοταφίτῶν Ἱερομονάχων, ὧν πρῶτος ὁ Γέρων Τελετάρχης, Ἀρχιμανδρίτης π. Βαρθολομαῖος, τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Συμεών, ψάλλοντος τοῦ π. Ἰωάννου Ἀντωνίου, παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα κ. Δημητρίου Ἀγγελосоπούλου, μετὰ συμμετοχῆς μοναχῶν, μοναζουσῶν, προσκυνητῶν προσελθόντων ἐκ διαφόρων Ὁρθοδόξων χωρῶν καί ἐντοπίων πιστῶν.

Ἀπολυθείσης τῆς θείας Λειτουργίας ἡ Πατριαρχική Συνοδεία ἀνῆλθεν εἰς τά Πατριαρχεῖα, ἔνθα ὁ Σεβασμιώτατος προσεφώνησε τούς πιστούς διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως αὐτοῦ:

«Ὁ Ἀπόστολος Θωμᾶς ἀπουσίαζε, ὅταν ὁ Χριστός, μετὰ τήν Ἀνάστασή Του, ἐπισκέφθηκε τούς Μαθητές Του στό ὑπερῶον, ὅπου ἦταν συνηγμένοι. Ὅταν πληροφορήθηκε τά σχετικά μέ τήν ἐπίσκεψη τοῦ Χριστοῦ, ζήτησε νά Τόν δῇ καί νά ψηλαφήσῃ τίς πληγές τοῦ Σταυροῦ στά χέρια καί τήν πλευρά Του. Ὁ Χριστός, ὅταν ἐπισκέφθηκε καί πάλι τούς Μαθητές Του μετὰ ἀπό ὀκτώ ἡμέρες, κάλεσε τόν Ἀπόστολο Θωμᾶ νά ψηλάφησῃ τά σημάδια τῶν πληγῶν στό Σῶμα Του. Τότε ὁ Ἀπόστολος Θωμᾶς Τόν ἀνεγνώρισε καί Τόν ὁμολόγησε Κύριο καί θεό του. Τόν ἀνεγνώρισε ἀπό τίς πληγές τοῦ Σταυροῦ, οἱ ὁποῖες ἀποτελοῦν σημάδι τῆς ἀγάπης Του, ἀλλά καί τῆς δυνάμεώς Του. Τήν ὁμολογία τοῦ Θωμᾶ οἱ ἅγιοι Πατέρες τήν ὀνομάζουν σωτήριο. Καί πραγματικά, ὁδηγεῖ στήν σωτηρία ὅλους ἐκείνους πού τήν ἀπευθύνουν στόν Χριστό ἐκζητώντας ταπεινά τό ἔλεος Του.

Τό γεγονός ὅτι ὁ Ἀπόστολος Θωμᾶς ἀρχικά ἀπουσίαζε κατά τήν ἐμφάνιση τοῦ Χριστοῦ στούς Μαθητές Του, φαίνεται ὅτι ἦταν οἰκονομία Θεοῦ, γιά νά γίνη πιστευτό τό θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως καί νά διαλυθῇ κάθε εἶδους ἀμφιβολία.

Ὁ Ἀπόστολος Θωμᾶς, μετὰ τήν Πεντηκοστή, κήρυξε τό Εὐαγγέλιο στούς Πάρθους, τούς Πέρσες, τούς Μήδους καί τούς Ἰνδοῦς καί εἶχε μαρτυρικό τέλος.

Ὑψώνω τό ποτήριον ὑπέρ ὑγιείας καί μακροημερεύσεως τοῦ Πατρός καί Πατριάρχου

ἡμῶν κ.κ. Θεοφίλου τοῦ Γ' καί πάσης τῆς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος. Χριστός Ἀνέστη. Χρόνια πολλά».

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς

Ἡ ΤΕΛΕΤΗ ΤΟΥ ΕΠΙΤΑΦΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τό ἑσπέρας τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς, 20ῆς Ἀπριλίου/3ης Μαΐου 2024, ἔλαβε χώραν εἰς τόν Πανίερον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως ἡ μεγαλοπρεπής καί κατανυκτική τελετή τοῦ Ἐπιταφίου. Κατ' αὐτήν εἰς τήν ἀρχήν ἐψάλη ὁ Κανὼν τοῦ Μεγάλου Σαββάτου «Κύματι θαλάσσης», ἄχρις οὔ ἐνδυθῶσι διά τῶν πενθίμων ἀμφίων αὐτῶν ὁ Πατριάρχης καί οἱ Ἀρχιερεῖς.

Ἄμα τῇ λήξει τῆς Θ' ὥδῃς ἤρχισε ἀπό τῆς Ὁραίας Πύλης τοῦ Καθολικοῦ ἡ Ἀγία Εἵσοδος / Λιτανεία, ὁδεύουσα πρῶτον δεξιὰ πρὸς τό παρεκκλήσιον «Μή μου Ἄπτου» τῶν Φραγκισκανῶν καί ἀκολουθοῦσα εἰς τό παρεκκλήσιον τῶν Κλαπῶν, τοῦ Ἀγίου Λογγίνου, τῆς Εὐρέσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, τοῦ κίονος τῆς Φραγγελώσεως καί τοῦ Ἀκανθίνου Στεφάνου, μετὰ δεήσεως εἰς ἐκάστην αὐτῶν.

Ἦκολούθησεν ἡ ἄνοδος πρὸς τόν Φρικτόν Γολγοθᾶν, ἔνθα ἀνεγνώσθη τό Εὐαγγέλιον τῆς Σταυρώσεως, ἀνεπέμφθη δέησις καί ἐγένετο προσκύνησις, συμμετέχοντος καί τοῦ ἐξοχωτάτου Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Δημητρίου Ἀγγελοσοπούλου καί τῆς Προξένου κ. Ἄννης Μάντικα, ψαλλούσης τῆς χορωδίας τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως.

Μετά ταῦτα, οἱ Ἀρχιερεῖς παρέλαβον τό ἅγιον εἰλητάριον τοῦ Ἐπιταφίου, τό ἡπλωμένον ἐπὶ τῆς Ἀγίας Τραπεζῆς ἡντρεπισμένον δι' ἀνθῶν. Τοῦτο κατελθόντες ἡπλωσαν ἐπὶ τοῦ λίθου τῆς Ἀγίας Ἀποκαθηλώσεως, ὅπου ἀνεγνώσθη τό Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ Κατὰ Ἰωάννην, «ἐλθὼν Ἰωσήφ ἀπὸ Ἀριμαθαίας...».

Μετά ταῦτα, οἱ Ἀρχιερεῖς ἦσαν ἐπὶ τῶν χειρῶν αὐτῶν τό εἰλητόν καί περιέφερον αὐτό περίξ τοῦ ἁγίου Τάφου διά λιτανείας τρίς, ὕστερον δέ ἡπλωσαν αὐτό ἐπὶ τῆς πλακός τοῦ Ἀγίου Τάφου.

Τότε ἤρξατο ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ἀπὸ τό Ἐνδότερον τοῦ Παναγίου Τάφου τήν Α' Στάσιν τῶν Ἐγκωμίων: «Ἡ Ζωὴ ἐν Τάφῳ κατετέθης Χριστέ». Τήν Β' Στάσιν «Ἄξιόν ἐστί μεγαλύνειν Σέ τόν Ζωοδότην» ἤρξατο ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καπιτωλιάδος κ. Ἡσύχιος καί τήν Γ' Στάσιν «αἱ γενεαὶ πᾶσαι ὕμνον τῇ ταφῇ Σου προσφέρουσι, Χριστέ μου» ἤρξατο ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Γεράσιμος κ. Θεοφάνης καί ὁ μυρεψὸς Ἀρχιεπίσκοπος Ἀβήλων κ. Δωρόθεος, συμπροσευχομένων Ἀγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων καί Ἱερέων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί τοῦ Ἀρχidiaκόνου π. Μάρκου καί τῶν διακόνων π. Δοσιθέου καί π. Εὐλογίου.

Ἀκολουθῶς ἐξεφωνήθη τό κήρυγμα τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς ὑπό τοῦ τοῦ Γέροντος Ἀρχιεραγματέως Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου ὡς ἔπεται:

«Ἰδοὺ ἐγὼ ἐμβαλῶ εἰς τὰ θεμέλια Σιών

λίθον πολυτελεῖ ἐκλεκτόν,

ἀκρογωνιαῖον ἔντιμον εἰς τὰ θεμέλια αὐτῆς

καὶ ὁ πιστεύων ἐπ' αὐτῷ οὐ μὴ καταισχυνηθῇ

(Ἡσαΐου 28, 16)».

Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,

Σεβασμία τῶν Ἱεραρχῶν χορεία,

Ἐκλαμπρότατε κ. Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος,

Εὐλαβεῖς ἱερεῖς,

Εὐσεβεῖς προσκυνηταί,

Ὁ λίθος οὗτος ὁ πολυτελεῖς καὶ ἐκλεκτός, ὁ ἀκρογωνιαῖος καὶ ἔντιμος, διὰ τόν Ὅποιον προεῖπε ὁ προφήτης Ἡσαΐας ὅτι ὁ Θεός θά Τόν ἐγκαταστήσῃ εἰς τὰ θεμέλια τῆς Σιών, εἶναι ὁ ἴδιος, τόν Ὅποιον Συμεὼν ὁ Θεοδόχος ἀνεγνώρισε ὡς «τό σωτήριον τοῦ Θεοῦ» καὶ εἶπε ὅτι «οὗτος κεῖται εἰς πτῶσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραὴλ καὶ εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον», (Λουκ. 2, 30-34), εἰς πτῶσιν ἐκείνων οἱ ὅποιοι Τόν ἀρνοῦνται καὶ εἰς ἀνάστασιν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι Τόν ἀποδέχονται. Εἶναι Ἐκεῖνος, διὰ τόν Ὅποιον ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν λέγει, «Θεός ἦν ἐν Χριστῷ κόσμον καταλλάσσων ἑαυτῷ» (Β' Κορ. 5, 19) καὶ ὅτι ἐν «Αὐτῷ κατοικεῖ πᾶν τό πλήρωμα τῆς θεότητος σωματικῶς», (Κολ. 2, 9).

Εἶναι ὁ Ἐνανθρωπήσας ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου Μονογενὴς Υἱός καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ὁ προσλαβὼν τό ἀνθρώπινον φύραμα ἡμῶν, ὁ συναναστραφεὶς ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους ὡς Θεός καὶ ἄνθρωπος, ὡς Θεάνθρωπος. Εἶναι ὁ μαρτυρηθεὶς ὑπὸ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ ὡς «ὁ ἀμνός τοῦ Θεοῦ ὁ αἵρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰω, 1,29), ὑπ' Αὐτοῦ τοῦ Πατρός, ὅτε ἐβαπτίζετο ἐν Ἰορδάνῃ διὰ φωνῆς ἁνωθεν, «Σὺ εἶ ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν σοὶ εὐδόκησα», (Μάρκ. 1,10) καὶ ὑπ' Αὐτοῦ τοῦ Πνεύματος «καταβαίνοντος εἰς Αὐτόν ἐν εἴδει περιστερᾶς (Μάρκ. 1, 10) χρισθεὶς «θεουργικῶ ἐλαίῳ ἀγαλλιᾶσεως».

Χρισθεὶς τῷ ἐλαίῳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τῇ εὐδοκίᾳ τοῦ Πατρός, ἀνέλαβε ἐπὶ τῶν ὤμων Αὐτοῦ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων. « Ἐν τῷ προσώπῳ Αὐτοῦ ἡ ἀνθρωπότης ἐώρακε τόν Πατέρα (Ἰω. 14, 8). Ὦν, ὡς διεβεβαίωσεν ἡμᾶς, «ἡ ὁδός καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ» (Ἰω. 14, 6), ἐδίδαξεν ἡμᾶς τόν ἀληθινόν τρόπον ζωῆς, ὡς ζωῆς προσφορᾶς καὶ ἀγάπης πρὸς τόν πλησίον, ἔτι καὶ πρὸς τοὺς ἐχθρούς. Ἐθεράπευσε κωφούς καὶ ἀλάλους, συνέσφιγξε τὰ νεκρά μέλη παραλύτων, ὥμμάτωσεν ἀομμάτους, ἡλευθέρωσε κατεχομένους ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων καὶ ἀνέστησε νεκρούς, ἐν οἷς τόν φίλον Αὐτοῦ Λάζαρον τόν τετραήμερον, «τὴν κοινήν

Ἀνάστασιν πρό τοῦ πάθους Αὐτοῦ πιστούμενος».

Ἐξ ἐλέους ἀμετρήτου καί φιланθρωπίας ἀφάτου ἔφθασε καί εἰς τήν θυσίαν τοῦ σταυροῦ ὑπέρ ἡμῶν. Ἐκουσίως ἐδέχθη σταυρόν ὑπέρ ἡμῶν. Ἐνῶ κατά τόν ἀπόστολον Παῦλον «μόλις ὑπέρ δικαίου τις ἀποθανεῖται» (Ρωμ. 5,7), Ἐκεῖνος, «ἡμῶν ἁμαρτωλῶν ὄντων, ὑπέρ ἡμῶν ἀπέθανεν», (Ρωμ. 5,8). Ἐν ἐλευθέρᾳ καί αὐτοβούλῳ ὑπακοῇ ἀνέλαβε «νά τελειώσῃ τό ἔργον, ὃ δέδωκεν Αὐτῷ ὁ Πατήρ», (Ἰω. 17,4). Τόν θάνατον Αὐτοῦ τοῦτον ἐβίωσεν ὁ Κύριος ὡς ποτήριον, λέγων «τό ποτήριον τοῦτο, ὃ δέδωκε μοι ὁ Πατήρ οὐ μή πίνω αὐτό;» (Ἰω. 18, 11). Τόν ἡμέτερον θάνατον ἀνῆρσε διὰ τοῦ ἰδίου Αὐτοῦ θανάτου. Ὁ θάνατος «ἐπατήθη θανάτῳ», ὡς νυχθημερόν ψάλλει ἡ Ἐκκλησία. Ἦτο θάνατος ἀτιμωτικός, ἐπονείδιστος, ὀδυνηρός καί πικρός. Ὁ Κύριος ἐφώνησεν ἀπό τοῦ σταυροῦ «διψῶ», ἀλλ' ἡ ἀνθρωπότης, ἐν τῷ προσώπῳ τῶν ἀπογόνων τῶν υἱῶν τοῦ νόμου καί τῶν υἱῶν τῶν ἐθνῶν προσέφερεν Αὐτῷ «ὄξος» (Ἰω. 18, 29) «καί γευσάμενος οὐκ ἠθέλησε πιεῖν», (Ματθ. 27, 34). Εἰς τήν φιланθρωπίαν τοῦ θεοῦ, ὁ ἄνθρωπος ἀνταπέδωκεν ἀπανθρωπίαν, διότι κατά τόν ἔγκριτον θεολόγον μακαριστόν Πρεσβύτερον Γεώργιον Φλορόφσκη «ἦτο ἀπάνθρωπον καί δαιμονικόν ὅλον τό ξέσπασμα τῆς μανίας κατά τοῦ Χριστοῦ».

Οὐχ ἦττον διὰ τοῦ σταυροῦ ὁ Κύριος κατήλθεν εἰς τόν Ἄϊδην, «τάφῳ δέ διαφθοράν οὐκ οἶδε τό ἄχραντον Σῶμα τοῦ λυτρωτοῦ τῶν ψυχῶν ἡμῶν».

Αὐτεξουσίως ὡς θεός ἐσύλησεν ἀπό τοῦ Ἄϊδου τούς ἀπ' αἰώνων δεσμίους αὐτοῦ, λέγων «εἰσάγεσθε πάλιν εἰς τόν παράδεισον», δηλαδή ἀπολαύετε ἄνευ βασάνων ἐν χαρᾷ καί ἀγαλλιάσει τήν ἄληκτον καί αἰώνιον ζωήν. Διὰ τοῦτο ἀπό τοῦ σταυροῦ τοῦ Κυρίου καί ἐντεῦθεν, ὡς διακηρύσσει ἡ Ἐκκλησία κατά τήν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, «οὐκ ἔστιν θάνατος, ἐκδημούντων ἡμῶν ἀπό τοῦ σώματος καί πρός τόν Κύριον ἐνδημούντων, ἀλλά μετὰστασις ἀπό τῶν λυπηροτέρων ἐπὶ τά χρηστότερα καί θυμηδέστερα καί ἀνάπαυσις καί χαρά». «Ἰδοὺ γάρ ἦλθε διὰ τοῦ σταυροῦ χαρά ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ». Τό ζωοποιόν Αὐτοῦ αἷμα, θεήρρυτον αἷμα, ὡς ψάλλει ἡ ὑμνολογία τῆς Ἐκκλησίας καί ὡς ἀναγράφεται ἐπὶ τῆς πλακός τῆς Ἀγίας Τραπέζης τοῦ Γολγοθᾶ, ἔρρευσε, ὅτε αἱ πέτραι τῆς φύσεως, τοῦ Τόπου Κρανίου, ἐσχίσθησαν καί διὰ τῶν ρωγμῶν αὐτῶν ἔρρευσε τό αἷμα Αὐτοῦ τό ἄχραντον καί ἀπέπλυνε τόν ρύπον τοῦ ἐνταῦθα ἐνταφιασμένου Προπάτορος ἡμῶν καί ὅλων τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ. Ἐπὶ τοῦ αἵματος Αὐτοῦ ὡσαύτως ὁ Κύριος ἐθεμελίωσε τήν Ἐκκλησίαν, τό Σῶμα Αὐτοῦ, ὥστε «αἱ πύλαι τοῦ Ἄϊδου νά μὴν ἔχουν ἰσχύν ἐπ' αὐτῆς». (Ματθ. 16,18). «Ἐρυθραῖς δέ βαφαῖς» τοῦ τιμίου αἵματος Αὐτοῦ ὑπέγραψε τήν Καινὴν Διαθήκην Αὐτοῦ, τήν Διαθήκην μετὰ πάντων τῶν λαῶν τῆς γῆς, «μὴ καταλύουσιν, ἀλλὰ συμπληροῦσιν τήν Παλαιάν», (Ματθ. 5, 17), λέγων: «τοῦτο ἔστι τό αἷμά μου τῆς Διαθήκης», (Ματθ. 26, 28) καί «τοῦτο τό ποτήριον ἡ Καινὴ Διαθήκη ἐν τῷ αἱματί μου», (Λουκ. 22, 20). Ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ σταυροῦ ἐπήγαγε ζωὴ διὰ τόν ἄνθρωπον, δύναμις ζωῆς ἀκαταλύτου, κρουνοὶ ζωῆς καί σωτηρίας. Τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ, τό ἐκχυθέν ἅπαξ ἐπὶ τοῦ Φρικτοῦ Γολγοθᾶ, ἐκχέεται καθ' ἐκάστην καί εἰς τό αἷμα τῆς θείας Εὐχαριστίας, ὑπέρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καί σωτηρίας, ζωοποιῶν καί ἀγιάζον τὰς ψυχὰς καί τὰ σώματα ἡμῶν.

Διὰ τοῦ σταυροῦ τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ ὁ θεός ἀπῆντησεν εἰς τούς ἀστοχήσαντας νά γνωρίσουν Αὐτόν Ἕλληνας «διὰ τῆς σοφίας» καί εἰς τούς Ἰουδαίους διὰ τῆς αἰτήσεως «σημείου». Ὁ θεός ηὐδόκησε νά σώσῃ ἀμφοτέρους, Ἰουδαίους πρῶτον καί Ἕλληνας ἔπειτα διὰ τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ.

Ἐν τῇ θεμελιωθείσῃ ἐπὶ τοῦ αἵματος Αὐτοῦ Ἐκκλησίᾳ καί τῇ ὑπογραφείσῃ ὑπ' Αὐτοῦ Καινῇ Διαθήκῃ Αὐτοῦ ἦνωσε τούς δύο κόσμους, τόν Ἰουδαϊκόν καί τόν Ἑλληνικόν.

Οἱ πιστεύοντες εἰς Αὐτόν Ἰουδαῖοι καὶ Ἕλληνες εἰσι εἷς ἐν Χριστῷ, καθ' ὅτι «ἐν Χριστῷ οὐκ ἔνι πλέον Ἰουδαῖος καὶ Ἕλλην, βάρβαρος, Σκύθης, ἐλεύθερος», (Κολ. 3,11). Ὁ Χριστός ἐσταυρώθη ἐκουσίως ὑπὲρ αὐτῶν καὶ πάντες σώζονται ἐν αὐτῷ, ἔτι καὶ οἱ σταυρωταὶ Αὐτοῦ μετανοοῦντες. Ἄν τοῦτο διὰ τούς Ἰουδαίους ἀποτελεῖ «σκάνδαλον» καὶ διὰ τούς Ἕλληνας «μωρίαν», διὰ τούς δεχομένους αὐτό ἐν πίστει ἀποτελεῖ «θεοῦ δύναμιν καὶ θεοῦ σοφίαν».

Τοῦτο τό μυστήριον, ταύτην τὴν δωρεάν, ταύτην τὴν εὐεργεσίαν, προσφέρει ὁ Χριστός εἰς τὸν κόσμον διὰ τῆς Ἐκκλησίας, λέγων «*θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον*». Ὁ σταυρικός θάνατος τοῦ Κυρίου ἀποτελεῖ τὴν δόξαν Αὐτοῦ. Διὰ τοῦ σταυροῦ ὁ Κύριος εἰσῆλθεν εἰς τὴν δόξαν Αὐτοῦ. Ὁ Ἰδιος, πορευόμενος ὡς Ἀναστάς πρὸς Ἑμμαούς εἶπε Λουκᾶ καὶ Κλεόπα ὅτι «*Ἔδει ταῦτα παθεῖν τὸν Χριστόν καὶ εἰσελθεῖν εἰς τὴν δόξαν Αὐτοῦ*». (Λουκ. 24, 26). Ὁ σταυρός εἶναι ἡ δόξα τοῦ Χριστοῦ καὶ τό καύχημα τῆς Ἐκκλησίας, «*ἐμοὶ δέ μή γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μή ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου*», λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος (Γαλ. 6, 13). Ὁ σταυρός εἶναι ἡ δύναμις τῶν κοπιόντων καὶ πεφορτισμένων, τῶν καταδιωκομένων καὶ πολεμουμένων. Μὲ τό σύμβολον τοῦ σταυροῦ ὡς λάβαρον Βυζαντινοὶ αὐτοκράτορες κατετρόπωσαν βαρβάρους. Εἰς τὸν τόπον τοῦτον ὁ αὐτοκράτωρ Ἡράκλειος ἐπανάφερεν ἐκ τῆς Περσικῆς αἰχμαλωσίας τὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων Ζαχαρίαν καὶ ἐπανύψωσε τὸν Τίμιον Σταυρόν. Μὲ τὴν δύναμιν τοῦ σταυροῦ οἱ πρόγονοί μας ἀπήλλαξαν τό ἔθνος μας ἀπὸ πικρᾶς δουλείας. Ἡ δύναμις τοῦ σταυροῦ ἀνέδειξε πληθύν μαρτύρων καὶ νεομάρτυρας καὶ διεφύλαξε τὴν Ρωμαιορθόξον ταυτότητα τοῦ ἔθνους ἡμῶν.

Μὲ τὴν δύναμιν τοῦ τιμίου σταυροῦ τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων καὶ ἡ ἐν αὐτῷ Ἀγιοταφίτικὴ Ἀδελφότης ὑπὸ τὸν Ἡγούμενον αὐτῆς καὶ Μακαριώτατον Πατριάρχην Ἱεροσολύμων κ. Θεόφιλον, Προεξάρχοντα τῆς πανηγύρεως ἡμῶν, δίδουν τὸν ἀγῶνα αὐτῶν διὰ τὴν προστασίαν τῶν ἀπαραγράπτων Προσκυνηματικῶν δικαιωμάτων τοῦ γένους ἡμῶν ἐξ ἐπιβουλῶν ἄλλοτρίων καὶ ἀπευθύνουν ἔκκλησιν ὑπὲρ παύσεως πάσης ἐχθροπραξίας καὶ ἐπικρατήσεως πνεύματος συνδιαλλαγῆς καὶ εἰρήνης εἰς τὴν Ἁγίαν Γῆν καὶ τὸν κόσμον ὅλον.

Εἰς τὴν σεβάσμιον, πένθιμον ἐν πένθει χαροποιῷ καὶ σεπτῇ ἡμέραν ταύτην ὁ σταυρός τοῦ Χριστοῦ κατὰ τό ἱερόν Τριῶδιον ἤδη «*φωτοβολεῖ τὰς αὐγάς τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ*», τῆς ὁποίας πάντες εἶθε ἐν ὑγιείᾳ καὶ ἀγαλλιάσει νὰ ἀξιωθῶμεν. Γένοιτο».

Ἠκολούθησαν τὰ Εὐλογητάρια, οἱ Αἵνοι, ἡ Δοξολογία, ἡ εἴσοδος εἰς τό Καθολικόν μετὰ τοῦ εἰλητοῦ, ὅπου ἀνεφωνήθη τό «Πρόσχωμεν», «Εἰρήνη Πᾶσι», «Σοφία» καὶ ἐν ᾧ ἐψάλλετο τό «*ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν τό Ἄχραντόν σου Σῶμα*», ἀπὸ τοῦ Ἱεροῦ Βήματος τό εἰλητάριον ἠπλώθη ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τραπεζῆς τοῦ Καθολικοῦ. Ἀνεγνώσθησαν αἱ Προφητεῖαι καὶ τὰ Βιβλικά Ἀναγνώσματα καὶ ἐγένετο Ἀπόλυσις καὶ ἄνοδος ἐν πενθίμῳ κρούσει τῶν κωδῶνων εἰς τό Πατριαρχεῖον, δι' ἀνάπαυσιν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΕΙΣ ΝΑΖΑΡΕΤ

Τήν Κυριακήν, 25^{ην} Μαρτίου /7^{ην} Ἀπριλίου 2024, ἐωρτάσθη ἡ ἐορτή τοῦ
Εὐαγγελισμοῦ τῆς Ὑπεραγίας ἡμῶν Θεοτόκου εἰς τὴν Ναζαρέτ.

Κατὰ τὴν ἐορτὴν αὐτὴν ἡ Ἐκκλησία ὅλη ἰδίᾳ ἡ τῶν Ἱεροσολύμων ποιεῖ μνείαν τοῦ
γεγονότος ὅτι ὅτε ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου ὁ Θεὸς διὰ τοῦ Ἀρχαγγέλου
Γαβριὴλ ἀνήγγειλεν εἰς τὴν Παρθένον Μαρίαν εἰς τὴν πόλιν τῆς Ναζαρέτ ὅτι ἐκ
Πνεύματος Ἁγίου θά ἐνσαρκώσῃ τὸν Μονογενῆ Υἱόν καὶ Λόγον Αὐτοῦ, Κύριον ἡμῶν
Ἰησοῦν Χριστόν. Παραλλήλως καὶ πρὸς τὸ Τυπικόν τοῦ σταθεροῦ ἐορτολογίου
ἐωρτάσθη ἡ ἐορτή τῆς προσκυνήσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ διὰ τὴν ἐνίσχυσιν ἡμῶν
εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς νηστείας διὰ τὴν ὑποδοχὴν τοῦ Ἁγίου Πάσχα.

Διὰ τὴν διπλὴν ταύτην ἐορτὴν ἐτελέσθη πανήγυρις διὰ θείας Λειτουργίας εἰς τὸν
Ἱερόν Ναόν – Προσκύνημα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου εἰς Ναζαρέτ,
προεξάρχοντος τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρός ἡμῶν καὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ.
Θεοφίλου, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων Μητροπολίτου
Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, Ἀρχιεπισκόπων Ἰόππης κ. Δαμασκηνοῦ, Κωνσταντίνης κ.
Ἀριστάρχου καὶ Θαβωρίου κ. Μεθοδίου, Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων, ὧν πρῶτος ὁ
Γέρων Καμαράσης Ἀρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος, τοῦ Προϊσταμένου τῆς Ρωσικῆς
Πνευματικῆς Ἀποστολῆς εἰς Ἱεροσόλυμα (MISSIA) Ἀρχιμανδρίτου π. Βασσιανοῦ,
Ἱερέων τῆς περιοχῆς Ναζαρέτ καὶ Ἀκκρης, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου καὶ τοῦ
Ἱεροδιακόνου π. Εὐλογίου καὶ τῇ συρροῇ πολλῶν ἐντοπίων προσκυνητῶν, ψαλλούσης
τῆς χορωδίας τῆς Μπερ Σέβα ὑπὸ τὸν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Μαδάβων κ.
Ἀριστόβουλον δεξιὰ ἐλληνιστί καὶ τῆς χορωδίας τῆς Κοινότητος τῆς πόλεως
Ναζαρέτ ἀριστερά ἀραβιστί, παρουσίᾳ τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητος Ναζαρέτ κ.
Μπασίμ Ἀσφούρ, τοῦ ἐκπροσώπου τοῦ Ὑπουργείου Ἑσωτερικῶν τοῦ Ἰσραὴλ κ. Σεζάρ
Μαρτζῆ, τοῦ ἐκπροσώπου τῆς Ἑλληνικῆς Πρεσβείας εἰς Τέλ Ἀβίβ κ. Μαυροειδῆ
Νικολάου καὶ τοῦ ἐκπροσώπου τῆς Ρωσίας εἰς Ἰσραὴλ κ. Βλαντιμήρ Βικτόροφ.

Εἰς τὸ Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ὁ
Μακαριώτατος ὡς ἔπεται ἐλληνιστί:

«Ἰδοὺ ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καὶ τέξεται υἱόν, καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα
αὐτοῦ Ἑμμανουήλ, ὃ ἐστὶ μεθερμηνευσόμενον μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός», (Ἠσ. 7,14/ Ματθ.
1,23).

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καὶ προσκυνηταί,

Ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ ἐπισκιάσασα τὴν Παρθένον Μαρίαν συνήγαγε
πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ τῆς Ἀγιογραφικῆς πόλεως ὑμῶν Ναζαρέτ, ἵνα
ἐορτάσωμεν τὸ μέγα καὶ σωτηριῶδες μυστήριον τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Ὑπεραγίας
Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, ὡς παραγγέλλει ἡμῖν ὁ ψαλμωδὸς λέγων:
«Εὐαγγελίζεσθε ἡμέραν ἐξ ἡμέρας τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν», (Πρβλ. Ψαλμ.

Ὁ Δαυϊτικός οὗτος λόγος, «τό σωτήριον τοῦ θεοῦ», δέν εἶναι ἄλλος ἀπό τήν εἰς τήν ἀποροῦσαν Παρθένον Μαριάμ «πῶς ἔσται μοι τοῦτο ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω» (Λουκ. 1,34), ἀπόκρισιν τοῦ Ἀγγέλου Γαβριήλ: «Πνεῦμα Ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ καί δύναμις Ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι, διό καί τό γεννώμενον ἅγιον κληθήσεται υἱός θεοῦ», (Λουκ. 1,35).

Ἡ Ἁγία Γραφή τόσον ἡ Παλαιά ὥσον καί ἡ Καινή Διαθήκη ἀποτελεῖ τήν Ἱεράν Ἱστορίαν, δηλαδή τήν ἀποκάλυψιν, τήν φανέρωσιν τῆς αἰδίου σοφίας καί βουλῆς τοῦ θεοῦ. Ἡ δέ αἰδία σοφία καί βουλή τοῦ θεοῦ εἶναι τό ἀπό «χρόνους αἰωνίους σεσιγημένον μυστήριον» (Ρωμ. 16, 25) τό εὐαγγελισθέν τῇ Παρθένῳ Μαρίᾳ, τό φανερωθέν ἐν Χριστῷ καί κηρυχθέν διά τῶν Ἀποστόλων. Τοῦτο ἀκριβῶς εἶναι «τό γεννώμενον ἅγιον, ὃ κληθήσεται υἱός θεοῦ». Ὁ ὑπό τοῦ Ἀγγέλου Γαβριήλ χαιρετισμός «Χαῖρε κεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετά σοῦ, εὐλογημένη σύ ἐν γυναιξίν» (Λουκ. 1,28) ἀφ' ἑνός καί ὁ λόγος τῆς Μαριάμ «ἰδού ἡ δούλη Κυρίου γένοιτό μοι κατά τό ρῆμά σου» (Λουκ. 1,38) ἀφ' ἑτέρου, κατέστησαν τήν Μαριάμ, τήν γενομένην θεοτόκον καί Μητέρα τοῦ θεοῦ, συμμετόχον καί συνεργόν τοῦ «κατά ἀποκάλυψιν μυστηρίου χρόνοις αἰωνίοις σεσιγημένου, φανερωθέντος δέ νῦν διά τε γραφῶν προφητικῶν κατ' ἐπιταγήν τοῦ αἰωνίου θεοῦ εἰς ὑπακοήν πίστεως εἰς πάντα τά ἔθνη γνωρισθέντος, μόνῳ σοφῷ θεῷ διά Ἰησοῦ Χριστοῦ...», (Ρωμ. 16, 25-27), ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος. Καί ἀναλυτικώτερον: Τό μυστήριον ὅμως αὐτό ἐφανερώθη τώρα, τό ἐπιβεβαιώνουν δέ αἱ προφητικάί γραφαί καί ἔγινε γνωστόν κατά διαταγήν τοῦ αἰωνίου θεοῦ εἰς ὅλα τά ἔθνη, διά νά δείξουν ταῦτα τήν ὑπακοήν, πού ἀπαιτεῖ ἀπό ἡμᾶς ἡ πίστις. Τοιοῦτον ὑπόδειγμα «ὑπακοῆς εἰς τήν πίστιν» ἀνεδείχθη ἡ Παρθένος Μαριάμ, εἰποῦσα τῷ Ἀγγέλῳ Γαβριήλ: «Ἰδού ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατά τό ρῆμά σου», (Λουκ. 1,38). «Ὑπακοῆς ἡ πίστις δεῖται μόνης, οὐ πολυπραγμοσύνης. Καί ὅταν ὁ θεός ἐπιτάτῃ πείσεσθαι, οὐ περιεργάζεσθαι δεῖ», λέγει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός.

Ἐξ ἄλλου Αὐτός οὗτος ὁ Κύριος «ἐγένετο τοῖς ὑπακούουσιν Αὐτῷ πᾶσιν αἷτιος σωτηρίας αἰωνίου» (Ἑβρ. 5,9). Ἡ δέ Παρθένος Μαριάμ κατεῖχε «τό μυστήριον τῆς πίστεως ἐν καθαῷ συνειδήσει» (Α' Τιμ. 3,9). Διό καί ὁ ἄγγελος Γαβριήλ εἶπεν αὐτῇ «μή φοβοῦ Μαριάμ· εὗρες γάρ χάριν παρά τῷ θεῷ. Καί ἰδού συλλήψῃ ἐν γαστρὶ καί τέξῃ υἱόν καί καλέσεις τό ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν», (Λουκ. 1,30). Ἑρμηνεύων τό χωρίον τοῦτο ὁ Ἅγιος Θεοφύλακτος λέγει: «Δικαίως δέ ἐκλήθη Ἰησοῦς, ὁ ἐπὶ σωτηρίᾳ τοῦ ἡμετέρου γένους ἐλθών. Τό γάρ ὄνομα τοῦτο εἰς τήν Ἑλλάδα γλῶσσαν μεταβαλλόμενον, θεοῦ λέγεται σωτηρία. Ἰησοῦς οὖν “Σωτήρ” ἐρμηνεύεται».

Τί δέ σημαίνει “σωτηρία” καί τί σημαίνει “Σωτήρ”, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί;

«Σωτηρία» σημαίνει τήν ἐπανόρθωσιν τοῦ σφάλματος τῆς προμήτορος Εὕας, ὡς ἐγκωμιαστικῶς ἀναφωνεῖ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός λέγων: «Χαίροις μόνη ἐν γυναιξίν εὐλογημένη, (Μαρία) ἡ τῆς προμήτορος Εὕας τό σφάλμα ἀνορθώσασα». «Χαίροις μόνη ἐν γυναιξίν εὐλογημένη, ἡ τό ταπεινότατον γένος τῶν χαμαί κειμένων γυναικῶν ἀνυψώσασα». «Χαῖρε, δι' ἧς ἡμεῖς ἐλυτρώθημεν ἀρᾷς ἀνεκκλήτου δέ χαρᾷς ἡξιώθημεν».

«Σωτήρ» σημαίνει τόν νέον Ἀδάμ, τοῦτέστιν τόν ἐν σαρκί ἐκ Πνεύματος Ἁγίου συλληφθέντα ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς Παρθένου Μαρίας θεόν Λόγον, Κύριον δέ ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. «Χαῖρε Κεχαριτωμένη», τό πάσης χαρᾷς χαριέστερον καί

πρᾶγμα καί ὄνομα, ἐξ ἧς ἡ χαρά ἀδιάδοχος εἰς τόν κόσμον Χριστός γεγέννηται, τῆς Ἀδαμιαίας λύπης τό ἰατρεῖον», ἀνακράζει ὁ ἱερός Δαμασκηνός.

Ἡ «Ἀδαμιαία λύπη» εἶναι ἡ ἁμαρτία, δηλαδή ὁ θάνατος, ὁ ὁποῖος εἰσῆλθεν εἰς τό ἀνθρώπινον γένος διὰ τοῦ πρωτοπλάστου Ἀδάμ, ἡ δέ σωτηρία παρέχεται διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι τό ἰατρεῖον, ὁ νέος Ἀδάμ, ὁ εἰς τόν κόσμον γεγεννημένος Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ συλληφθεῖς ὑπέρ λόγον καί ἔννοιαν καί σαρκωθεῖς ἐκ τῶν ἀχράντων αἱμάτων τῆς Παρθένου Μαρίας. Ἴδού λοιπόν διὰ τί ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας ἀναφωνεῖ λέγων: «Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τό Κεφάλαιον, καί τοῦ ἀπ' αἰῶνος Μυστηρίου ἡ φανέρωσις, ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, Υἱός τῆς Παρθένου γίνεται, καί Γαβριήλ τήν χάριν εὐαγγελίζεται. Διό καί ἡμεῖς σύν αὐτῷ τῇ Θεοτόκῃ βοήσωμεν· Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετά σοῦ».

Ἀξιοσημεῖωτον ὅτι τήν χάριν, ἣν εὗρεν ἡ Μαριάμ παρά τοῦ Θεοῦ (Λουκ. 1,30) αὐτήν ταύτην τήν χάριν δέδωκεν ὁ Θεός εἰς τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, «ἥτις ἐστίν τό Σῶμα Αὐτοῦ, τό πλήρωμα τοῦ τά πάντα ἐν πᾶσιν πληρουμένου», (Ἐφ. 1,23) κατὰ Παῦλον. Μέ ἄλλα λόγια, εἰς τό ὑπερευλογημένον πρόσωπον τῆς Παρθένου Μαρίας τῆς Θεοτόκου βλέπομεν τό μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας, τήν ὁποίαν ὁ Χριστός ἠγάπησε καί ἡγίασε (Πρβλ. Ἐφ. 5, 25-26) ὡς Νύμφην Αὐτοῦ. (Πρβλ. Ἐφ. 5,32). «Ὁ ἔχων τήν νύμφην, νυμφίος ἐστίν» (Ἰωάν. 3,29), λέγει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης. Ἡ δέ νύμφη εἶναι ἡ ἀνθρωπότης, ἡ ὁποία νυμφεύεται τόν Χριστόν διὰ μέσου τῆς Παρθένου Μαρίας, λέγει ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας.

Τό γεγονός τοῦτο, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, καταδεικνύει τόν ἄρρηκτον δεσμόν τοῦ μυστηρίου τῆς Παρθένου Θεοτόκου Μαρίας καί τοῦ μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας. Διό καί ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός ἀναφωνεῖ λέγων: «Χαῖρε Κεχαριτωμένη, δι' ἧς ἡμεῖς εἰς μίαν, ἀγίαν, καθολικήν καί ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν ἐπολιτογραφήθημεν».

Ἡμεῖς δέ σήμερον, οἱ ὑμνοῦντες καί μεγαλύνοντες τήν «τό σωτήριον τοῦ Θεοῦ» εὐαγγελισθεῖσαν Παρθένον Μαρίαν, παρακαλέσωμεν αὐτήν καί μετά τοῦ Θεολόγου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ εἴπωμεν:

«Παράτεινον τό ἔλεός σου, Πανάγαθε Δέσποινα, τοῖς γινώσκουσί σε καί ἴδε ἐπί τούς δούλους σου καί ἐπί τά ἔργα αὐτῶν καί κατεύθυνον πάντας εἰς ὁδόν εἰρήνης, ὅτι πάντων οἱ ὀφθαλμοί εἰς σέ ἐλπίζουν καί σοῦ τῇ μεσιτείᾳ τήν καταλλαγὴν τήν πρὸς τόν Υἱόν σου καί Θεόν ἡμῶν ἐσχήκαμεν, ὧ δόξα, ὧ κράτος, ὧ σθένος σύν τῷ Ἀνάρχῳ Αὐτοῦ Πατρί καί τῷ ὁμοφυεῖ καί Ἀγίῳ Πνεύματι νῦν καί ἀεὶ καί εἰς τούς ἀπεράντους αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Εὐλογημένη νηστεία καί ἅγιον Πάσχα μυστικόν, δι' οὗ Ἀδάμ ἐπανῆλθεν εἰς τόν Παράδεισον».

Ἄμα τῇ Ἀπολύσει ἀνεπέμφθη δέησις εἰς τόν τόπον τοῦ Προσκυνήματος ὑπέρ τῶν δωρητῶν τῆς ἀνακαινίσεως αὐτοῦ καί τοῦ ὅλου Ναοῦ τῇ παρελάσει Προσκόπων.

Ἦκολούθησε μικρά δεξίωσις εἰς τήν αἵθουσαν τῆς Μητροπόλεως.

Τήν μεσημβρίαν παρετέθη τράπεζα ὑπό τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως εἰς ἐστιατόριον τῆς πόλεως. Κατ' αὐτήν ἡ Α.Θ.Μ. προσεφώνησε διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

«Χαῖρε κεχαριτωμένη Μαρία, ὁ Κύριος μετά σοῦ. Εὐλογημένη σύ ἐν γυναιξίν», (Λουκ. 1,28)

Ἱερῶτατε Μητροπολίτα Ναζαρέτ κ. Κυριακέ,

Ἐντιμότατε Πρόεδρε τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου καί Σεβαστά μέλη αὐτοῦ,

Ἀγαπητοί συνδαιτυμόνες,

Σήμερον ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία ἐορτάζει δύο μεγάλα καί παγκόσμια γεγονότα: τόν Εὐαγγελισμόν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καί Ἀειπαρθένου Μαρίας καί τήν προσκύνησιν τοῦ Τιμίου καί ζωποιοῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Ὁ μέν Εὐαγγελισμός τῆς Θεοτόκου ἀποτελεῖ «τό κεφάλαιον τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους», ὁ δέ Τίμιος Σταυρός ἀφορᾷ τήν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου· «τί γάρ ὠφελήσει ἄνθρωπον ἐάν κερδήσῃ τόν κόσμον ὅλον, καί ζημιωθῇ τήν ψυχήν αὐτοῦ;» (Μάρκ. 8, 36).

«Ἀλήθεια ἐκ τῆς γῆς ἀνέτειλε, καί δικαιοσύνη ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διέκυψε», (Ψαλμ. 84,12), ἀναφωνεῖ ὁ ψαλμωδός.

Αὐτό ἀκριβῶς τοῦτο τό μήνυμα τῆς ἀληθείας καί τῆς δικαιοσύνης κηρύττει καί καταγγέλλει τό Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, τό ὁποῖον διέδωσαν εἰς τήν Οἰκουμένην οἱ Ἅγιοι τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολοι. Τό Εὐαγγέλιον τοῦτο τοῦ Χριστοῦ παρέλαβεν καί ἡ μητέρα ἀπασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, δηλονότι ἡ Ἁγία ἡμῶν τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία ὡς Ἱεράν παρακαταθήκην ἐπὶ τούς Ἁγίους Ἀποστόλους καί δὴ τόν πρῶτον αὐτῆς Ἱεράρχην, Ἰάκωβον τόν Ἀδελφόθεον.

Λέγομεν τοῦτο, διότι ὁ Χριστός λέγει: «ἐγὼ φῶς εἰς τόν κόσμον ἐλήλυθα, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ ἐν τῇ σκοτίᾳ μὴ μείνῃ», (Ἰωάν. 12, 26). Τό φῶς τοῦτο τοῦ Χριστοῦ ἐχάρισεν εἰς τόν κόσμον καί ἡ σήμερον τιμωμένη καί μεγαλυνομένη ἀειπάρθενος Μαρία, ἡ γενομένη Θεοτόκος καί Μητέρα τοῦ Θεοῦ, Σωτῆρος δέ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τό φῶς τοῦτο τό ἐνυπόστατον καί ἀνέσπερον λάμπει ἐν Χριστῷ καί διὰ Χριστοῦ, τοὔτέστιν τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ καί δὴ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων, ἡ ὁποία εἶναι τεθεμελιωμένη ἐπὶ τοῦ τιμίου καί σωτηριώδους αἵματος τοῦ Σταυροῦ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Τό γεγονός τοῦτο, τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Οἰκονομίας καί εὐσεβείας μαρτυρεῖ διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἡ τῶν Χριστιανῶν παρουσία ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῇ γενικώτερον καί εἰς τὰς πόλεις τῶν Ἱεροσολύμων, τῆς Βηθλεέμ καί τῆς Ναζαρέτ εἰδικώτερον.

Τήν ἀλήθειαν ταύτην οὐδεὶς δύναται νά ἀρνηθῇ ἢ νά ἀμφισβητήσῃ. Διό καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου, οἱ ὁμολογοῦντες καί κηρύττοντες τόν Θεόν τῆς ἀγάπης καί ἄκρας φιλανθρωπίας, τόν Ἥλιον τῆς Δικαιοσύνης καί τῆς εἰρήνης, καλούμεθα νά παραμείνωμεν σταθεροί καί ἀμετάθετοι εἰς τήν ἱεράν ἡμῶν ἀποστολήν, ἡ ὁποία δέν εἶναι ἄλλη ἀπὸ αὐτήν, τήν ὁποίαν παρήγγειλεν ὁ ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων σαρκωθεὶς καί ἐνανθρωπήσας Λόγος Χριστός εἰς τούς μαθητάς Αὐτοῦ: «οὕτω λαμψάτω τό φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὥπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλά ἔργα καί δοξάσωσι τόν πατέρα ὑμῶν τόν ἐν τοῖς οὐρανοῖς», (Ματθ. 5,16).

Δέν ὑπερβάλλομεν λέγοντες ὅτι τό Ρωμαιορθόδοξον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων ἀποτελεῖ τήν ἐγγύησιν τῆς διαφυλάξεως «ἀκεραίας καί ἀνοθεύτου τῆς πίστεως ἡμῶν» ἀφ' ἐνός καί ἀδιαιρέτου τῆς ἐνότητος τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας ἀφ' ἑτέρου. Ἐν τῷ Ἁγίῳ Τόπῳ τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων, δηλονότι τοῦ Rum Orthodox Πατριαρχείου, ἡ χάρις καί ἡ ἀλήθεια διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο», (Ἰωάν. 1,17). Ἐν δέ τῷ εὐλογημένῳ τόπῳ τῆς Ναζαρέτ ἡ Παρθένος Μαρία ἐγένετο λήπτης/ δέκτης τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ ἀκούουσα τό Χαῖρε

Κεχαριτωμένη.

Ἦτε πολλά, εἰρηνικά καί εὐλογημένον Πάσχα».

Ἀκολουθῶς προσεφώνησε τόν Μακαριώτατον ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναζαρέτ κ. Κυριακός ὡς ἔπεται:

«Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

«Σήμερον χαρᾶς Εὐαγγέλια, παρθενική πανήγυρις, τά κάτω τοῖς ἄνω συνάπτεται, ὁ Ἀδάμ καινουργεῖται, ἡ Εὐά τῆς πρώτης λύπης ἐλευθεροῦται»! Μυστήριον ἀνερμήνευτον καί ἄφατον ἡ πρός ἡμᾶς τούς χοϊκοὺς φιλανθρωπία τοῦ Τρισαγίου Θεοῦ ἡμῶν! Τό «ἀπ’ αἰῶνος ἀπόκρυφον καί ἀγγέλοις ἄγνωστον μυστήριον» διὰ τῆς Κυρίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας, ἡμῖν τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται ἐνθάδε, ἐν τῇ Ἀγίᾳ Πόλει τῆς Ναζαρέτ διὰ τοῦ Ἀρχιστρατήγου τῶν ἄνω Δυνάμεων Γαβριήλ, ὅς ἀπεστάλη «μηνῦσαι... τόν λόγον τῆς σωτηρίας».

Ὡς ἄλλον Ἀρχάγγελον Γαβριήλ ὑποδεχόμεθα σήμερον, τόν Πατέρα ἡμῶν καί Πατριάρχην, «μηνύοντα τόν λόγον τῆς ἀληθείας», ἐπισφραγίζοντα τόν Ἀρχαγγελικόν ὕμνον «Χαῖρε Κεχαριτωμένη» καί Προεξάρχοντα τῆς Πανηγύρεως!

Μακαριώτατε, ἐκφράζομεν ἐκ μυχίων καρδίας εὐχαριστίας τῇ Ὑμετέρᾳ πεπνυμένη κορυφῇ ἡμῶν, διὰ πᾶν ὅ,τι καταβάλλετε πρός ἐπιστηριγμόν τῆς Θεοσώστου ἐπαρχίας ταύτης. Μνημονευτέαι ἐνταῦθα αἱ, κατόπιν εὐλογίας καί προτροπῆς τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος, ἀνακαινιστικάί ἐργασίαι εἰς τό Ἱερὸν Προσκύνημα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καί εἰς τόν Μητροπολιτικόν Ἱερὸν Ναόν τοῦ Ἀγίου Γεωργίου, ἔργα, τά ὅποια θά μείνουν ἀνεξίτηλα εἰς τόν χρόνον, μαρτυροῦντα τήν λαμπράν οἰακοστροφίαν τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας παρά τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Μακαριότητος.

Μακαριώτατε, Σᾶς εὐχόμεθα ὁλοψύχως, ὅπως Κύριος ὁ Θεός ἡμῶν, διὰ πρεσβειῶν τῆς Κεχαριτωμένης Θεοτόκου Μαρίας καί τοῦ Ἀρχιστρατήγου Γαβριήλ, χαρίζεται Ὑμῖν ὑγιείαν κατ’ ἄμφω πρός συνέχισιν τῆς πεπνυμένης πηδαλιουχίας τοῦ νοητοῦ σκάφους τῆς Μητρός πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, Σιών τῆς Ἀγίας! Ἦτε πολλά».

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΝΑΟΝ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Τὴν Κυριακὴν, 25^η Μαρτίου / 7^η Ἀπριλίου 2024, ἐωρτάσθη ἡ ἐορτὴ τῆς προσκυνήσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καί τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου εἰς τόν Πανίερον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως.

Εἰς τό πλαίσιον τῶν κινητῶν ἑορτῶν ἡ ἑορτή τῆς Σταυροπροσκυνήσεως ἑωρτάσθη ὡς προσκύνησις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ διά τήν ἐνίσχυσιν τῶν πιστῶν ἐν τῷ μέσῳ τῆς περιόδου τῆς νηστείας τῆς Ἀγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς καί ἡ ἑορτή τοῦ Εὐαγγελισμοῦ εἰς τό πλαίσιον τῶν ἀκινήτων ἑορτῶν τήν 25^η Μαρτίου, ὡς ἡ χαρμόσυτος εἶδησις ἀπό τοῦ Θεοῦ διά τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ πρός τήν Παρθένον Μαρίαν ὅτι ἐκ Πνεύματος Ἁγίου θά ἐνσαρκώσῃ τόν Υἱόν καί Λόγον τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἑορτή αὕτη ἑωρτάσθη δι' Ἑσπερινοῦ ἀφ' ἐσπέρας εἰς τό Καθολικόν τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, προεξάρχοντος τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συμπροσευχομένων τῶν Ἀρχιερέων, συνιεργουμένων τῶν Ἱερέων καί διακόνων καί ψαλλόντων τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Συμεῶν καί τοῦ π. Ἰωάννου Ἀντωνίου δι' Ἀνοιξανταρίων, διά τῶν τροπαρίων τῆς Ἀναστάσεως, τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, τοῦ Τριωδίου καί τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τοῦ Μηναίου, διά Μεγάλης Εἰσόδου καί Ἀρτοκλασίας.

Ἡ ἑορτή ἑωρτάσθη ὡσαύτως τήν πρωΐαν διά θείας Λειτουργίας εἰς τόν Πανάγιον καί Ζωοδόχον Τάφον, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, συλλειτουργούντων αὐτῷ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου καί Λύδδης κ. Δημητρίου, Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων, ὧν πρῶτος ὁ Ἀρχιμανδρίτης π. Κλαύδιος, τῇ συμμετοχῇ ἐντοπίων πιστῶν, παρουσίᾳ τῆς Προξένου Ἄννης Μάντικα καί πιστῶν.

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ἔλαβε χώραν λιτανεῖα τρίς περίξ τοῦ Παναγίου Τάφου καί ἀνά τά προσκυνήματα.

Ληξάσης τῆς λιτανείας ἡ Ἀρχιερατική Συνοδεία ἀνῆλθεν εἰς τό Πατριαρχεῖον ὅπου ὠμίλησεν ὁ Σεβασμιώτατος καί παρετέθη ἑορτίον κέρασμα.

Ἡ ὁμιλία τοῦ Σεβασμιωτάτου ἔχει ὡς ἔπεται:

«Ἡ ἄσκηση τῶν ἀρετῶν δέν εἶναι εὐκόλη ὑπόθεση. Πέρα ἀπό τήν προσωπική ἰσχυρή θέληση, εἶναι ἀπαραίτητη καί ἡ Ἀγιαστική δύναμη τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἔτσι οἱ ἅγιοι Πατέρες ὄρισαν, καταμεσῆς τῆς ἀγίας Τεσσαρακοστῆς νά προσκυνεῖται ὁ Τίμιος Σταυρός τοῦ Κυρίου, γιά νά λαμβάνουμε οἱ πιστοί ἀπό αὐτόν χάρη καί δύναμη γιά νά συνεχίσουμε μέ σθένος τόν πνευματικό μας ἀγῶνα.

Ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ εἶναι τό καύχημα τῆς Ἐκκλησίας μας καί τό ἀήττητο ὄπλο κατά τῶν δυνάμεων τοῦ κακοῦ. Πάνω σέ αὐτόν συντρίφθηκε τό κράτος τοῦ διαβόλου καί ἐκμηδενίσθηκε ἡ δύναμή του. Ἀπό αὐτόν πήγασε ἡ ἀπολύτρωση καί ἡ ἀθανασία στό ἀνθρώπινο γένος. Ἡ Ἐκκλησία μας ψάλλει θριαμβευτικά: «Κύριε ὄπλον κατά τοῦ διαβόλου τόν Σταυρόν Σου ἡμῖν δέδωκας, φρίττει γάρ καί τρέμει, μή φέρων καθορᾶν αὐτοῦ τήν δύναμιν» καί «Νῦν ἐμφανιζόμενος ὁ Σταυρός, δύναμιν παρέχει ἐν τῷ μέσῳ τῶν νηστειῶν, τοῖς τό θεῖον σκάμμα, ἀνύουσι προθύμως αὐτόν μετ' εὐλαβείας, κατασπαζόμεθα».

Ἀπό φονικό καί ἔχθιστο μέσον ἐκτέλεσης κακούργων μεταβλήθηκε σέ μέσον ἁγιασμοῦ καί νοητή ἀσπίδα προστασίας ἀπό τίς ἐπιβουλές τοῦ Ἑωσφόρου καί τῶν σκοτεινῶν πεσόντων ἀγγέλων του. Ἄλλοι τόν παρομοιάζουν μέ ἰσχυρό κυματοθραύστη κατά τῶν κλυδωνισμῶν τῆς ζωῆς, πού προκαλεῖ τό κακό καί ἡ ἁμαρτία. Ἡ σωματική κόπωση τῆς νηστείας καί ἡ ψυχική νωχέλεια τοῦ πνευματικοῦ ἀγῶνα εἶναι δύο βασικοί παράγοντες, οἱ ὁποῖοι μποροῦν νά ἀναστείλουν τή νηπτική πορεία τοῦ πιστοῦ. Ἡ ἀγιαστική δύναμη τοῦ Σταυροῦ εἶναι τό ἀντίδοτο

σ' αυτή την κατάσταση.

Ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ, ἐκτός ἀπό θεῖο σύμβολο τῆς Ἐκκλησίας μᾶς, ἔχει καί ἠθική σημασία γιά τόν κάθε πιστό. Ὅπως ὁ Κύριος ἔφερε τό δικό Του Σταυρό στοῦ Γολγοθᾶ, φορτωμένος τίς ἀνομίες ὁλοκλήρου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἔτσι καί ὁ πιστός τοῦ Χριστοῦ, φέρει αὐτός τόν προσωπικό του σταυρό, τόν ἀγῶνα γιά σωτηρία καί τελείωση. Ὁ δρόμος γιά τή σωτηρία εἶναι πραγματικός Γολγοθᾶς καί ἀπαιτεῖ αὐταπάρνηση σέ ὅσους τόν ἀνεβαίνουν. Τό βεβαίωσε ὁ Κύριος: «ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν καί ἀράτω τόν σταυρόν αὐτοῦ καί ἀκολουθεῖτω μοι» (Μάρκ. 8,34). Ἡ ἀγία περίοδος τοῦ Τριωδίου εἶναι κατ' ἐξοχήν σταυρική πορεία καί νοητή σταύρωση τῶν παθῶν μας.

Γι' αὐτό ἡ ἀγία μᾶς Ἐκκλησία ἀφιέρωσε τήν Κυριακή αὐτή στήν προσκύνηση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Οἱ πιστοί ἀντλώντας χάρη ἀπό αὐτόν, δυναμωμένοι πιά καί ἀνανεωμένοι, ἀντιπαρερχόμαστε τά ἐμπόδια πού στήνει ὁ πονηρός καί βαδίζουμε τήν οὐρανοδρόμο ἀτραπό, μέ ὁδηγό τή χαρά καί τή λαχτάρα νά συναντήσουμε τόν Ἀναστάντα Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό τήν ἀγία καί λαμπροφόρο ἡμέρα τῆς ἐγέρσεώς Του.

Σήμερα ὅμως μέ τήν μεγάλη ἑορτή τῆς Σταυροπροσκυνήσεως συμπίπτει καί ἄλλη μία μεγάλη θεομητορική ἑορτή, τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς θεοτόκου καί σύμφωνα μέ τόν εὐαγγελιστή Λουκᾶ (α' 26-38), ὁ Εὐαγγελισμός τῆς θεοτόκου συνέβη ἕξι μῆνες μετά τή θαυμαστή σύλληψη τοῦ Ἰωάννη τοῦ Προδρόμου ἀπό τήν Ἐλισάβετ, τή γυναίκα τοῦ Ζαχαρία, ὅταν ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριήλ στάλθηκε ἀπό τόν θεό πρός τήν Παρθένο Μαριάμ (Μαρία), γιά νά τῆς ἀνακοινώσει ὅτι θά φέρει στόν κόσμο τόν Υἱό τοῦ Θεοῦ. Ἐκείνη τήν περίοδο, ἡ Μαρία ζοῦσε στή Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας καί ἦταν μνηστευμένη μέ τόν ξυλουργό Ἰωσήφ. Ὁ Γαβριήλ ἐμφανίσθηκε ξαφνικά μπροστά στή Μαρία καί τῆς ἀπηύθυνε τόν χαιρετισμό: «Χαῖρε κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετά σοῦ». Ἡ νεαρή γυναίκα ἦταν λογικό νά πανικοβληθεῖ, ἀλλά ὁ ἀρχάγγελος τήν καθησύχασε: «Μή φοβοῦ, Μαριάμ, εὗρες γάρ χάριν παρά τῷ Θεῷ. Καί ἰδοὺ σύλληψη ἐν γαστρὶ καί τέξῃ υἱόν καί καλέσεις τό ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν».

Μόλις συνῆλθε ἀπό τήν ταραχή, ἡ Μαρία γεμάτη ἀπορία ρώτησε τόν Ἀρχάγγελο πῶς θά συλλάβει, ἀφοῦ δέν γνωρίζει τόν ἄνδρα. Ὁ Γαβριήλ τῆς ἀποκρίθηκε ὅτι τό Ἅγιο Πνεῦμα θά τήν καλύψει σάν σύννεφο καί θά ἐνεργήσει ἀφανῶς καί μυστηριωδῶς τήν σύλληψη τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Καί γιά νά γίνει πιό πιστευτός, ἐπικαλέστηκε τή θαυμαστή σύλληψη τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου ἀπό τήν Ἐλισάβετ. Ἡ Μαρία πείστηκε ἀπό τά λόγια τοῦ Γαβριήλ («Ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατὰ τό ρῆμά σου») καί ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριήλ «ἀπῆλθε».

Ὑψώνω τό ποτήριον ὑπέρ ὑγιείας τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου μας κ.κ. Θεοφίλου τοῦ Γ', πάσης τῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος καί πάντων ὑμῶν. ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ!»

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙ ΤΗ ΕΘΝΙΚΗ ΕΠΕΤΕΙΩ ΤΗΣ 25ΗΣ ΜΑΡΤΙΟΥ

Τὴν Δευτέραν, 12^η/25^η Μαρτίου 2024, τὴν 10.30 π.μ. ὥραν ἐτελέσθη Δοξολογία εἰς τὸν Πανίερον Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως ἐπὶ τῇ ἐθνικῇ ἐπετείῳ τῆς 25^{ης} Μαρτίου 1821.

Ἡ Δοξολογία αὕτη ἐτελέσθη ὡς ἱκετήριος δέησις πρὸς τὸν θεὸν διὰ τὴν ἀνάπαυσιν τῶν ψυχῶν τῶν ἡρώων καὶ ὄλων τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος τοῦ 1821 καὶ ὡς εὐχαριστήριος προσευχή πρὸς τὸν θεὸν διὰ τὴν βοήθειαν Αὐτοῦ εἰς τὸ ἔθνος μας, προκειμένου νὰ ἀποτινάξῃ τὸν δυσβάσταχτον ζυγὸν τῆς Ὀθωμανικῆς δουλείας καὶ κατακτήσῃ τὴν ἐν Χριστῷ ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνθρωπίνην ἐλευθερίαν.

Τῆς Δοξολογίας ταύτης προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συνιερουργούντων τῶν Ἀρχιερέων τοῦ Πατριαρχείου, τῇ τιμητικῇ παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Δημητρίου Ἀγγελοσοπούλου καὶ μελῶν τῆς Ἑλληνικῆς Παροικίας.

Εἰς τὴν ἐν τῷ Πατριαρχείῳ αἵθουσαν ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησε διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

«Εἶναι καιρὸς νὰ ἀποτινάξωμεν τὸν ἀφόρητον τοῦτον ζυγόν, νὰ ἐλευθερώσωμεν τὴν Πατρίδα... νὰ ὑψώσωμεν τὸ σημεῖον δι’ οὗ πάντοτε νικῶμεν! Λέγω τὸν Σταυρόν, καὶ οὕτω νὰ ἐκδικήσωμεν τὴν Πατρίδα καὶ τὴν Ὀρθόδοξον ἡμῶν Πίστιν ἀπὸ τὴν ἀσεβῆ τῶν ἀσεβῶν καταφρόνησιν». Ἀπὸ τὴν προκήρυξιν τοῦ Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντη εἰς Ἰάσιον 24 Φεβρουαρίου 1821.

Ἐκλαμπρότατε Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος κ. Δημήτριε Ἀγγελοσόπουλε,

Σεβαστοὶ Ἅγιοι Πατέρες καὶ Ἀδελφοί,

Ἀγαπητοὶ ἐν Κυρίῳ ἀδελφοί.

Ἡ ἐθνεγερσία τῆς 25^{ης} Μαρτίου 1821, τῆς ὁποίας τὴν ἐπέτειον ἐορτάζομεν κατέχει ἐξέχουσαν διαχρονικὴν θέσιν ἐν τῇ παγκοσμίῳ ἱστορίᾳ. Καὶ τοῦτο, διότι ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις σηματοδότησε τὴν ἐκ τῆς τέφρας ἐθνικοθρησκευτικὴν παλιγγενεσίαν τοῦ γένους τῶν Ρωμαίων ἐκ τῆς τυραννικῆς δουλείας τῶν Ὀθωμανῶν ἀφ’ ἑνός· καὶ ἀφύπνισε τὴν συνείδησιν λαῶν καὶ ἐθνῶν στερουμένων τὴν ἐθνικὴν αὐτῶν ἐλευθερίαν καὶ ἀνεξαρτησίαν ἀφ’ ἑτέρου.

Οἱ ὑπόδουλοι Ἕλληνες ἐμπνεόμενοι ἀπὸ τὸ παράγγελμα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «τῇ ἐλευθερίᾳ οὖν, ἣ Χριστὸς ἡμᾶς ἠλευθέρωσε, στήκετε, καὶ μὴ ἄλιν ζυγῷ δουλείας ἐνέχεσθε», (Γαλ. 5,1), ἐξηγέρθησαν ἐναντίον τοῦ ἀνυποίστου Τουρκικοῦ ζυγοῦ «ὡς ὁ ὑπὸν Κύριος, ὡς δυνατὸς κεκραίπαλῶς ἐξ οἴνου» (Ψλμ. 77,65), ὡς λέγει ὁ ψαλμωδὸς καὶ ἐκραύγαζον φωνῇ μεγάλῃ «Ἐλευθερία ἢ θάνατος». Ὁ δε ἐπίσκοπος Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανὸς ἐκήρυξε τὴν ἑναρξιν τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγῶνος,

εὐλογῶν καὶ ὑψώνων τὸ Λάβαρον τῆς Ἐπανάστασεως, τῆς ὁποίας τὸ σύνθημα κατὰ τὸν «Γέροντα τοῦ Μοριᾶ» Θεόδωρον Κολοκοτρῶνην ἦτο «νῦν ὁ ἀγὼν διὰ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ τὴν ἀγίαν καὶ τῆς πατρίδος τὴν Ἐλευθερίαν».

Τό ἀδιάψευστον τοῦτο γεγονός ἀποδεικνύεται καί ἀπό τήν εἰς Ἰάσιον τῇ 24ῃ Φεβρουαρίου τοῦ 1821 προκήρυξιν τοῦ Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντη, εἰς τήν ὁποίαν δηλώνει: «Εἶναι καιρός νά ἀποτινάξωμεν τόν ἀφόρητον τοῦτον ζυγόν, νά ἐλευθερώσωμεν τήν Πατρίδα... νά ὑψώσωμεν τό σημεῖον δι' οὗ πάντοτε νικῶμεν! Λέγω τόν Σταυρόν, καί οὕτω νά ἐκδικήσωμεν τήν Πατρίδα καί τήν Ὁρθόδοξον ἡμῶν Πίστιν ἀπό τήν ἀσεβῆ τῶν ἀσεβῶν καταφρόνησιν».

Τό ἰδιαίτερον γνώρισμα τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 εἶναι τό γεγονός ὅτι ἀνεδείχθησαν ἥρωες Πατριωτισμοῦ καί μάρτυρες Πίστεως, διό καί οἱ Ἕλληνες Ρωμηοί ἀναγνωρίζονται μιμηταί γνήσιοι καί ἀδιαμφισβήτητοι συνεχισταί τῶν προγόνων αὐτῶν, ἀλλά καί φύλακες τῶν ἠθικῶν ἀξιῶν καί ἀληθειῶν τῆς Ἑλληνοχριστιανικῆς παραδόσεως.

Ὅλος ὁ ὑπό δουλείαν τελῶν Ἑλληνικός τόπος καί χῶρος μεταβάλλεται εἰς πεδίον ἐξεγέρσεως καί ἐχθροπραξιῶν. Ὁ ἀκατανίκητος πλέον πόθος διὰ τήν ἀπολύτρωσιν ἐκ τῶν δεινῶν τῆς σκλαβιάς, ἐνίκησε τόν φόβον τοῦ ἄλλοεθνοῦς καί ἁλλοθρήσκου στυγνοῦ κατακτητοῦ.

Ἀξιοσημεῖωτον, ὅτι ἡ σημερινή ἐπέτειος τῆς ἐθνικῆς Παλιγγενεσίας τοῦ 1821, δέν ἀφορᾷ μόνον εἰς τόν ἐορτασμόν τῆς ἱστορικῆς αὐτῆς μνήμης, ἀλλά κυρίως καί πρωτίστως εἰς τήν «ἀρχήν τῆς αἰσθήσεως» τοῦ ἠθικοῦ τούτου καί μέχρις αἵματος θυσιαστικοῦ, ἐθνικοθρησκευτικοῦ κατορθώματος. *«Εὐσέβεια εἰς θεόν ἀρχή αἰσθήσεως... οἱ δέ ἄφρονες, τῆς ὕβρεως ὄντες ἐπιθυμηταί, ἀσεβεῖς γενόμενοι ἐμίσησαν αἴσθησιν»*, (Παροιμ. 1,7,22), λέγει ὁ σοφός Σολομών.

Λέγομεν τοῦτο, διότι ἡ Ἐπανάστασις τοῦ 1821 παραμένει ἀείποτε φῶς καταλάμπων, εἰς τόν σύγχρονον ἡμῖν κόσμον τῆς συγχύσεως, τῆς ἀφροσύνης καί τῶν ἐπιθυμιῶν τῆς ὕβρεως τῶν κοινῶν πανανθρωπίνων ἠθικῶν ἀξιῶν, ἐξαιρέτως τῆς ἐθνικῆς ἐλευθερίας «ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένης τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά» κατά τόν μέγαν ποιητὴν Διονύσιον Σολωμόν.

Ἡ δέ συμβολή τῆς Ἐκκλησίας εἰς τόν ὑπέρ πάντων ἐθνικόν ἀγῶνα, ὑπῆρξεν καθολική καί καθοριστική διὰ τῆς ἐνεργοῦς συμμετοχῆς τοῦ ἱεροῦ αὐτῆς κλήρου συμπεριλαμβανομένων καί μελῶν τῆς Ἀγιοταφίτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος. Ἀναρίθμητοι Ἱεράρχαι, ὡς ὁ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανός, οἱ Ἐπίσκοποι Σαλῶνων Ἡσαΐας καί Ρωγῶν Ἰωσήφ, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κυπριανός εἰς Κύπρον καί Ἱερεῖς ὡς ὁ Ἅγιος ἱερομάρτυς Κοσμάς ὁ Αἰτωλός καί ἄπλοοί μοναχοί, ἐπότισαν τό δένδρον τῆς ἐλευθερίας μέ τό αἶμα τοῦ μαρτυρίου αὐτῶν.

Ἡ Γεραρά ἡμῶν τῶν Ἀγιοταφίτῶν Ἀδελφότης εὐγνωμόνως τιμῶσα καί καθηκόντως συμμετέχουσα εἰς τήν ἱεράν μνήμην τῆς Παλιγγενεσίας τοῦ εὐσεβοῦς τῶν Ρωμαίων γένους καί ἔθνους ἡμῶν, κατῆλθεν εἰς τόν Πανίερον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἔνθα ἀνεπέμψαμεν εὐχαριστήριον αἶνον καί δοξολογίαν τῷ Ἀγίῳ Τριαδικῷ Θεῷ. Προσέτι δέ ἱκετηρίους ἐντεύξεις καί δεήσεις προσηνέγκαμεν ὑπέρ αἰωνίου ἀναπαύσεως ἐν χώρᾳ ζώντων τῶν μακαρίων ψυχῶν τῶν ὑπέρ Πίστεως καί Πατρίδος ἡρωϊκῶς ἀγωνισαμένων καί ἐνδόξως πεσόντων, ἐν τοῖς ἱεροῖς τοῦ γένους ἡμῶν ἀγῶσιν.

Ἐπὶ δέ τούτοις ἐπιτρέψατε ἡμῖν, ὅπως ὑψώσωμεν τό ποτήριον ἡμῶν καί ἀξιοχρέως ἀναφωνήσωμεν:

Ζήτω ἡ 25ῃ Μαρτίου τοῦ 1821!

Ζήτω τό εὐσεβές καί Βασιλικόν γένος τῶν Ρωμαίων Ὁρθοδόξων!

Ζήτω ἡ Ἑλλάς!

Ζήτω ἡ Ἀγιοταφίτικὴ ἡμῶν Ἀδελφότης!».

Ἦκολούθησεν ἡ προσφώνησις τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος ὡς ἔπεται:

“Μακαριώτατε,

Σεβασμιώτατοι,

Εξοχώτατε κύριε Αντιπρόσωπε της Κύπρου στην Παλαιστίνη,

Εξοχώτατε κύριε Αντιπρόσωπε της Ιρλανδίας στην Παλαιστινιακή Αρχή,

Σεβαστοί πατέρες και μέλη της Αγιοταφίτικῆς Αδελφότητος,

Αξιότιμοι συμπατριώτες και φίλοι,

Εἶναι εὐκόλο σήμερα, 200 και 3 χρόνια από την Εθνεγερσία του 1821, ἡ Επανάσταση και το αἴσιο αποτέλεσμά της να θεωροῦνται συχνά μία αναπόδραστη εξέλιξη, ἡ οποία οπωσδήποτε θα επερχόταν, ὥστε να συντελεσθεῖ ἡ ἀπελευθέρωση των Ελλήνων και ἡ πλήρωση του πόθου τους για ἀνεξαρτησία. Ἡ βεβαιότητα αὐτή ἀποτελεῖ, ἀπό μια ἀποψη, μέτρο της ἐπιτυχίας της πατρίδας μας, που ἔχει κατορθώσει, στο διάβα των δύο αἰώνων που ἔχουν μεσολαβήσει, να εξασφαλίσει τὴ σταθερότητα που ἐπιτρέπει να κοιτάζουμε προς το μέλλον, πατώντας σε στερεὰ θεμέλια.

Ὡστόσο, δύο αἰῶνες πριν, τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δεν ἦταν δεδομένο. Οὔτε ἡ Επανάσταση, οὔτε πολὺ περισσότερο ἡ ἐκβασή της, ἀποτελοῦσαν μία ἀναγκαιότητα ἐπιβαλλόμενη ἀπὸ τὴ ροή της Ἱστορίας. Ὁ ευγενὴς Ἀγῶνας του ἔθνους μας για ἐλευθερία ἀνελήφθη μέσα σε ἓνα διεθνὲς περιβάλλον ἀντίξοο. Ἡ συνεννόηση μεταξύ των Μεγάλων Δυνάμεων της ἐποχῆς, στην βάση του Συνεδρίου της Βιέννης, ἡ Ἱερὰ Συμμαχία, ἀπέβλεπε στην διατήρηση της καθεστηκυίας, ἀπολυταρχικῆς τάξης πραγμάτων, μετὰ τὴν ἐμπειρία της Γαλλικῆς Επανάστασης και των Ναπολεοντεινῶν Πολέμων. Κάθε ἐπαναστατικὸ κίνημα, οἰαδήποτε και ἀν ἦσαν τὰ κίνητρά του, ἀποτελοῦσε ἀπειλή και ἔπρεπε να καταπνίγεται.

Δυσμενεῖς ἦταν ἐπίσης οἱ περιστάσεις του ἔθνους μας, το οποίο, ἐπὶ τέσσερεις αἰῶνες σκληρῆς τυραννίας, ἀγωνιζόταν να διαφυλάξει τὴν ταυτότητά του, τὴν πίστη του και τὶς ἀξίες του, τὴν ἴδια τὴ γλῶσσα του και τὴν ἱστορικὴ του συνείδηση. Το ἔργο της Εκκλησίας προς τούτο ἦταν ἀποφασιστικῆς σημασίας και της οφείλεται ἡ ἐυγνωμοσύνη του Ελληνισμοῦ. Ὅπως και το ἔργο πολυάριθμων λογίων προσωπικοτήτων, ἐντὸς και ἐκτὸς του ἐλλαδικοῦ χώρου, και ὅλων ὅσων με ὑπομονή και αὐταπάρνηση ἀφιερώθηκαν στην ἀναγέννηση των ἐλληνικῶν γραμμάτων και διανόησης και στο κίνημα του ἐλληνικοῦ Διαφωτισμοῦ.

Ἰσχυροὶ ἦσαν και οἱ διαθέσιμοι πόροι, κατὰ τὴν ἐναρξη της Επανάστασης. Ελάχιστα χρήματα, ἐξοπλισμός και προμήθειες, ἀπέναντι στις δυνάμεις μιας αυτοκρατορίας. Το ἀντιστάθμισμα στις ἐλλείψεις αὐτές ἦταν ἡ ὑπομονετικὴ προετοιμασία της Επανάστασης, ἡ πολεμικὴ ἐμπειρία λίγων ἀλλὰ ικανῶν ἀνδρῶν, ἡ προσεκτικὴ ἀξιοποίηση κάθε ευκαιρίας που προσέφερε ἡ διεθνὴς συγκυρία και

κυρίως η κινητοποίηση όλων των δυνάμεων του Έθνους, στην επαναστατημένη χώρα και στο εξωτερικό, για την πραγμάτωση του οράματος της ελευθερίας. Και η τόλμη, με ακλόνητη πίστη στο δίκαιο αυτού του οράματος.

Υπό αυτές τις συνθήκες άρχισε ο Αγώνας, το 1821. Οι απροσδόκητες πολεμικές επιτυχίες του κλόνισαν την βεβαιότητα ότι θα κατεπνίγεται. Με τη συστράτευση των δυνάμεων της ελληνικής διασποράς και φιλελλήνων που πίστευαν στις αρχές της ελευθερίας, οι εξελίξεις στα πεδία των μαχών σταδιακά θεμελίωσαν την προοπτική της ευόδωσής του. Η Εκκλησία συνεισέφερε τα μέγιστα στην υποστήριξη του Αγώνα, σε υλικό και πνευματικό επίπεδο, καθώς και προσωπικότητες που πρωταγωνίστησαν για την επιτυχία του. Οι θυσίες της ήταν ανάλογες, από το μαρτυρικό θάνατο του Πατριάρχη Γρηγορίου Ε', έως και στα πεδία των μαχών.

Πρόκειται για τη λαμπρότερη εποποιία της νεότερης Ιστορίας μας, η οποία θεμελίωσε τη σύγχρονη Ελλάδα. Ταυτόχρονα με τον πόλεμο σε ξηρά και θάλασσα, γεννιόνταν σύγχρονοι πολιτικοί θεσμοί, σε μια εποχή που κυριαρχούσε η απολυταρχία. Από τον πρώτο ήδη χρόνο της Επανάστασης, οι εξεγερμένοι Έλληνες κατήρτιζαν Συντάγματα, που θέσπιζαν πολίτευμα δημοκρατικό, με διατάξεις για διάκριση των εξουσιών, ατομικά και πολιτικά δικαιώματα, απόλυτη κατάργηση της δουλείας στην ελληνική επικράτεια, και για αλλοδαπούς που θα κατέφευγαν σε αυτή. Ο αγώνας των Ελλήνων για την ελευθερία τους συνταυτιζόταν εξ αρχής με αξίες πανανθρώπινες, που διαχρονικά καθόρισαν την ταυτότητα του Ελληνισμού.

Ας μη λησμονούμε όμως ότι ήταν ένας αγώνας αμφίρροπος μέχρι τέλους, μακρύς, σκληρός και πολυαίμακτος. Ελληνικοί πληθυσμοί στον ελλαδικό χώρο, τα μικρασιατικά παράλια, την Κύπρο και αλλού υπέστησαν σφαγές ως αντίποινα για την Επανάσταση. Και εδώ, στους Αγίους Τόπους, Έλληνες, Χριστιανοί και η Αγιοταφίτικη Αδελφότητα κατέβαλαν το δικό τους τίμημα διώξεων.

Οφείλουμε επίσης να μην παραβλέπουμε ότι ο επαναστατικός αγώνας δεν έχει μόνο λαμπρές σελίδες, αλλά και οδυνηρά, σκοτεινά κεφάλαια. Η διχόνοια έσπειρε τον ολέθριο σπόρο της και κατά την διάρκεια της Επανάστασης, η οποία γνώρισε ως και εμφύλιες συγκρούσεις, ενώ η επιβίωσή της κρεμόταν από μια κλωστή. Κατά πρόσωπο ας κοιτάζουμε και τα λάθη αυτά, αντλώντας με νηφαλιότητα τα διδάγματά τους.

Η μακρά πάλη του Ελληνισμού τελεσφόρησε. Το όραμα της ελευθερίας εκπληρώθηκε και το 1830 η Ελλάδα έλαβε επισήμως την θέση της μεταξύ των κυρίαρχων κρατών. Μετά εννέα χρόνια πολέμου, η χώρα ήταν κατεστραμμένη, με χήρες, ορφανά, αστέγους και αναπήρους να χρειάζονται άμεση φροντίδα. Μέσα σε ασφυκτικά σύνορα, με τα $\frac{3}{4}$ των Ελλήνων να έχουν μείνει έξω από αυτά. Μικρό, πτωχό και καθημαγμένο άρχιζε την πορεία του στην Ιστορία το νέο ελληνικό κράτος.

Όμως, είχε γεννηθεί. Στους δύο αιώνες που ακολούθησαν, εποχή πυκνών εξελίξεων για όλη την ανθρωπότητα, η Ελλάδα, με την ίδια αφοσίωση των πολιτών της που χαρακτήριζε τους αγωνιστές της Παλιγγενεσίας, κατόρθωσε να προκόψει, να μεγαλώσει και να αναπτυχθεί, να ανταπεξέλθει σε πολλές άλλες προκλήσεις και να εξέλθει ισχυρότερη.

Σήμερα, χαίρει διεθνούς σεβασμού για την θέση της στον κόσμο, με ισχυρές φιλίες και συμμαχίες. Προοδεύει διαφυλάσσοντας τις παραδόσεις της και τις αξίες της. Η πορεία της αποτελεί την καλύτερη δικαίωση των μόχθων και του

αίματος των προγόνων μας, που το 1821, ενάντια σε κάθε πρόβλεψη, επεχείρησαν το θεωρούμενο ως αδύνατο.

Η Ελλάδα μπορεί να κοιτάζει το μέλλον με αυτοπεποίθηση, ίση με την υπερηφάνεια με την οποία αναλογίζεται το παρελθόν της. Με την ίδια νηφάλια αυτοπεποίθηση είναι σε θέση να εργάζεται για την προώθηση των αξιών του Ελληνισμού στον κόσμο και την προάσπιση των διαχρονικών προτεραιοτήτων και ενδιαφερόντων του. Μεταξύ αυτών, Μακαριώτατε, παραμένει η διαφύλαξη της χριστιανικής παρουσίας και κληρονομιάς στους Αγίους Τόπους και τα δίκαια του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων.

Καθώς εορτάζουμε σήμερα την εθνική μας επέτειο, ας ευχηθούμε την έλευση της Ειρήνης στην Αγία Γη. Οι πολεμικές συνθήκες στην περιοχή μας και ο σεβασμός στον ανθρώπινο πόνο, ιδίως των αδυνάτων, δεν επιτρέπουν πανηγυρικές εορταστικές εκδηλώσεις. Μας προτρέπουν όμως να αναλογισθούμε τις ιστορικές εμπειρίες της δικής μας χώρας. Από τις οποίες πηγάζει η σταθερή υποστήριξη της στην ειρήνη και στην δικαιοσύνη μεταξύ των εθνών.

Χρόνια πολλά. Ζήτω η Ελλάδα”.

Ύμα τῇ ὑποδοχῇ εἰς τό Πατριαρχεῖον, ὁ Μακαριώτατος ἐδέχθη τόν ἀντιπρόσωπον τοῦ Πατριάρχου Μόσχας κ.κ. Κυρίλλου Ἀρχιεπίσκοπον Ιστρα Σεραφεῖμ, φέροντα ὡς δῶρον πρός Αὐτόν ὠραιότατην κανδήλαν.

Ὁ Μακαριώτατος εἶπε πρός τόν Σεβασμιώτατον Σεραφεῖμ: «εἴμεθα περιχαρεῖς δεχόμενοι τήν ὑμετέραν Σεβασμιότητα, τόν Ἀρχιεπίσκοπον Σεραφεῖμ, ὡς ἐκπρόσωπον τοῦ ἀγαπητοῦ ἐν Χριστῷ ἀδελφοῦ Ἡμῶν Μακαριωτάτου Πατριάρχου Μόσχας κ.κ. Κυρίλλου, βεβαρυμένοι δέ ἐκ τῆς τρομοκρατικῆς ἐπιθέσεως εἰς τό προάστιον τῆς Μόσχας Κραсноγκόρσκ, ἐπισυμβάσης πρότριτα και προκαλεσάσης πολυάριθμα θύματα εἰς τεθανατωμένους καί τραυματίας μεταφέρομεν τά βαθύτατα Ἡμῶν συλλυπητήρια καί τήν συμπαράστασιν Ἡμῶν εἰς τό Ποιμαντικόν Αὐτοῦ ἔργον.

Παρά τήν τρομοκρατικήν ἐπίθεσιν ταύτην καί παρά τόν εἰς τήν Ἀγίαν Γῆν μαινόμενον πόλεμον δέν ἀπολλύομεν τήν ἐλπίδα, ἀλλά προσευχόμεθα ἐπ’ ἐλπίδι καί προσβλέπομεν εἰς τό ἐπόμενον Πάσχα νά δεχθῶμεν προσκυνητάς ἐκ τῆς Ρωσίας καί ἐξ ἄλλων Ὁρθοδόξων χωρῶν».

Ἐπί τῇ ἐπισκέψει ταύτῃ ὁ Μακαριώτατος ἀπένειμεν εἰς τόν Ἀρχιεπίσκοπον Σεραφεῖμ ὡς δῶρον ἀρχιερατικόν ἐγκόλπιον.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

Η ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ Κ.Κ. ΘΕΟΦΙΛΟΥ

Τό Σάββατον τῆς Τυρινῆς ἐβδομάδος τῆς περιόδου τοῦ Τριωδίου, 3^{ης}/16^{ης} Μαρτίου 2024, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου μέ μετάθεσιν διὰ λόγους ποιμαντικούς ἡ Ὑνομαστική ἐορτή τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου ἐπί τῇ μνήμῃ τῶν Ἀγίων Τεσσαράκοντα μαρτύρων, ὧν εἷς ὁ ἅγιος Θεόφιλος, τήν 9^{ην} μηνός Μαρτίου.

Ἡ ἐορτή αὕτη ἐωρτάσθη συμφώνως πρός τό Τυπικόν τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων καί τήν Καθεστωτικήν τάξιν δι' Ἑσπερινοῦ ἀφ' ἐσπέρας, τελεσθέντος εἰς τό Καθολικόν τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως μετά τήν ὑποδοχήν τοῦ Μακαριωτάτου καί τήν προσκύνησιν εἰς τόν Πανάγιον Τάφον καί τό θυμίαμα ἀνά τά Προσκυνήματα, διὰ Μεγάλης Εἰσόδου καί Ἀρτοκλασίας, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου καί μετεχόντων τῶν Ἀγιοταφιτῶν Πατέρων Ἀρχιερέων, Ἱερομονάχων καί διακόνων.

Ἡ θεία Λειτουργία ἐτελέσθη ὡσαύτως εἰς τό Καθολικόν τήν πρωΐαν τῆς ἐορτῆς, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου καί συλλειτουργούντων Αὐτῷ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου καί Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Ἰόππης κ. Δαμασκηνοῦ, Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου, Λύδδης κ. Δημητρίου, Ἱεραπόλεως κ. Ἰσιδώρου, Ἀνθηδῶνος κ. Νεκταρίου, Πέλλης κ. Φιλουμένου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Μαδάβων κ. Ἀριστοβούλου, Ἀγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων, ὧν πρῶτος ὁ Γέρων Δραγουμᾶνος Ἀρχιμανδρίτης π. Ματθαῖος, τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Ἐκκλησιῶν Μόσχας Ἀρχιμανδρίτου π. Βασιανοῦ καί Ρουμανίας Ἀρχιμανδρίτου π. Θεοφίλου, Ἀραβοφώνων Πρεσβυτέρων ἐκ πασῶν τῶν περιοχῶν τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, τοῦ Ἀρχidiaκόνου π. Μάρκου καί τῶν Ἱεροδιακόνων π. Εὐλογίου καί π. Δοσιθέου, τῇ τιμητικῇ παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα κ. Δημητρίου Ἀγγελοσοπούλου καί τοῦ Πρέσβεως τῆς Ρωσίας εἰς τό Ἰσραήλ κ. Ἀνατόλι Βικτόροφ, τῇ συμμετοχῇ πιστῶν ἐξ Ἱεροσολύμων καί ἄλλων πόλεων.

Τήν θείαν Λειτουργίαν ἠκολούθησε Δοξολογία καί ἡ ἀνάγνωσις τῶν κολλύβων τῶν Ἀγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων.

Ἐν συνεχείᾳ μετά τήν ἄνοδον εἰς τό Πατριαρχεῖον προσεφώνησαν τόν Μακαριώτατον ὁ Γέρων Ἀρχιγραμματεὺς Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος ὡς ἔπεται:

«Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Συνεπληρώσαμεν ἤδη σύν θεῷ τήν τρίτην πρό τῆς νηστείας ἑβδομάδα τοῦ Τριωδίου, καταντῶμεν αὔριον εἰς τήν Κυριακήν τῆς Τυρινῆς, εἰσερχόμεθα μετά ταῦτα εἰς τήν Α΄ ἑβδομάδα τῶν Νηστειῶν τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς καί προκειμένου νά εἰσέλθωμεν εἰς «τό στάδιον τῶν ἀρετῶν αὐτῆς, ὃ ἡνέγκται», ὡς γενναῖοι ἀθληταί, ἐφοδιαζόμεθα ἀπό τῆς σήμερον διὰ τοῦ παραδείγματος τῆς εὐψυχίας καί τῆς καρτερίας τῶν Ἀγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων, τῶν ὁμολογησάντων τόν Χριστόν, ἐπί τοῦ διώκτου βασιλέως Λικινίου τό 320, ἐκτεθέντων εἰς τόν παγετόν τῆς λίμνης Σεβαστείας τοῦ Πόντου ὁλονυκτίως, κατεαχθέντων τά σκέλη τήν πρωΐαν, καλῶς ἀθλησάντων καί στεφανωθέντων.

Τούς ἀκρέμονας τούτους στεφανίτας πανευφήμους ἀγίους μάρτυρας τιμᾷ σήμερον ἡ Ἐκκλησία ὅλη ἀνά τά πέρατα τοῦ κόσμου διά τό δοθέν ὑπ' αὐτῶν εἰς τά μέλη της παράδειγμα ζεύσεως ἐν Χριστῷ θυσιαστικῆς πίστεως, ἡ τῶν Ἱεροσολύμων δέ Μητήρ τῶν Ἐκκλησιῶν ἐτέλεσε πανηγυρικὴν θεῖαν λειτουργίαν καί μετ' αὐτήν Δοξολογίαν εἰς τόν πανίερον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως, τιμήσασα ἐν αὐτῇ ἰδιαιτέρως τόν συμμάρτυρα αὐτῶν ἅγιον θεόφιλον, ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ ὁποίου σεμνύνεται ἡ Ὑμετέρα σεπτὴ Μακαριότης.

Πρός τιμὴν τῶν μαρτύρων τούτων καί τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος συνήχθημεν πάντα τά μέλη τῆς γεραῆς ἡμῶν Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος, Ἀρχιερεῖς, Ἱερομόναχοι, Διάκονοι καί Μοναχοί, ἔτι δέ καί ὁ εὐλαβὴς κληρὸς καί τό χριστεπώνυμον πλήρωμα ἐκ τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Πατριαρχείου εἰς Ἰσραήλ, Ἰορδανίαν καί Παλαιστίνην καί ἐν τῇ θεῇ Εὐχαριστίᾳ ἐδεήθημεν ὑπὲρ ὑγιείας, εὐσταθείας καί κραταιώσεως Αὐτῆς εἰς τό θεόθεν ἐμπεπιστευμένον Αὐτῇ Ποιμαντικόν Πατριαρχικόν ἔργον.

Εἰς τὰς προσευχὰς ἡμῶν ἐν τῷ Ναῷ προσάπτομεν νῦν ἐν τῇ ἱστορικῇ ταύτῃ αἰθούσῃ τοῦ Πατριαρχείου τὰς εὐχὰς ἡμῶν καί τὰς εὐχαριστίας δι' ὅσα ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης ἐπετέλεσε καί συνεχίζει νὰ ἐπιτελῇ ἐπ' ἀγαθῷ καί ὠφελείᾳ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Κοινοῦ.

Εἰρήσθω ἐν πρώτοις ὅτι ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης ἐπιτυχῶς συνεκέντρωσε καί πάλιν ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν Αὐτῆς εἰς τό Πατριαρχεῖον τούς Ἀρχηγούς τῶν λοιπῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀγίας Γῆς καί ἐνεργοποίησε διά τὴν ἀπό κοινοῦ ἐξεύρεσιν τρόπου σεμνοῦ ἑορτασμοῦ τῶν ἑορτῶν τῶν Χριστουγέννων καί τοῦ Νέου Ἑτους, τηρουμένου ἀφ' ἑνός τοῦ Προσκυνηματικοῦ Καθεστῶτος καί ἀφ' ἑτέρου λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν δυσχερειῶν, τὰς ὁποίας διέρχεται ἡ Χριστιανικὴ Κοινότης καί ὅλος ὁ λαὸς τῆς Γάζης ὡς ἐκ τοῦ ἀρξαμένου καί μαινομένου εἰσέτι ἐν αὐτῇ πολέμου. Εἰς κοινὰς δηλώσεις αὐτῶν αἱ Χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι ἀπηύθυναν ἑκκλησιν παύσεως πάσης ἐχθροπραξίας καί ἐζήτησαν τὴν ἄδειαν ἀποστολῆς ἀνθρωπιστικῆς βοηθείας διὰ τὴν διατροφήν, συντήρησιν καί ἐπιβίωσιν τῶν πληττομένων ἐκ τοῦ πολέμου, τετραυματισμένων, λιμωτῶντων καί ἀστέγων. Τοῦτο ἰδιαιτέρως ὑπεγράμμισεν ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης κατὰ τὴν καθιερωμένην ἐπίσκεψιν ἐπὶ τῇ 1^η τοῦ Νέου Πολιτικοῦ Ἑτους εἰς τόν Πρόεδρον τοῦ κράτους τοῦ Ἰσραήλ, ὑπομιμνήσκουσα τὴν συνεχιζομένην παροχὴν ἀσύλου εἰς τά μέλη τῆς ἐν Γάζῃ Κοινότητος ἡμῶν εἰς τὴν Μονὴν τοῦ ἀγίου Πορφυρίου. Καρπὸς τῆς συνεργασίας ταύτης μετὰ τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν τῇ πρωτοβουλίᾳ καί πρωτοπορείᾳ τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος ὑπῆρξεν καί ἡ ἄρσις τοῦ ἀδιεξόδου τῆς διακοπείσης ὑπὸ τῶν Ἀρμενίων ἀνταλλαγῆς μεθ' ἡμῶν ἑορτίων ἐπισκέψεων καί ἡ συμπαράστασις τῶν Ἐκκλησιῶν εἰς τό δημιουργηθέν εἰς αὐτούς καί ὑφιστάμενον εἰσέτι πρόβλημα ὡς ἐκ τῆς θολῆς καί ἀδιαφανοῦς συμφωνίας πολυετοῦς ἐνοικιάσεως γῆς στρατηγικῆς σημασίας ἐν τοῖς ὁρίοις τοῦ Πατριαρχείου αὐτῶν. Χεῖρα στενωτέρας συνεργασίας ἔτεινέτο Πατριαρχεῖον καί πρὸς τό ΠΣΕ, τοῦ ὁποίου ὑπῆρξεν ἰδρυτικὸν μέλος, ὅτε ἦλθεν ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς αὐτοῦ κ. Jerry Pillay καί συνηντήθη τὴν 17^{ην} παρελθόντος μηνὸς Φεβρουαρίου εἰς τὴν αἴθουσαν ταύτην μεθ' ὅλων τῶν ἀρχηγῶν τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καί τῇ εἰσηγήσει τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος ἐπεσκέφθη τόν Πρόεδρον τοῦ κράτους τοῦ Ἰσραήλ καί ἠνοίχθη οὕτως νέα σελὶς εἰς τὰς σχέσεις αὐτῶν διὰ τὴν στήριξιν τῶν χριστιανῶν τῆς Ἀγίας Γῆς καί τὴν ἀνάληψιν διαμεσολαβητικοῦ ρόλου τοῦ ΠΣΕ, εἰς τὴν ἐπικρατοῦσαν καί ὡς μὴ ὠφελε ἐνταθεῖσαν Ἰσραήλ–Παλαιστινιακὴν διένεξιν. Πνεῦμα συνδιαλλαγῆς καί συμφιλιώσεως, συνέστησε καί μετέδωκεν ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης καί εἰς τούς

συχνάκις ἐπισκεπτομένους Αὐτήν ἐκπροσώπους τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως καί ἄλλων κρατῶν ὡς λύσιν διὰ τήν ἐπίλυσιν τοῦ πολιτικοῦ προβλήματος, οὐχ ἦττον δέ εἰς τοὺς Ὁρθοδόξους ἐκκλησιαστικούς ἡγέτας πολλάκις ἐτόνισε τήν ἀνάγκην ἐπανενάρξεως τοῦ διαλόγου διὰ τήν ἐπάνοδον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τήν κανονικὴν ὁδὸν τῆς ὑπάρξεως καί ζωῆς αὐτῆς, ἥτοι τῆς Συνοδικότητος.

Ὅσον ἀφορᾷ τήν Ποιμαντικὴν μέριμναν τοῦ Πατριαρχείου ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου αὐτοῦ, μνημονευθήτω ὅτι παρά τήν δημιουργηθεῖσαν ἐκ τοῦ πολέμου οἰκονομικὴν ἔνδειαν, καίτοι ὑστερούμενον ἐνίοτε, ἦλθεν οἰκονομικός ἀρωγός εἰς ἀνάγκας τοῦ ποιμνίου τῶν Κοινοτήτων αὐτοῦ διὰ τήν συμπλήρωσιν ἔργων ἀνακαινίσεως ἐκκλησιῶν καί παρακειμένων αὐταῖς αἰθουσῶν συνεδριάσεων, διὰ δέ τήν Κοινότητα τοῦ Ζδεδίδε τοῦ βορείου Ἰσραήλ διὰ τήν ἀγοράν τεμαχίου γῆς αὐξανούσης καί προστατευούσης τήν ἰδιοκτησίαν τοῦ ναοῦ. Οὐχ ἦττον σημαντικώτερον τῶν οἰκοδομούντων τό ποιμνιον ἔργων ὑπῆρξε ἡ δοθεῖσα παρά τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος λύσις συμφιλώσεως εἰς τὸν ἐπικρατήσαντα χρόνιον διχασμὸν τῆς Κοινότητος Κούφρ Σμέα τοῦ βορείου Ἰσραήλ, ἡ ὁποία λύσις ἐπεσφραγίσθη διὰ πανηγυρικῆς Πατριαρχικῆς θείας Λειτουργίας τήν 10^{ην} παρελθόντος μηνός Φεβρουαρίου εἰς τὸν μόχθοις καί κόποις πολλοῖς ἀνεγερθέντα περικαλλῆ ναὸν τῶν ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης, εἰς τήν ὁποίαν προσηυχήθησαν πλῆθος Ὁρθοδόξων καί παρέστησαν τιμητικῶς ἐκπρόσωποι καί ἄλλων θρησκευμάτων. Ἐπίσης μνημονευθήτω ὅτι παρά τὰς δυσκολίας συγκοινωνιακῆς διακινήσεως ὡς ἐκ τοῦ πολέμου ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης κατέφθασε εἰς ὅλας τὰς ἐν τῇ ἐρήμῳ Μονὰς τοῦ Πατριαρχείου, Προεξάρχουσα τῶν ἐορτῶν αὐτῶν.

Ἀμείωτον ὡσαύτως ὑπῆρξε τό ἐνδιαφέρον τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος διὰ τήν ἄνευ διακοπῆς τινος συνέχισιν τῶν ὑπὸ τοῦ ἐκ Κύπρου εἰδήμονος συντηρητοῦ εἰκόνων καί χειρογράφων κ. Σταύρου Ἀνδρέου συντηρήσεως τῶν βιβλίων τῆς ἱστορικῆς Βιβλιοθήκης τῆς Μονῆς τοῦ τιμίου Σταυροῦ καί τῶν κτιριακῶν χώρων αὐτῆς διὰ τήν στέγασιν Ἐρευνητικοῦ Κέντρου Θεολογικῶν Μελετῶν τῇ συνεργασίᾳ τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν τῶν Πανεπιστημίων Ἀθηνῶν καί Θεσσαλονίκης. Διὰ τήν προώθησιν τῶν συντηρητικῶν ἔργων τούτων ὡς καί τῆς συντηρήσεως τῶν ξυλογλύπτων τοῦ Καθολικοῦ τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως πολλοί κατεβλήθησαν προσπάθειαι πρὸς ἐξεύρεσιν τῶν ἀπαιτουμένων πόρων παρά ἱλαρῶν δωρητῶν ὡς τοῦ κ. Ἀθανασίου Μαρτίνου καί τῆς κ. Μαρίας Γεωργαλλίδου.

Τὰ λεχθέντα, Μακαριώτατε, τυγχάνουν ὀλίγα μόνον ἀνάλεκτα ἐρανισθέντα ἐκ τοῦ πλουσίου Ποιμαντικοῦ λειμῶνος τοῦ Πατριαρχείου, ἀναφερόμενα οὐχί μέ διάθεσιν καυχησιολογίας, ἐφ' ὅσον ἐπόμεθα τῷ Ἀποστόλῳ τῶν ἐθνῶν λέγοντι, «ἐμοί δέ μή γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μή ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ καί τούτῳ Ἐσταυρωμένῳ», ἀλλὰ μέ διάθεσιν ἐνισχύσεως τῆς ἐλπίδος, ἵνα ἐπ' ἐλπίδι συνεχίσωμεν οἱ Ἀγιοταφῖται Πατέρες ἐμπνεόμενοι ἐκ τοῦ παραδείγματος Ὑμῶν, συναμιλλώμενοι ἐν ἀδελφοσύνῃ μεταξύ ἡμῶν, ὑπακούοντες Ὑμῖν καί ὁδεύοντες ἐπὶ τὰ βελτίονα καί κάλλιστα, ἐκπληροῦντες καί τελειοποιοῦντες τήν ἱεράν ἀποστολήν ἡμῶν τῆς χριστιανικῆς Ρωμαιορθοδόξου μαρτυρίας εἰς τήν Ἀγίαν Γῆν.

Ὑψῶν τό ποτήριον, Μακαριώτατε, εὐχομαι ἐξ ὀνόματος τῆς Ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου καί τῆς Ἀδελφότητος ὑγιεῖαν ἀδιάπτωτον ἐπὶ ἔτη ὅσα πλεῖστα καί δύναμιν κυβερνητικὴν ἄνωθεν, ἵνα ὁδηγῆτε τό Πατριαρχεῖον ἀπὸ προόδου εἰς πρόοδον καί ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν πρὸς ἔπαινον τοῦ εὐλογημένου ἡμῶν γένους καί δόξαν τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ ἡμῶν. Γένοιτο».

Ἐν συνεχείᾳ προσεφώνησαν τὸν Μακαριώτατον ὁ Γενικός Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος κ.

Δημήτριος Αγγελοςόπουλος ως ξέπεται:

“Μακαριώτατε,

Έχω την τιμή και την χαρά να Σας υποβάλω τις θερμότερες ευχές της Ελληνικής Δημοκρατίας και εμού προσωπικώς και των συνεργατών μου επί τοις Υμετέροις σεπτοίς Ονομαστηρίοις. Καθώς τιμούμε την ονομαστική Σας εορτή, αναλογιζόμαστε με αισθήματα βαθύτατου σεβασμού το έργο Σας και τον αγώνα Σας, κατά τη μακρά Σας διαδρομή στην Αγία Γη και στο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων.

Ετάξατε Εαυτόν από νεαρά ηλικία στην Εκκλησία και σε μια αποστολή υψηλή και επίμοχθη, στην οποία έχετε αφοσιωθεί με προσήλωση και αυταπάρνηση, υπηρετώντας επί δεκαετίες το έργο της Αγιοταφίτικης Αδελφότητος, εν τέλει και από τον σεπτό Ιεροσολυμιτικό Πατριαρχικό θρόνο. Οι εργώδεις προσπάθειές Σας για την διαφύλαξη της παράδοσης, της κληρονομιάς και των δικαίων του Πατριαρχείου, την ενίσχυση του κύρους και της ακτινοβολίας του και την προστασία και την αναστήλωση των ιερών προσκυνημάτων στους Αγίους Τόπους δικαίως χαίρουν διεθνούς αναγνωρίσεως και σεβασμού.

Ομοίως αναγνωρίζεται με θαυμασμό το υψηλό ποιμαντικό Σας έργο, επ’ ωφελεία της πνευματικής καθοδηγήσεως ενός ποιμνίου που διαχρονικώς αντιμετωπίζει εξαιρετικά αυξημένες δοκιμασίες και προκλήσεις.

Εορτάζουμε σήμερα υπό περιστάσεις δύσκολες και καταθλιπτικές, ενώ η πολεμική σύγκρουση η οποία εξερράγη τον παρελθόντα Οκτώβριο διανύει ήδη τον έκτο μήνα της, χωρίς εισέτι ορατή προοπτική λήξεως, εξακολουθεί να απειλείται διάχυση της κρίσεως σε άλλα μέτωπα και επιδεινούμενη ανθρωπιστική κρίση μαστίζει τη Λωρίδα της Γάζας. Το εκεί ποίμνιό σας τιμά την σημερινή ημέρα υπό δεινές συνθήκες, οι οποίες απειλούν την ύπαρξη του συνόλου της χριστιανικής κοινότητας στην Γάζα. Οι σκέψεις μας στρέφονται ιδίως προς τη Μονή του Αγίου Πορφυρίου, στην οποία έχουν βρει πολύτιμο καταφύγιο πολυάριθμοι συνάνθρωποί μας. Σας διαβεβαιώ, Μακαριώτατε, ότι θα συνεχίσουμε να ενεργούμε για την προστασία της και την παροχή συνδρομής προς αυτήν.

Κατά την παρούσα σκοτεινή συγκυρία, Σας εκφράζουμε την εκτίμηση και την ευγνωμοσύνη μας για τις αδιάκοπες προσπάθειές Σας υπέρ της καταλλαγής, της μετριοπάθειας, της ειρηνεύσεως και της απαλύνσεως του πόνου από τα τραύματα του πολέμου. Στην Ιερή Πόλη των Ιεροσολύμων, το έργο σας για την προαγωγή της ενότητας μεταξύ των Χριστιανικών Εκκλησιών, αλλά και υπέρ της ειρηνικής συνυπάρξεως των τριών μονοθεϊστικών θρησκειών, αποτελεί οδηγό ενάντια στη μισαλλοδοξία και την θρησκευτική αντιπαλότητα.

Η Ελλάδα θα συνεχίσει να περιβάλλει την Υμετέρα Μακαριότητα, την Αγιοταφίτική Αδελφότητα και το Πατριαρχείο με τον ειλικρινή σεβασμό της και τη συμπαραστάσή της στο έργο Σας.

Παρακαλώ δεχθείτε επιπλέον τις προσωπικές μου ευχαριστίες για την πάντοτε θερμή και εγκάρδια υποδοχή και για την συνεργασία μας, επί κοινή ωφελεία του Ιερού Καθιδρύματος και της Ελληνικής Δημοκρατίας, για την οποία η διαφύλαξη των δικαίων του Πατριαρχείου και της χριστιανικής παρουσίας και κληρονομιάς στους Αγίους Τόπους αποτελεί ιστορικής σημασίας προτεραιότητα όλου του Ελληνισμού.

Μαζί με τους συνεργάτες μου στο Γενικό Προξενείο της Ελλάδος στα Ιεροσόλυμα, σας εύχομαι, Μακαριώτατε, υγεία, μακροήμερευση, επιτυχία στην αποστολή σας, έτη πολλά και ευλογημένα”.

Ακολουθως προσεφώνησαν ὁ Πρέσβυς τῆς Ρωσίας εἰς τό Ἰσραήλ κ. Ἀνατόλι Βικτόρωφ, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναζαρέτ κ. Κυριακός ἐκ μέρους τῆς Κοινότητος Ναζαρέτ, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Διοκαιοσαρείας κ. Βενέδικτος ἐκ μέρους τῆς Κοινότητος Βηθλεέμ, ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἰόππης κ. Δαμασκηνός ἐκ μέρους τῆς Κοινότητος Ἰόππης, ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας Ἀρχιμανδρίτης π. Βασσιανός καί ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Πατριαρχείου Ρουμανίας Ἀρχιμανδρίτης π. Θεόφιλος, ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Μαδάβων κ. Ἀριστόβουλος μετὰ τῆς Ρωσοφώνου Κοινότητος τοῦ Μπέρ Σέβα καί τῆς Χάϊφας, ὁ Ἀρχιμανδρίτης π. Ἰγνάτιος ἐκ μέρους τῆς Κοινότητος Μπετζάλλας καί Μπετσαχούρ, ὁ κ. Γιοῦσεφ Νάσσερ ἐκ μέρους τῆς Κοινότητος τοῦ Κούφρ-Σμέα, καί ὁ Πρεσβύτερος π. Σταῦρος Ἀράνκη ἐκ μέρους τῆς Κοινότητος Μπιρζέτ, ἡ κ. Παναγιώτα Καφετζῆ ἐκ μέρους τοῦ Σχολείου τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ὁ π. Φάραχ Μπαντούρ ἐκ μέρους τοῦ ποιμνίου τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, πρὸς τοὺς ὁποίους ἀντεφώνησεν εὐχαριστῶν ὁ Μακαριώτατος ὡς ἔπεται:

«Μακάριον γνησίως τὸν μαρτυρήσαντα, ἵνα γένη μάρτυς τῇ προαιρέσει καί ἐκβῇς χωρὶς διωγμοῦ, χωρὶς πυρός, χωρὶς μαστίγων, τῶν αὐτῶν ἐκείνους μισθῶν ἡξιωμένος», (Νά μακαρίσης ἀληθινά αὐτόν πού ἐμαρτύρησε, διὰ νά γίνης μάρτυς κατὰ τὴν διάθεσιν καί θά καταλήξης νά ἀξιωθῇς τοὺς ἰδίους μισθοὺς μέ ἐκείνους, χωρὶς νά διωχθῇς, χωρὶς νά καῖς εἰς τὴν φωτιάν, χωρὶς νά μαστιγωθῇς)· λέγει ὁ μέγας Βασίλειος.

Ἐκλαμπρότατε Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος κ. Δημήτριε Ἀγγελοσόπουλε,

Σεβαστοὶ Ἅγιοι Πατέρες καί Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς χριστιανοὶ καί προσκυνηταί.

Ἐξανέτειλεν ὡς φῶς ἡ σεπτὴ μνήμη τῶν Ἁγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων καί τοῦ συμμάρτυρος αὐτῶν Θεοφίλου, τῶν ἐν Σεβαστείᾳ τῇ πόλει μαρτυρησάντων, ἐν τῇ ὑπὸ τῇ σκοτομῇ τοῦ πολέμου δοκιμαζομένη ἀγίᾳ Γῇ, ἔνθα ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς θεὸς ὢν «καί σχήματι εὔρεθείς ὡς ἄνθρωπος ἐταπείνωσεν ἑαυτὸν γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δέ σταυροῦ», (Φιλ. 2,8).

Μιμηταὶ τῆς τοῦ Χριστοῦ ταπεινώσεως καί ὑπακοῆς μέχρι θανάτου, ἐγένοντο καί οἱ ἀξιοθαύμαστοι Τεσσαράκοντα μάρτυρες «κατηρτισμένοι ὄντες ἐν τῷ αὐτῷ νοί καί ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ» (Α΄ Κορ. 1,10). Διό καί ἀναγνωρίζονται ὡς μάρτυρες ἀψευδεῖς τοῦ μυστηρίου τῆς εὐσεβείας, ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: «καί πάντες δέ οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διωχθήσονται» (Β΄ Τιμ. 3,12). «Καί γάρ οὐκ ἔνι ἄνδρα τὴν τῆς ἀρετῆς, τοὔτέστιν τῆς εὐσεβείας, ὁδὸν ὁδεύοντα λύπης εἶναι χωρὶς θλίψεως, ὀδύνης, πειρασμῶν», λέγει ὁ ἱερός Χρυσόστομος. «Λύσση παράφρονι, τῶν διωκτῶν οἱ Ἀθληταὶ αἵθριοι, ἐν τῷ κρυμῶ διανυκτερεύειν καταδικασθέντες, ἀνέμελπον ὕμνον, θεῷ χαριστήριον», ἀναφωνεῖ ὁ ὁμνῶδός.

Ἐπειδὴ ἀληθῶς οἱ ἅγιοι Τεσσαράκοντες εἶχον γυμνασμένην τὴν εἰς Χριστὸν εὐσέβειαν καί ἔφερον ἀκίβδηλον τὴν κατὰ θεὸν ἀγάπην, «ἀνέμελπον ὕμνον θεῷ εὐχαριστήριον» καί οὕτω κατεγέλων τὴν μανίαν τοῦ τυράννου αὐτῶν, ἀκούοντες

εἰς τόν Κυριακόν λόγον: «μακάριοι οἱ κλαίοντες νῦν, ὅτι γελάσετε» (Λκ. 6,21).

Ὁ μέγας Βασίλειος ἐγκωμιάζων τούς ἁγίους Τεσσαράκοντα μάρτυρας λέγει: «Ἡμῖν δέ οὐχ ἓνα πρόκειται θαυμάζειν, οὐδέ δύο μόνους, οὐδέ μέχρι δεκάδος ὁ ἀριθμός πρόεισι τῶν μακαριζομένων, ἀλλὰ τεσσαράκοντα ἄνδρες, ὡς μίαν ψυχὴν ἐν διηρημένοις σώμασιν ἔχοντες, ἐν μιᾷ συμποσίᾳ καὶ ὁμονοίᾳ τῆς πίστεως, μίαν καὶ τὴν πρὸς τὰ δεινὰ καρτερίαν καὶ τὴν ὑπὲρ τῆς ἀληθείας ἔνστασιν ἐπεδείξαντο».

Κατὰ τόν μέγαν Βασίλειον τό μαρτύριον τῶν ἁγίων Τεσσαράκοντα διακρίνεται εἰς δύο τινά, ἀφ' ἑνὸς μεν «ἐν τῇ ὁμονοίᾳ τῆς πίστεως», ἀφ' ἑτέρου δέ «εἰς τὴν ὑπὸ τῆς ἀληθείας ἔνστασιν». Τόσον ἡ πίστις ὅσον καὶ ἡ ἀλήθεια ἀφοροῦν εἰς τόν Υἱόν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ Πατρός τόν Σωτῆρα ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, λέγοντα: «ὁ πιστεύσας καὶ βαπτισθεὶς σωθήσεται, ὁ δέ ἀπιστήσας κατακριθήσεται» (Μαρκ. 16,16). Καὶ ἐν ἑτέρῳ τόπῳ λέγει: «ἐγὼ εἰμί ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια» (Ἰω. 14,6), «ἐγὼ εἰς τοῦτο γεγέννημαι καὶ εἰς τοῦτο ἐλήλυθα εἰς τόν κόσμον, ἵνα μαρτυρήσω τῇ ἀληθείᾳ. Πᾶς ὁ ὢν ἐκ τῆς ἀληθείας ἀκούει μου τῆς φωνῆς», (Ἰω. 18,37).

Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ ἐν Χριστῷ πίστις καὶ ἀλήθεια συνιστοῦν τό θεμέλιον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ὁ δέ διὰ τοῦ μαρτυρίου θάνατος τὴν βεβαίωσιν τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Μὲ ἄλλα λόγια, οἱ ἅγιοι Τεσσαράκοντα μάρτυρες διὰ τοῦ αἵματος αὐτῶν ἐσφράγισαν τὴν ἐν Χριστῷ ἀλήθειαν, τοὔτέστιν τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ στοιχοῦντες τῷ κηρύγματι τοῦ σοφοῦ Παύλου λέγοντος: «οὐ γὰρ ἔχωμεν ὧδε μένουσαν πόλιν ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν» (Ἑβρ. 13,14). Καὶ «εἰ γὰρ σύμφυτοι γεγόναμεν τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναστάσεως ἐσόμεθα ... εἰ δέ ἀπεθάνομεν σὺν Χριστῷ, πιστεύομεν ὅτι καὶ συζήσομεν αὐτῷ, εἰδότες ὅτι Χριστὸς ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν οὐκέτι ἀποθνήσκει, θάνατος αὐτοῦ οὐκέτι κυριεύει», (Ρωμ. 6,5,8-9).

Ἡ ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τιμᾷ ἰδιαιτέρως τὴν μνήμην τῶν ἁγίων Τεσσαράκοντα μαρτύρων, διότι ὡς λέγει ὁ μέγας Βασίλειος, οὗτοι «ἐλευθέρα τῇ φωνῇ, εὐθαρσῶς καὶ ἀνδρείως, οὐδέν ὑποπτήξαντες τῶν ὀρωμένων, οὐδέ καταπλαγέντες τὰ ἀπειλούμενα, Χριστιανούς ἑαυτοὺς ἀνεκήρυξαν». Ἡ ὁμολογία δέ αὕτη εἰσήγαγεν τούς ἁγίους μάρτυρας εἰς τὴν πόλιν τοῦ ζῶντος Θεοῦ, εἰς τὴν ἐπουράνιον Ἱερουσαλὴμ καὶ εἰς μυριάδα ἀγγέλων, οἱ ὅποιοι πανηγυρίζουν καὶ σκορποῦν χαράν (πρβλ. Ἑβρ. 12,22-23).

Ἡ εὐσημος αὕτη ἡμέρα τῆς ἐορτῆς τῶν ἁγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων καὶ ἰδίως τοῦ συμμάρτυρος αὐτῶν Θεοφίλου, οὗτινος τὴν σεπτὴν ἐπωνυμίαν φέρει καὶ ἡ Ἡμετέρα Μετριότης ἀποτελεῖ, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ μεγάλου Ἀθανασίου, «τύπον τῆς ἁνῶ χαρᾶς», δηλονότι τῆς ἐπουρανίου τῶν Ἀγγέλων. Καὶ τοῦτο διότι οἱ τόν Χριστόν ἀγαπήσαντες καὶ σύνναιμοι γενόμενοι τοῦ μαρτυρικοῦ αἵματος Αὐτοῦ (τοῦ Χριστοῦ) «μεταβεβήκασιν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν» (πρβλ. Α' Ἰω. 3,14), ἡ δέ ζωὴ ἦν ὁ Χριστὸς κατὰ τὴν ἰδίαν Αὐτοῦ μαρτυρίαν: «Ἐγὼ εἰμί ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ», (Ἰω. 11,25).

Ὁ ἔγκριτος πατήρ τῆς Ἐκκλησίας ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης προβαίνει εἰς ἐγκωμιασμόν τῶν ἁγίων Τεσσαράκοντα μαρτύρων, «ἵνα [ἡμεῖς] πεισθῶμεν, ὅτι ζῶσι οἱ μάρτυρες καὶ εἰσι Θεοῦ δορυφόροι καὶ πάρεδροι, οἱ σήμερον τὴν Ἐκκλησίαν ὠφελήσαντες καὶ κοσμήσαντες». Κατὰ δέ τόν ἅγιον Ἀστέριον Ἀμασειάς, «οἱ ἅγιοι μάρτυρες, ἄνδρες διὰ καλὸν θάνατον ἀθάνατοι, διὰ τό καταφρονῆσαι ζωῆς ζῶντες ἀεὶ, τοῦ αἵματος τὴν βασιλείαν ἀλλαξάμενοι καὶ τὴν ἐπίβουλον σάρκα εὐεργέτην

τῆς ψυχῆς ἀποφάναντες».

Ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία ἐν χαρᾷ καί ἀγαλλιάσει τιμῶσα τήν τοῦ μαρτυρίου γενέθλιον ἡμέραν τῶν ἀγίων Τεσσαράκοντα ὡς καί τοῦ συμμάρτυρος αὐτῶν Θεοφίλου, ἐπετέλεσε ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ τοῦ Σταυρικοῦ μαρτυρίου, τῆς τριημέρου Ταφῆς καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, τήν θείαν εὐχαριστιακὴν καί ἀναίμακτον θυσίαν, τῆς ἡμῶν Μετριότητος προεξαρχούσης καί περιστοιχουμένης ὑπὸ τῆς χορείας τῶν τιμίων μελῶν τῆς Ἀγιοταφιτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος, Ἀρχιερέων, Ἱερέων, Ἱεροδιακόνων, συμπροσευχομένων ἡμῖν εὐσεβῶν Χριστιανῶν ἐκ τοῦ δοκιμαζομένου εὐλαβοῦς ἡμῶν ποιμνίου.

Προσέτι δέ, ἀνεπέμψαμεν εὐχαριστήριον δοξολογίαν τῷ Ἀγίῳ Τριαδικῷ Θεῷ ἐπὶ τοῖς, τῇ ἐπωνύμῳ τοῦ ἀγίου μάρτυρος Θεοφίλου, ἀγομένοις σεπτοῖς ἡμῶν ὀνομαστηρίοις καί εὐλογήσαμεν τόν Σωτῆρα Χριστόν· «Τοῦτον μὲν γάρ υἱόν ὄντα τοῦ Θεοῦ προσκυνοῦμεν, τούς δέ μάρτυρας ὡς μαθητάς καί μιμητάς τοῦ Κυρίου ἀγαπῶμεν ἀξίως ἕνεκα εὐνοίας ἀνυπερβλήτου τῆς εἰς τόν ἴδιον βασιλέα καί διδάσκαλον» ὡς λέγει ὁ ἅγιος ἱερομάρτυς Πολύκαρπος Σμύρνης.

Δέον ὅπως ἐπισημάνωμεν, ὅτι ἡ σημερινή ἑορτὴ τοῦ ἀγίου Θεοφίλου τοῦ συμμάρτυρος τῶν ἀγίων Τεσσαράκοντα δέν ἀφορᾷ εἰς τήν ἡμετέραν Μετριότητα μόνον, ἀλλὰ κυρίως εἰς τόν Ἀποστολικόν Θρόνον Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου ἀφ' ἑνός καί τόν Θεόδοτον Θεσμόν τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τοῦ σώματος, δηλονότι τοῦ Χριστοῦ ἀφ' ἑτέρου.

Διό καί ἔκκλησιν ποιούμεθα πρὸς πάντας τούς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς ἡμῶν, τούς τιμίους Προκαθημένους τῶν κατὰ τόπων ἀγίων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἵνα ἀπὸ κοινοῦ ἐργασθῶμεν διὰ τήν ἀποκατάστασιν τῆς κοινωνίας τῶν Ἐκκλησιῶν κατὰ τό παράγγελμα τοῦ θείου Παύλου, «σπουδάζοντες τηρεῖν τήν ἐνότητα τοῦ Πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης» (Ἐφ. 4,3), ἀλλὰ καί κατὰ τήν φωνήν τοῦ μεγάλου Ἀθανασίου «παρακαλῶ ὑπὲρ Χριστοῦ, μή ἐπιτρέψητε διασχισθῆναι τά μέλη τοῦ Χριστοῦ, μηδέ τοῖς προλήμμασι (τάς προκαταλήψεις) πιστεύσητε, ἀλλὰ τήν τοῦ Κυρίου εἰρήνην προτιμήσατε».

Εἰς τοῦτο ἀκριβῶς ἐκλήθημεν καί ἡμεῖς ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, «εἰς τήν διακονίαν τῆς καταλλαγῆς, δηλονότι τῆς εἰρήνης, τῆς δοθείσης ἡμῖν ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ» (πρβλ. Β' Κορ. 5,18). Ταύτην τήν τοῦ Κυρίου εἰρήνην καί καταλλαγὴν ζητήσωμεν καί διώξωμεν, ἰδιαιτέρως κατὰ τό εὐλογημένον στάδιον τῆς νηστείας τῆς Ἀγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ἵνα ταῖς πρεσβείαις τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου καί Ἀειπαρθένου Μαρίας σύν ταῖς ἱκεσίαις τῶν Ἀγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων καί τοῦ συμμάρτυρος αὐτῶν Θεοφίλου, ἀξιωθῶμεν καταντῆσαι ἐν μετανοίᾳ καί εἰρήνῃ εἰς τήν λαμπρόφωρον Ἀνάστασιν τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν».

Ἐπὶ δέ τούτοις, ἐπικαλούμεθα ἐπὶ πάντας τούς συμπροσευχηθέντας ἡμῖν καί τούς τιμήσαντας τήν ἐόρτιον ταύτην μνήμην τῶν ἀγίων Μαρτύρων, δύναμιν τήν ἐξ ὕψους, τήν δωρεάν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τήν χάριν τοῦ Παναγίου καί Ζωοδόχου Τάφου, «ὑπομονήν, ἥτις κατεργάζεται δοκιμήν, ἡ δέ δοκιμὴ ἐλπίδα» (πρβλ. Ρωμ. 5,4-5), ἐκφράζοντες θερμὰς εὐχαριστίας καί πρὸς τούς προσφωνήσαντας ἡμᾶς, τόν Γέροντα Ἀρχιεπισκοπάρχον, Ἱερώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχον, ὁμιλήσαντα ἐξ ὀνόματος τῶν μελῶν τῆς Ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου καί τῆς Ἀγιοταφιτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος, τόν Ἐκλαμπρότατον Γενικόν Πρόξενον τῆς Ἑλλάδος κ. Δημήτριον Ἀγγελόσπουλον, τόν Πρέσβυν τῆς Ρωσίας εἰς τό Ἰσραήλ κ.

Ἀνατόλι Βικτόρωφ, τόν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην π. Βασσιανόν, ἀντιπρόσωπον τῆς ἀδελφῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας, διαβιβάσαντα ἡμῖν τὰς εὐχὰς τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Μόσχας κ.κ. Κυρίλλου, τόν Ὑσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην π. Θεόφιλον, ἀντιπρόσωπον τῆς ἀδελφῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας, διαβιβάσαντα ἡμῖν τὰς εὐχὰς τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ρουμανίας κ.κ. Δανιήλ, τόν Ἱερώτατον Μητροπολίτην Ναζαρέτ κ. Κυριακόν, ὁμιλήσαντα ἐξ ὀνόματος τοῦ ποιμνίου ἡμῶν εἰς Ναζαρέτ, τόν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Διοκαισαρείας κ. Βενέδικτον, ὁμιλήσαντα ἐκ μέρους τοῦ ποιμνίου ἡμῶν εἰς Βηθλεέμ, τόν Ἱερώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἰόππης κ. Δαμασκηνόν, ὁμιλήσαντα ἐξ ὀνόματος τοῦ ποιμνίου ἡμῶν εἰς Ἰόππην, τόν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Μαδάβων κ. Ἀριστόβουλον, ὁμιλήσαντα ἐξ ὀνόματος τῆς Κοινότητος Beersheba καί τῆς Κοινότητος τῆς Χάϊφας καί τοῦ Ρωσοφώνου ἡμῶν ποιμνίου, τόν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην π. Ἰγνάτιον ὁμιλήσαντα ἐξ ὀνόματος τοῦ ποιμνίου εἰς Μπετζάλλαν καί Μπετσαχούρ, τόν Αἰδεσιμώτατον π. Φάραχ Μπαντούρ, ὁμιλήσαντα ἐξ ὀνόματος τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, τόν κ. Γιοῦσεφ Νάσσερ ὁμιλήσαντα ἐκ μέρους τῆς Κοινότητος τοῦ Κούφρ-Σμέα, τόν Πρεσβύτερον π. Σταῦρον Ἀράνκη ὁμιλήσαντα ἐκ μέρους τῆς Κοινότητος Μπιρζέτ, τήν κ. Παναγιώταν Καφετζῆ ὁμιλήσαντα ἐκ μέρους τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, καί ἅπαντας τοὺς μετασχόντας εἰς τόν ἐορτασμόν τοῦτον.

Εἰς ὑγείαν πάντων ὑμῶν!»

Τήν δεξίωσιν ἠκολούθησε μοναστηριακὴ ἐόρτιος τράπεζα.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

Ἡ ΠΡΟΣ ΚΥΡΙΟΝ ΕΚΔΗΜΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΘΕΟΔΩΡΗΤΟΥ ΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΚΑΤΑ ΜΟΝΑΣ

Τήν 10.30 μ.μ. νυκτερινήν ὥραν τῆς Τετάρτης, 25^{ης} Ἰανουαρίου/ 7^{ης} Φεβρουαρίου 2024, ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Συμεών Κατὰ Μόνας Ἀρχιμανδρίτης Θεοδώρητος.

Ἡ Νεκρώσιμος αὐτοῦ Ἀκολουθία ἐψάλη τήν 10.30 π.μ. ὥραν τῆς Πέμπτης 26^{ης} Ἰανουαρίου/ 8^{ης} Φεβρουαρίου 2024 εἰς τό ἐντός τοῦ Κεντρικοῦ Μοναστηρίου παρεκκλήσιον τῆς Ἁγίας Θέκλης, προεξάρχοντος τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συνιερουργούντων τῶν Ἀγιοταφитῶν Ἀρχιερέων καί ἄλλων Ἀγιοταφитῶν Πατέρων, τῇ τιμητικῇ παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Δημητρίου Ἀγγελосоπούλου καί τῇ συμπροσευχῇ μοναζουσῶν καί λαϊκῶν τῆς Ἑλληνικῆς παροικίας τῶν Ἱεροσολύμων.

Τόν Ἐπικήδειον ἐξεφώνησεν ὁ Γέρων Ἀρχιγραμματεὺς Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος

Κωνσταντίνης κ. Αρίσταρχος, ἐν ᾧ ἀναφέρονται τά τῆς βιοτῆς καί τῆς δραστηριότητος αὐτοῦ ὡς Ἀγιοταφίτου καί ἡγουμένου τῆς Μονῆς Ἀγίου Συμεών Κατά Μόνας ὡς ἔπεται:

«Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Σεβάσμιοι Ἀρχιερεῖς,

κ. Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος,

Σεβαστοί Πατέρες,

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ἰστάμεθα δακρύζοντες πρό τοῦ σεπτοῦ σκηνώματος τοῦ ἀγαπητοῦ ἀδελφοῦ ἡμῶν Θεοδωρήτου ἱερομονάχου, ὡς ὁ Κύριος ἡμῶν πρό τοῦ τάφου τοῦ τετραήμερου φίλου Αὐτοῦ Λαζάρου. Ἀθυμοῦμεν ἐπὶ τῷ χωρισμῷ, ὡς οἱ μαθηταί τοῦ Χριστοῦ μετά τήν ἔνδοξον Ἀνάληψιν Αὐτοῦ. Ἀναλογιζόμεθα ἀνθρωπίνως ὅτι ὄντως μέγα καί φοβερόν τό τοῦ θανάτου μυστήριον. Διερωτώμεθα πῶς διασπᾶται ἡ ἀρμονικωτάτη συμφυΐα ψυχῆς καί σώματος, πῶς ἡ ψυχὴ βιαίως χωρίζεται τοῦ σώματος, πῶς ὁ ἄνθρωπος διά τῆς παρακοῆς καί τῆς πτώσεως ἐπέφερεν εἰς ἑαυτόν τόν θάνατον καί ἤκουσε παρά τοῦ Δημιουργοῦ καί Πλάστου του τό : «γῆ εἶ καί εἰς γῆν ἀπελεύση», (Γεν. 3, 19).

Εἰς τά ἐρωτήματα ταῦτα τοῦ ἀνθρωπίνου προβληματισμοῦ ἔρχεται ὡς ἀπάντησις τό πρόσωπον, ἡ διδασκαλία καί τό ἔργον Αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τό γεγονός ὅτι συγκαταβαίνων ὁ Θεός εἰς τό γένος ἡμῶν, ἠὺσπλαγχνίσθη ἡμᾶς καί ἐν Χριστῷ τῷ Μονογενεῖ Υἱῷ καί Λόγῳ Αὐτοῦ ὁμοιώθη πρός ἡμᾶς τούς ἀνθρώπους. Προσέλαβεν ἐν τῇ Ἐνανθρωπήσει τήν ἀνθρωπίνην φύσιν καί σάρκα ἡμῶν καί διά τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ ἀνέσטרυν ἡμᾶς ἀπό τοῦ Ἄιδου καί ἔχαρίσατο ἡμῖν τήν ἐν οὐρανοῖς καί παρ' Αὐτῷ αἰώνιον ζωήν καί ἀνάπαυσιν.

Ἡ ἀλήθεια αὕτη ἀπεκαλύφθη εἰς τούς ἀγίους μαθητάς καί ἀποστόλους τοῦ Χριστοῦ. Οὗτοι κατεστάθησαν αὐτόπται καί αὐτήκοοι μάρτυρες οὐχί μόνον τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά καί Αὐτοῦ τοῦ Θεανθρωπίνου προσώπου Αὐτοῦ. Εἶδον καί ἐψηλάφησαν Αὐτόν ἐν τῇ ἐπιγείῳ ζωῇ καί θεραπευτικῇ καί λυτρωτικῇ δράσει Αὐτοῦ, ἀλλά καί ἐν τῇ Ἀναστασίμῳ «ἐτέρα μορφή Αὐτοῦ» (Μάρκ. 16, 12)· «Ἡ πίστις εἰς τήν σώζουσαν ἀλήθειαν ταύτην ἀποτελεῖ παραμυθίαν, ἐλπίδα καί δύναμιν πρός ἀψήφισιν τοῦ φόβου τοῦ θανάτου καί δὴ καί αὐτοῦ τοῦ μαρτυρικοῦ. Ἡ Ἐνανθρώπησις, ἡ Σταύρωσις καί ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ συγκροτοῦν, συγκρατοῦν καί συνέχουν ὅλον τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας.

Τήν πίστιν ταύτην ἐνεκολπώθη καί ὁ ἀγαπητός, πολίος καί σεβαστός ἐκλιπών ἀδελφός ἡμῶν Ἀρχιμανδρίτης Θεοδώρητος, καθότι οὗτος ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἐχειροθετήθη μοναχός εἰς τήν ἱεράν Μονήν Τρωδιτίσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου. Ἐκ ταύτης ἦλθε διά θεραπείαν τῆς ἐπισφαλοῦς ὑγείας τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ εἰς τό ἐν Ὑρεϊνῇ Ἰσραηλινόν νοσοκομεῖον Χαντάσσα. Εἰς τό ἐξῆς, τῇ προτροπῇ τοῦ Γέροντος αὐτοῦ ἱερομονάχου Παγκρατίου, τόν ὁποῖον λίαν ἠύλαβεῖτο, ἐζήτησε καί ἐνετάχθη εἰς τήν Ἀγιοταφίτικὴν ἡμῶν Ἀδελφότητα ὀλίγον μετά τό ἔτος 1967. Ταύτην διηκόνησε εἰς διαφόρους διακονίας μετά ζήλου καί ἀφοσιώσεως, ὑπερβαίνων τάς δυσκολίας τῆς ὑγείας αὐτοῦ. Ὡς Παιδονόμος ἐν τῇ Πατριαρχικῇ Σχολῇ, ὡς ἐφημέριος εἰς τήν ἱεράν Μονήν τῆς Μεγάλης Παναγίας ἐπὶ

ἔτη, ὡς μέλος τῆς Ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου, διορισθεῖς ὑπό τῆς Α. Θ. Μακαριότητος τοῦ Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ. Θεοφίλου. Κυρίως δέ ὡς ἡγούμενος τῆς ἱερᾶς Μονῆς ἁγίου Συμεών τοῦ Θεοδόχου εἰς Καταμόνας συνεχῶς καί ἀδιακόπως ἀπό τοῦ ἔτους 1979. Τήν Μονήν ταύτην καί τόν ναόν αὐτῆς διετήρησεν ὡς λειτουργικόν κέντρον τῆς ἐν Καταμόνας Ἑλληνικῆς Κοινότητος τῶν Ἱεροσολύμων, ὡς ἦτο ἀνέκαθεν καί ὡς Προσκυνηματικόν κέντρον διὰ τοὺς ἀφικνουμένους ἐκ τῶν Ὁρθοδόξων χωρῶν προσκυνητάς. Ἐπροστάτευσε δέ αὐτήν ἐκ τῶν ἔξωθεν ὑποβλεπόντων αὐτήν, λόγῳ τῆς ἱστορικῆς θέσεως αὐτῆς. Ἀξιοποιῶν εὐσυνειδήτως τὰς δωρεάς τῶν προσκυνητῶν, μή παραλείπων ἐν ταύτῳ νά ἐλεῇ τοὺς δεομένους, ἀνεκαίνισε τόν ναόν αὐτῆς καί ἐνεπλούτισε τὰς ἀγιογραφίας αὐτοῦ. Πολλὰς δέ ἐπετέλεσε ἐξωτερικὰς ἐπισκευὰς πρὸς συντήρησιν καί καλλωπισμόν αὐτῆς. Χάρις εἰς τὴν ἐπιμονὴν καί τὰς ἐνεργείας αὐτοῦ τό Πατριαρχεῖον κατῴρθωσε τό δυσκατόρθωτον, τὴν ἀπόκτησιν δηλονότι τεμαχίου λειψάνου τοῦ ἁγίου Συμεών τοῦ Θεοδόχου παρὰ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Κροατίας τό ἔτος 2010, φυλασσομένου ὡς θησαυροῦ τῆς Μονῆς, τῆς ἀνακομιδῆς αὐτοῦ ἑορταζομένης τὴν 25ην Σεπτεμβρίου ἐκάστου ἔτους.

Ἐπὶ τὰ ἀγαθὰ ἔργα τῆς ζωῆς αὐτοῦ ταῦτα, ἐπὶ τό ἔντιμον καί ἐνάρετον μοναχικόν καί ἱερατικόν ἥθος αὐτοῦ καί ἐπὶ τὴν ἀγόγγυστον ὑπομονὴν καί καρτερίαν αὐτοῦ εἰς τὰς ἐπὶ πολλὰ ἔτη δοκιμασίας τῆς ὑγιείας αὐτοῦ καί ἐπὶ τὴν μέριμναν αὐτοῦ δι' ἑβδομαδιαίαν θείαν Λειτουργίαν ἐν τῇ Μονῇ καί θείαν κοινωνίαν ὑπ' αὐτοῦ κλινήρους ὄντος, παρακαλοῦμεν τόν φιλόανθρωπον θεόν ἡμῶν, ὅπως ἐπίδῃ καί συγχωρήσῃ αὐτῷ εἶτι ὡς ἄνθρωπος ἐκουσίως ἢ ἀκουσίως ἡμαρτεν καί κατατάξῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν χώρᾳ ζώντων μετὰ ὁσίων καί δικαίων ἐν ἀπολαύσει καί ἀγαλλιάσει τοῦ ἱλαροῦ φωτός τῆς τρισηλίου δόξης Αὐτοῦ, ἀποδίδων αὐτῷ τόν τῆς δικαιοσύνης στέφανον, «ὅν ἀποδώσῃ πᾶσι τοῖς ἡγαπηκόσι τὴν ἐπιφάνειαν Αὐτοῦ». Αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη !»

Τῆς ἐξοδίου νεκρικῆς πομπῆς προΐστατο ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος καί ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Μαδάβων κ. Ἀριστόβουλος πρὸς τὴν Ἀγίαν Σιών, ἔνθα ἐνεταφιάσθη εἰς τό Κοιμητήριον τῶν Πατέρων.

Αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη!

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ 18ΗΣ ΕΠΕΤΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΚΑΙ ΕΝΘΡΟΝΙΣΕΩΣ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ Κ.Κ. ΘΕΟΦΙΛΟΥ Γ΄

Τὴν Τετάρτην, 9^η /22^η Νοεμβρίου 2023, καί ὥραν 10.30 μ.μ. ἐωρτάσθη ἡ 18^η

ἐπέτειος τῆς ἐκλογῆς καί Ἐνθρονίσεως τοῦ Μακαριωτάτου Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου τοῦ Γ'.

Διά τό γεγονός τοῦτο ἐτελέσθη Δοξολογία εἰς τό Καθολικόν τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, προεξάρχοντος τῆς Α.Θ.Μ. καί συνιερουργούντων Αὐτῷ τῶν Ἀρχιερέων τοῦ θρόνου, Ἀγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων, Ἀραβοφώνων Πρεσβυτέρων ἐκ τῶν ἐνοριῶν τοῦ Ἰσραήλ καί ἐκ τῶν κατεχομένων περιοχῶν, εἰς ὅσους ἐπέτρεψε νά ἔλθουν ἡ ἔκρυθμος ἐμπόλεμος κατάστασις, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου καί λοιπῶν διακόνων, ψάλλοντος τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Συμεῶν δεξιᾶ καί τοῦ κ. Ἀγγέλου Γιαννοπούλου ἀριστερά, παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα κ. Δημητρίου Ἀγγελοσοπούλου καί μελῶν τῆς ἐλληνικῆς παροικίας.

Μετά τήν Δοξολογίαν ἠκολούθησεν ἄνοδος εἰς τά Πατριαρχεῖα, ἔνθα προσεφώνησε τόν Μακαριώτατον ὁ Γέρων Ἀρχιγραμματεὺς Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος ὡς ἔπεται:

«Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Ἡ πόλις τῆς Γάζης τιμᾶται διὰ τῆς μνείας αὐτῆς εἰς τό βιβλίον τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων τῆς ἀρχηγόνου Ἐκκλησίας. Εἰς Γάζαν κατηνύνητο «ὁ Αἰθίοψ εὐνούχος δυνάστης Κανδάκης βασιλίσσης

Αἰθιοπῶν», ὅτε ἄγγελος Κυρίου ἐπληροφόρησε τόν ἀπόστολον Φίλιππον καί «ἐπλησίασε τό ἄρμα αὐτοῦ, ἐκατήχησε καί, ὅτε εὗρον ὕδωρ, ἐβάπτισεν αὐτόν». (Πράξ. 8, 38). Ἀκολουθῶς ἀπό τοῦ 306 μ.Χ, ἡ Γάζα καί τά περίχωρα αὐτῆς ἀπετέλεσαν τήν περιοχὴν τῆς ἱεραποστολικῆς, μοναχικῆς καί κοινωνικῆς δράσεως τοῦ ἁγίου Ἰλαρίωνος τοῦ μεγάλου, μαθητοῦ τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου. Μεταξὺ τῶν ἐτῶν 395 καί 421 μ.Χ. ὁ ἐκ Θεσσαλονίκης ἐλθὼν εἰς τήν Ἁγίαν Γῆν ἅγιος Πορφύριος, χειροτονηθεὶς ἐπίσκοπος Γάζης, ἐγκατέστησε καί κατωχύρωσε, δι' ἀγώνων πολλῶν, τόν Χριστιανισμόν εἰς Γάζαν. Ἐπὶ τῶν θεμελίων τούτων ἀπό τοῦ 743 μ.Χ. ἐπὶ δεκαετίαν ὠκοδόμησε τό ποιμαντικόν αὐτοῦ ἔργον Κοσμάς Ἱεροσολυμίτης ὁ μελωδὸς ἐπίσκοπος Μαΐουμᾶ τῆς Γάζης.

Ἡ πόλις αὐτὴ μετὰ τοιαύτης ἐνδόξου χριστιανικῆς πολιτιστικῆς κληρονομίας, ἐπιζήσασα τῶν πολιτικῶν κατακτήσεων καί μεταλλαγῶν τῆς ἱστορίας, φεῦ! μαστίζεται καί ἐρημύνεται σήμερον ὑπὸ πολεμικῶν ἐχθροπραξιῶν, τῶν ὁποίων αἱ συνέπειαι, ἐρείπια οἰκοδομικῶν συγκροτημάτων, πολὺ δέ πλεον ἀπώλειαι ζωῶν ἀθῶων ἀμάχων, γυναικῶν καί παιδίων, «ὧν οὐκ ἔστι ἀριθμός», προκαλοῦν σπαραξικάρδιον ὁδύνην, μεταξύ δέ τούτων καί τά 18 θύματα ἐκ τῶν χρησιμοποιούντων εἰσέτι ὡς καταφύγιον τήν ἱεράν Μονὴν ἁγίου Πορφυρίου ἐπισκόπου Γάζης τοῦ ἡμετέρου Πατριαρχείου.

Ὑπὸ τήν σκιάν τῶν ζοφερῶν καί τραγικῶν γεγονότων τούτων καί ἐν πνεύματι συμμετοχῆς πρὸς τόν χειμαζόμενον λαόν καί τό Ἑλληνορθόδοξον Ἀραβόφωνον ποίμνιον εἰς Γάζαν, τό Πατριαρχεῖον καί ἡ ἐν αὐτῷ γεραρά Ἀγιοταφιτικὴ Ἀδελφότης ἐφέτος δέν ἐορτάζει πανηγυρικῶς, ἀλλὰ ποιεῖται μνεῖαν ἐκκλησιαστικῶς, διὰ Δοξολογίας εἰς τόν Πανίερον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως, τοῦ γεγονότος τῆς πρό ἐτῶν δέκα καί ὀκτῶ σύν θεῷ ἐπαξίας καί εὐλογημένης ἐκλογῆς, ψήφοις κανονικαῖς καί ὁμοφώνοις τῆς Ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου καί ἐν συνεχείᾳ Ἐνθρονίσεως τῆς Ὑμετέρας σεπτῆς Μακαριότητος, εἰς τόν μαρτυρικόν καί ἔνδοξον θρόνον τῆς Μητρός τῶν Ἐκκλησιῶν.

Τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἡμῶν Σύναξιν συνεχίζοντες καὶ εἰς τὴν ἱστορικὴν ταύτην αἵθουσαν τοῦ Πατριαρχείου, ἄξιον καὶ δίκαιον θεωροῦμεν νὰ ἀναφέρωμεν ὅτι τὴν τιμητικὴν ἀλλὰ καὶ πολυεύθυνον Πατριαρχικὴν Ποιμαντορίαν ταύτην ἀνέλαβεν ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης μετὰ τοῦ βάρους ἐπὶ τῶν ὤμων Αὐτῆς τῶν παρανόμων συμφωνιῶν, αἱ ὁποῖαι ὑπεθήκευσαν ἀνυπολογίστου ὑλικῆς καὶ πολιτιστικῆς ἀξίας περιουσίαν τοῦ Πατριαρχείου εἰς τὰ ξενοδοχεῖα Imperial καὶ Petra τῆς Πύλης τοῦ Δαβίδ, διὰ τὴν ἀναίρεσιν τῶν ὁποίων ἀνυποχώρητος ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης ἀπεδύθη εἰς δικαστικούς καὶ ἄλλους ἀγῶνας ἀπαιτήσαντας τεράστια χρηματικὰ ποσά.

Ἐχουσα ὡς μίαν τῶν προτεραιοτήτων τοῦ ἔργου Αὐτῆς ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης τὴν διατήρησιν τῆς περιουσίας ταύτης εἰς τὴν πλήρη ἰδιοκτησιακὴν διαχείρισιν τοῦ Πατριαρχείου, κυρίως διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ἀνέκαθεν ἀπροσκόπτου προσβάσεως τῶν χριστιανῶν ἡγετῶν καὶ προσκυνητῶν πρὸς τὸν Ναόν τῆς Ἀναστάσεως, δέν παρέλειψε τὴν μέριμναν τῆς εὐπρεπείας τοῦ Ναοῦ τούτου διὰ τῆς συμμετοχῆς τῆς Ἀγιοταφίτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος εἰς τὰ μετὰ τῶν Φραγκισκανῶν καὶ τῶν Ἀρμενίων ἐπιτελούμενα συντηρητικὰ ἔργα τοῦ δαπέδου τῆς Ροτόντας καὶ τοῦ χώρου κάτωθι τοῦ Ἑπτακαμάρου καὶ νοτίως αὐτοῦ. Οὐχ ἥττον εἰς τὴν ἐσωτερικὴν εὐπρέπειαν καὶ λαμπρότητα τοῦ Καθολικοῦ τὰ μέγιστα συνετέλεσε ἡ συντήρησις καὶ ἡ ἐπανεγκατάστασις τῶν παλαιῶν πολυλελαίων Ρωσικῆς κατασκευῆς δι' εἰδικῶν ἐκ Ρωσίας ἀφιχθέντων συντηρητῶν ἀλλὰ καὶ δωρητῶν τῇ κατευθύνσει καὶ συνεργασίᾳ τοῦ ἐκ Κύπρου συντηρητοῦ εἰκόνων καὶ χειρογράφων κ. Σταύρου Ἀνδρέου, συνεχίζοντος τὸ συντηρητικὸν αὐτοῦ ἔργον δι' ἐπεκτάσεως εἰς τὰ παλαίτυπα τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Μονῆς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ τῆς αἰθούσης κάτωθι τοῦ Πατριαρχείου καὶ εἰς τὰς εἰκόνας τῆς Πινακοθήκης ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς καταλλήλου τοποθετήσεως αὐτῶν εἰς τὸ προετοιμαζόμενον μουσεῖον, στεγαθυσόμενον εἰς τὴν συντηρουμένην καὶ ἀνακαινιζομένην οἰκίαν τοῦ μακαριστοῦ Πατριάρχου Διοδώρου.

Μνημονευτέον ὡσαύτως ὅτι ἔντονοι ὑπῆρξαν αἱ προσπάθειαι τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος διὰ τῆς συστρατεύσεως καὶ κινητοποιήσεως τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν τῶν Ἱεροσολύμων εἰς μίαν κοινὴν δυναμικὴν χριστιανικὴν μαρτυρίαν ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Πατριαρχείου πρὸς προστασίαν τῶν δικαιωμάτων τῶν χριστιανῶν εἰς τὴν γενέτειραν αὐτῶν Ἀγίαν Γῆν ἐκ τῶν προσβολῶν καὶ ἐπιθέσεων, λεκτικῶν καὶ φυσικῶν, τῶν ριζοσπαστικῶν ἀκραίων Ἰουδαϊκῶν στοιχείων, μία τῶν ὁποίων τυγχάνει καὶ ἡ ἄχρι τοῦ νῦν συνεχιζομένη κατάληψις τοῦ προσκειμένου τῇ Σχολῇ καὶ τοῦ κοιμητηρίου τῆς Ἀγίας Σιών χώρου ἰδιοκτησίας τοῦ Πατριαρχείου. Εἰς τοὺς ἀδιακόπως δέ ἐπισκεπτομένους τὸ Πατριαρχεῖον Προξένους ἄλλων κρατῶν καὶ αὐτῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως μεγάλῃν κατεβάλατε προσπάθειαν εἰς τὴν ὑπ' αὐτῶν κατανόησιν καὶ θεώρησιν τοῦ παράγοντος τῶν θρησκευτῶν, Ἰουδαϊκῆς, Χριστιανικῆς καὶ Μουσουλμανικῆς καὶ τῶν σεβασμάτων αὐτῶν, ὡς τῆς βάσεως διὰ τὴν ἐπίλυσιν τοῦ πολιτικοῦ Παλαιστινιακοῦ προβλήματος, οἵκοθεν διατηρουμένου τοῦ καθεστῶτος τῆς Παλαιᾶς πόλεως τῶν Ἱεροσολύμων.

Διὰ τῶν ἐνεργειῶν Ὑμῶν, Μακαριώτατε, προεβάλατε τὸ Πατριαρχεῖον εἰς τὴν ἀρμόζουσαν αὐτῷ θέσιν τοῦ ἀρχαιοτάτου χριστιανικοῦ καθιδρύματος μεγίστης θρησκευτικῆς, πολιτιστικῆς καὶ εἰρηνευτικῆς προσφορᾶς καὶ ἐμβελείας καὶ πέραν τῶν ὁρίων τῆς δικαιοδοσίας αὐτοῦ εἰς τὴν Ἀγίαν Γῆν. Τοῦτο συνάγεται ἐκ τῆς ἐπισκέψεως Ὑμῶν, ἀρχομένου τοῦ παρελθόντος μηνός Σεπτεμβρίου, εἰς τὴν διοργανωθεῖσαν τῇ συνεργασίᾳ τῆς Παλαιστινιακῆς Αὐτονομίας Ἐκθεσιν, εἰς τὸ Οἴκουμενικὸν Κέντρον τοῦ ΠΣΕ εἰς Γενεύην, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπαρουσιάσατε τὴν πρό τινων ἐτῶν ἀνακαινισθεῖσαν Βασιλικὴν τῆς Γεννήσεως τῆς Βηθλεέμ ὡς τὴν

καρδίαν καί τήν ἀσπίδα προστασίας τῆς ταυτότητος τοῦ χριστιανικοῦ καί ὅλου τοῦ Παλαιστινιακοῦ λαοῦ. Ἐπίσης τοῦτο συνάγεται καί ἐκ τῆς ἐπισκέψεως Ὑμῶν εἰς τήν Εὐρωπαϊκὴν Ἑνωσιν εἰς Βρυξέλλας, κατὰ τήν ὁποίαν ἐπανελάβετε τήν ἀνάγκην προστασίας τῶν δικαιωμάτων τῶν χριστιανῶν τῆς Ἀγίας Γῆς, οὐχ ἥττον καί διὰ τῆς συμμετοχῆς Ὑμῶν ὡς προσκεκλημένου τιμῆς εἰς τήν στέψιν τοῦ βασιλέως τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου Καρόλου Γ' δι' ἐλαίου καθαγιασθέντος εἰς τόν Πανάγιον Τάφον. Ὡσαύτως συνάγεται καί ἐκ τῆς προσφάτου ἐπισκέψεως Ὑμῶν εἰς τόν Πάπαν Φραγκῖσκον εἰς Βατικανόν, ὅτε ἀπευθύνετε καί πάλιν ἑκκλησίαν διὰ τήν προστασίαν τῶν ἀπειλουμένων χριστιανῶν τῆς Ἀγίας Γῆς καί ἐξεδηλώσατε τήν δέσμευσιν τοῦ ἡμετέρου Πατριαρχείου διὰ διαμεσολάβησιν πρὸς διάλογον, χάριν τῆς εἰρηνεύσεως μεταξύ Ρωσίας καί Οὐκρανίας καί πρὸς διάλογον χάριν τῆς ἀποφυγῆς τῆς ἐδραιώσεως τοῦ σχίσματος εἰς τήν διασαλευθεῖσαν ἐνότητα τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Εἰς τόν διάλογον δέ μετὰ τῶν ἄλλων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν τό ἡμέτερον Πατριαρχεῖον ἐπίσης ἐσυνέχισε νά συμμετέχῃ διὰ τήν κατὰ τό δυνατόν προσέγγισιν καί παρουσίας παρὰ τὰ ὑφισταμένους δογματικὰς διαφοράς μιᾶς κοινῆς χριστιανικῆς μαρτυρίας πρὸς τόν πάσχοντα κόσμον ἐκ ποικίλων δεινῶν καί ζητούντα παραμυθίαν. Ἀπόδειξις τούτου καί ἡ συμμετοχή τοῦ ἡμετέρου Πατριαρχείου εἰς τόν ὑπὸ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας εἰς Ἱεροσόλυμα φιλοξενηθέντα διάλογον μεταξύ τῆς Ὁρθοδόξου καί τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, ὁλοκληρώσαντα ἐσπευσμένως τὰς ἐργασίας αὐτοῦ, λόγω τοῦ ἀρξαμένου εἰς Γάζαν πολέμου.

Οὐχ ἥκιστα μνημονευτέον ὅτι ἀπὸ τῆς ὡς μή ὤφελε ἐνάρξεως τοῦ καταστροφικοῦ πολέμου τούτου ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης εἰς συνεχεῖς προέβη διαβουλεύσεις μετὰ τῶν ἄλλων τοπικῶν Ἐκκλησιῶν διὰ τὰς ἀπὸ κοινοῦ ἐκκλήσεις καταπαύσεως τοῦ πυρός καί διακηρύξεις καταδίκης τῶν ἐπιθέσεων, ἐξ ὧν πολυάριθμοι οἱ ἀθῶοι πληγέντες ὡς τὰ θύματα τῆς Μονῆς τοῦ ἁγίου Πορφυρίου, ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν ὁποίων ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης ἐτέλεσε μνημόσυνον εἰς τόν πανίερον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως καί τὰ θύματα τοῦ εἰς Γάζαν νοσοκομείου τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας εἰς Ἱεροσόλυμα.

Τὰ ἀξιοχρέως μνημονευόμενα σήμερον ἐνταῦθα, Μακαριώτατε, ἀποτελοῦν ἐρανίσματά τινα μόνον ἐκ τῆς πλουσίας Ποιμαντικῆς δραστηριότητος τοῦ ἡμετέρου Πατριαρχείου τῇ ἐμπνευσμένῃ καθοδηγήσει καί συνετῇ κυβερνητικῇ διοικήσει τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος πρὸς ἐνίσχυσιν καί ἐνθάρρυνσιν ἡμῶν τῶν Ἀγιοταφιστῶν καί τοῦ κλήρου καί τοῦ λαοῦ, ἵνα συνεχίσωμεν ἠνωμένοι μεταξύ ἡμῶν καί μετ' Αὐτῆς τόν ἀγῶνα ἡμῶν διὰ τήν κατάκτησιν τοῦ βελτίονος καί τοῦ τελείου πρὸς ἔπαινον τοῦ εὐλογημένου ἡμῶν γένους καί δόξαν τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ ἡμῶν.

Ὑψῶν τό ποτήριον, Μακαριώτατε, ἐξ ὀνόματος τῆς Ἀδελφότητος καί τῆς Ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου, εὐχομαι Ὑμῖν ἔτη πολλὰ ἐν ὑγιεῖα ἀδιαπτῶτῳ καί εὐσταθείᾳ ἀδιασαλεύτῳ, ἵνα χαίρησθε καί ἀγαλλιᾶσθε βλέποντες τήν Ἐκκλησίαν Σιών τῆς Ἀγίας, τόν θρόνον τῆς ὁποίας ἐχαρίσατο Ὑμῖν ὁ Θεός, πορευομένην ἀπὸ ἐπιτυχίας εἰς ἐπιτυχίαν, ἀπὸ προόδου εἰς πρόοδον καί ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν. Γένοιτο».

Ὁ Γενικός Πρόξενος κ. Δημήτριος Ἀγγελοςόπουλος ὡς ἔπεται:

«Μακαριώτατε,

Έχω την ιδιαίτερη τιμή να σας εκφράσω τα θερμότερα συγχαρητήρια της Ελληνικής Δημοκρατίας και εμού προσωπικώς για την 18^η επέτειο της ενθρονίσεώς Σας. Οι συνεργάτες μου και εγώ είμαστε ευτυχείς να τιμούμε τη λαμπρή αυτή επέτειο μαζί με το Πατριαρχείο, την Αγιοταφίτικη Αδελφότητα και το Ποίμνιό σας, εμφορούμενοι από βαθύτατο σεβασμό προς την Υμετέρα Μακαριότητα και ευγνωμοσύνη για τον αγώνα σας και το πολύτιμο έργο που επιτελείτε, από την αίσια ημέρα κατά την οποία ανήλθατε στον σεπτό θρόνο του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων.

Ουδείς λησμονεί ότι αναλάβετε το έργο αυτό υπό συνθήκες οι οποίες ήταν από τις πλέον απαιτητικές και επικίνδυνες στη σύγχρονη ιστορία του παλαιφάτου Πατριαρχείου Ιεροσολύμων. Όμως η Εκκλησία ανευρίσκει πάντοτε την δύναμη και την σοφία να αντιμετωπίσει και τις σοβαρότερες κρίσεις. Στη μακρά και επίπονη διαδρομή έκτοτε, Εσείς και η Αγιοταφίτικη Αδελφότητα έχετε ανορθώσει και ενισχύσει το κύρος και την ακτινοβολία του Πατριαρχείου, επ' ωφελεία όχι μόνο του υψηλού πνευματικού και ποιμαντικού του έργου, αλλά και της διαφύλαξης των δικαίων του, της προστασίας των ιερών προσκυνημάτων στους Αγίους Τόπους και της υψίστης αποστολής του, της θεματοφυλακής της δισχιλιετούς παράδοσής του στην Αγία Γη.

Επιπλέον, υπό την πεφωτισμένη ηγεσία σας, το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων δεν αποτελεί μόνο παράδειγμα διάπυρης προσήλωσης στην φυλακή της παράδοσής του και της Ορθόδοξης Πίστεως, αλλά και οδηγό στην οδό της μετριοπάθειας και του διαλόγου. Σε καιρούς διαρκών προκλήσεων, οξυμένης διεθνώς αντιπαλότητας και μισαλλοδοξίας, έχετε συμβάλει τα μέγιστα με την καθοδήγησή σας, με υπομονή και αδελφική αγάπη, ώστε να στερεωθεί αξιοθαύμαστη ομόνοια και συνεννόηση μεταξύ των χριστιανικών Εκκλησιών στην Αγία Γη. Παράδειγμα παγκόσμιας εμβέλειας, αλλά και απαραίτητη συνθήκη για την διάσωση της χριστιανικής κληρονομιάς και παρουσίας στους Αγίους Τόπους.

Οι προκλήσεις δεν λείπουν και σήμερα και ίσως δεν θα λείψουν στο ορατό μέλλον. Τα Ιεροσόλυμα, οι Άγιοι Τόποι και η ευρύτερη περιοχή ευρίσκονται και πάλι στο επίκεντρο βαθύτατης κρίσης, η οποία έχει εξελιχθεί σε πολεμική. Απέναντι στον πόνο και την δυστυχία που προκαλούν άλογες και βίαιες πολιτικές, εθνικές και θρησκευτικές εξάρσεις, το Πατριαρχείο, υπό την ηγεσία σας, παρέχει πνευματική παρηγοριά, αλλά και αποτελεί ενεργό και αταλάντευτο παράγοντα σταθερότητας και καταλλαγής. Προπάντων αποτελεί σημείο αναφοράς για τις ευγενείς ηθικές και πνευματικές αξίες, διατηρώντας άσβεστη την ελπίδα που το δοκιμαζόμενο Ποίμνιό σας, αλλά και όλη η ταλανιζόμενη Ανθρωπότητα έχουν ανάγκη.

Όπως γνωρίζετε, εκλήθην να αναλάβω τα δικά μου καθήκοντα, μόλις τρεις εβδομάδες, πριν την έκρηξη της σημερινής κρίσης. Σας είμαι ειλικρινώς ευγνώμων για την αμέριστη συνεργασία, αλλά και την σοφή συμβουλή που γενναϊόδωρα μου έχετε παράσχει, πολύτιμους αρωγούς στην δική μου αποστολή.

Μακαριώτατε,

Η Ελλάδα περιβάλλει με ειλικρινή και βαθύτατο σεβασμό Εσάς και την Αγιοταφίτικη Αδελφότητα, με πλήρη συναίσθηση της επίμοχθης αποστολής σας.

ἔχω την τιμή να ανανεώσω σήμερα εξ ονόματός της τις διαβεβαιώσεις της, ότι παραμένει προσηλωμένη στην βούλησή της να έρχεται αρωγός και συμπαραστάτης του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων. Για την Ελληνική Δημοκρατία, η προάσπιση των δικαίων και προνομίων του Πατριαρχείου στην Αγία Γη, η ενίσχυση της θεματοφυλακής της ορθόδοξης παράδοσης και η διαφύλαξη της χριστιανικής κληρονομιάς και παρουσίας αποτελούν επιταγή ύψιστης σημασίας. Η οποία αφορά το σύνολο του Ελληνισμού, εντός και εκτός των ελληνικών συνόρων, την ιστορική του διαδρομή και την πνευματική του ταυτότητα. Συνεπώς, και το μέλλον του.

Εκ μέρους της Ελληνικής Δημοκρατίας και των μελών του Γενικού Προξενείου, Σας υποβάλλω τις θερμότερες ευχές μας για έτη πολλά και ευτυχή στον Ιεροσολυμιτικό Πατριαρχικό Θρόνο, υγεία και συνεχή επιτυχία στο υψηλό έργο σας» .

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναζαρέτ κ. Κυριακός ἐκ μέρους τοῦ ποιμνίου τῆς Ναζαρέτ, ὡς ἔπεται:

«Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Ἀσμενέστατα προσήλθομεν σήμερον ἐκ τῆς πόλεως Ναζαρέτ, πατρίδος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ναζωραίου, καί πόλεως τῆς Κεχαριτωμένης Κόρης, τῆς Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί Ἀειπαρθένου Μαρίας, ἣτις ἐδέχθη τό κοσμοσωτήριον Εὐαγγέλιον τῆς συλλήψεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ παρά τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ, ὅπως συνεορτάσωμεν καί συμπανηγυρίσωμεν σύν πάσῃ τῇ Ἱερᾷ ἡμῶν Ἀδελφότητι καί παντί τῷ πληρώματι τοῦ ἡμετέρου Παλαιφάτου Πατριαρχείου, τήν 18ην ἐπέτειον τῆς Ἐνθρονίσεως τῆς Ὑμετέρας Πεπνυμένης καί Θεοφρουρήτου Μακαριότητος εἰς τόν περίλαμπρον Ἀποστολικόν Θρόνον τῆς Ἀγίας Σιών, τῆς Μητρος πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν.

Τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ ἀναμιμνησκομέθα τήν λαμπράν δεκαοκταετήν Πατριαρχικήν Ποιμαντορίαν τῆς Ὑμετέρας Γερασμιοτάτης Μακαριότητος, καθ' ἣν Αὕτη οὐκ «ἐδώκε ὕπνον τοῖς ὀφθαλμοῖς... καί τοῖς βλεφάροις... νυσταγμόν καί ἀνάπausιν τοῖς κροτάφοις» (πρβλ. Ψαλμ. ρλα΄,4) πρός διδασχὴν καί καταρτισμόν τοῦ εὐσεβοῦς ποιμνίου Αὐτῆς, πρός πρόοδον καί προκοπὴν τῆς ἡμετέρας Γεραρᾶς Ἀδελφότητος καί πρός διαρκὴ καί ἀμείλικτον ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς ὑπερασπίσεως τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων καί τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἡμετέρου παλαιφάτου Πατριαρχείου.

Μακαριώτατε, ὡς Ἀρχιερεὺς καί Ποιμὴν τῆς κατὰ Ναζαρέτ Ἐκκλησίας καί ὁμιλῶν ἐκ μέρους τῶν Ἀγίων Καθηγουμένων τῶν Ἱερῶν Προσκυνημάτων καί τῶν Ἱερῶν Μονῶν τῆς Γαλιλαίας, τῶν Ἱερέων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, τοῦ Προέδρου καί τῶν μελῶν τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ναζαρέτ, τῶν Προέδρων καί τῶν μελῶν τῶν Κοινοτικῶν Συμβουλίων τῆς Ἐπαρχίας Γαλιλαίας καί τοῦ εὐσεβοῦς ποιμνίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ναζαρέτ, προάγομαι, ὅπως ἐκφράσω ἐκ μυχίων καρδίας εὐχαριστίας τῇ Ὑμετέρᾳ Μακαριότητι, καθ' ὅτι Αὕτη ἀποτελεῖ τήν μετὰ Θεόν καταφυγὴν ἡμῶν εἰς τὰ κατὰ καιροὺς ἀνακύπτοντα προβλήματα, εἰς τὰ ὅποια παρίσταται Αὕτη ὡς γνήσιος πατήρ νουθετῶν, καθοδηγῶν καί συνδράμων τόσον ἡμᾶς προσωπικῶς ὅσον καί ὁποιονδήποτε καταφεύγει εἰς τήν Ὑμετέραν Μακαριότητα, ἰδίᾳ δέ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας «τάς πονηράς», καθ' ἃς ἐνέσκηψεν αὐθις ἀκοή πολέμου εἰς τήν Ἀγίαν Γῆν.

Ὅθεν, δεόμεθα τοῦ Τρισηλίου καί Τριφαοῦς Θεοῦ ἡμῶν, ὅπως ἐνισχύῃ τήν Ὑμετέραν Σοφωτάτην Κορυφὴν τῆς Ἀγίας Σιών, παρέχων Αὐτῇ ἔτη πλεῖστα, ὑγιεῖαν κατ' ἄμφω

καί τήν ἐξ ὕψους δύναμιν καί τήν θείαν παρηγορίαν, ἰδίᾳ ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ τοῦ πολέμου, πρὸς συνέχισιν τῆς Ἀποστολικῆς καί Πατριαρχικῆς οἰακοστροφίας Αὐτῆς, δι' ἧς Αὕτη ὁδηγεῖ τήν ὁλκάδα τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας εἰς λιμένα εὐδίου, πρὸς οἰκοδομήν πίστεως τοῦ εὐσεβοῦς ποιμνίου ἡμῶν, πρὸς ἔπαινον τῆς γεραρᾶς Ἀγιοταφίτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος καί δόξαν τοῦ ἐν Τριάδι προσκυνουμένου θεοῦ ἡμῶν, ᾧ ἡ δόξα καί τό κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας!

Ἔτη πολλά!!!»

Ἐπίσης ἀντιπρόσωποι ἄλλων Ἐκκλησιῶν, ὡς ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας Ἀρχιμανδρίτης π. Βασιανός καί ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Πατριαρχείου Ρουμανίας Ἀρχιμανδρίτης π. Θεόφιλος, Ἀγιοταφῖται ἐκπρόσωποι τοῦ ποιμνίου, ὁ Ὑπεύθυνος τῶν Σχολείων τοῦ Πατριαρχείου κ. Ὅδε Καουάς, ἡ κ. Παναγιώτα Καφετζῆ ἐκ μέρους τῆς Σχολῆς τοῦ Πατριαρχείου τοῦ Ἁγίου Δημητρίου καί ἄλλοι. Τούτους πάντας ηὐχαρίστησεν ὁ Μακαριώτατος εἰς τήν Ἀντιπροσφώνησιν Αὐτοῦ ἔχουσιν ὡς ἔπεται:

«Χρηστός Κύριος τοῖς σύμπασι, καί οἱ οἰκτιρμοί αὐτοῦ ἐπὶ πάντα τά ἔργα αὐτοῦ» (Ψλμ. 144,9), ἀναφωνεῖ ὁ Ψαλμωδός.

Ἐκλαμπρότατε Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος κ. Δημήτριε Ἀγγελοςόπουλε,

Σεβαστοί ἅγιοι Πατέρες καί Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

«Αἴνεσιν Κυρίου, ὡς λέγει ὁ θεῖος Δαβίδ, λαλήσει τό στόμα μου» (Ψλμ. 144,21) ἐπὶ τῇ σημερινῇ Δεκάτῃ Ὑγδῷ ἐπετεῖω τῆς Ἐνθρονίσεως τῆς Ἡμετέρας Μετριότητος ἐν τῷ ἱστορικῷ καί Ἀποστολικῷ θρόνῳ τοῦ ἁγίου καί δικαίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου καί πρώτου Ἱεράρχου τῆς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων.

Καθὼς λέγει ὁ ἀπόστολος Λουκᾶς· «τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καί θεοῦ, ἣν περιποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος» (Πρξ. 20,28). Αὐτό τοῦτο τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, κατέστησε τόν δίκαιον Ἰάκωβον τόν Ἀδελφόθεον, ποιμένα καί «ἐπίσκοπον θεοῦ» (Τιτ. 1,7) «τῆς σκηνῆς τῆς ἀληθινῆς, τούτέστιν τῆς Ἐκκλησίας, ἣν ἔπηξεν ὁ Κύριος καί οὐκ ἄνθρωπος», (Ἑβρ. 8,2).

Λέγομεν τοῦτο, διότι ἡ ἐόρτιος αὕτη ἐνθρονιστήριος ἐπέτειος δέν ἀφορᾷ εἰς τήν ταπεινότητα Ἡμῶν, ἀλλ' εἰς τόν ἱερόν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας ὁ Χριστός εἶναι κεφαλή, καί Αὐτός ἐστίν Σωτήρ τοῦ σώματος αὐτῆς (πρβλ. Ἐφ. 5,23) κατά τόν θεῖον Παῦλον.

Διό καί Ἡμεῖς εὐγνώμονες ὄντες τῶν εὐεργεσιῶν τοῦ Κυρίου, κατήλθομεν μετὰ τῶν συνοδευόντων Ἡμῖν τιμίων μελῶν τῆς Γεραρᾶς Ἀγιοταφίτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος εἰς τόν Πανίερον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως, ἔνθα ἀνεπέμψαμεν εὐχαριστήριον δοξολογίαν τῷ Ἁγίῳ Τριαδικῷ Θεῷ «τῷ ποιήσαντι θαυμάσια μεγάλα μόνῳ, ὅτι εἰς τόν αἰῶνα τό ἔλεος αὐτοῦ», (Ψλμ. 135,4).

Ἐνωτιζόμενοι τά ρήματα τοῦ θεηγόρου Πέτρου: «ποιμάνετε τό ἐν ὑμῖν ποίμνιον τοῦ θεοῦ, ἐπισκοποῦντες μή ἀναγκαστῶς, ἀλλ' ἐκουσίως, μηδέ αἰσχροκερδῶς, ἀλλά προθύμως, μηδ' ὡς κατακυριεύοντες τῶν κλήρων, ἀλλά τύποι γινόμενοι τοῦ ποιμνίου», (Α' Πέτρ. 5,2-3), οὐκ ὠλιγωρήσαμεν τῆς καθ' ἡμέραν μερίμνης τῶν

Χριστιανῶν καί δὴ τοῦ εὐσεβοῦς ποιμνίου τῶν Ρωμαιορθοδόξων Κοινοτήτων, τῶν τελούντων ὑπὸ τὴν πνευματικὴν καὶ ἐκκλησιαστικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ἡμετέρου Πατριαρχείου, ποιούμενοι δεήσεις καὶ προσευχάς εὐχαριστίας ὑπὲρ πάντων ἀνθρώπων, οὓς ὁ Κύριος θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν, (πρβλ. Α΄ Τιμ. 2,1-4).

Προσέτι δε οὐκ ἐδώκαμεν ὕπνον τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ τοῖς βλεφάροις ἡμῶν (πρβλ. Ψλμ. 131,4) πρὸς διαφύλαξιν τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων, τῶν ἀποτελούντων τὰ ὁρατά καὶ ἀψευδῆ μαρτύρια τῆς ἀγιογραφικῆς ἱστορίας γενικώτερον καὶ τοῦ μεγάλου μυστηρίου τῆς εὐσεβείας (Α΄ Τιμ. 3,16) εἰδικώτερον, ἀλλὰ καὶ τῶν σεπτῶν τόπων τῆς λογικῆς λατρείας ὡς καὶ τῆς προασπίσεως τῶν ἐπ' αὐτῶν ἀπαραγράπτων προνομίων καὶ κυριαρχικῶν δικαιωμάτων τοῦ εὐσεβοῦς καὶ βασιλικοῦ γένους τε καὶ ἔθνους τῶν Ρωμαίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν.

Οὐχ ἥττον στοιχοῦντες εἰς τοὺς λόγους τοῦ Προφήτου Ἡσαΐου: «διὰ Σιών οὐ σιωπήσομαι καὶ διὰ Ἱερουσαλήμ οὐκ ἀνύσω», (Ἠσ. 62,1), οὐκ ἐπαύσαμεν διαμαρτυρόμενοι καὶ καταγγέλλοντες πρὸς πᾶσαν πολιτικὴν καὶ διπλωματικὴν ἀρχήν, ἐπιτοπίως καὶ διεθνῶς τὴν ὑπαπειλουμένην ἀλλοίωσιν τοῦ ὑφισταμένου πολυθρησκευτικοῦ καὶ πολυεθνικοῦ χαρακτῆρος τῆς ἁγίας πόλεως Ἱερουσαλήμ, ἀφ' ἑνός, καὶ τοῦ ὑπὸ τῶν Δημοτικῶν Ἀρχῶν καὶ συναφῶν παραγόντων ἐπινοηθέντος χαρακτηρισμοῦ, *ab-antiquo* ἀνεγνωρισμένων ἐκκλησιαστικῶν περιουσιῶν καὶ προσκυνηματικῶν γαιῶν, ὡς δημοσίων κήπων (National Parks), ἀφ' ἑτέρου. Σημειωθῆτω, ὅτι πρὸς τοῦτο ἔχομεν συνεργούς τοὺς Προκαθημένους καὶ τῶν λοιπῶν Χριστιανικῶν Κοινοτήτων τῶν εὐρισκομένων ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γῇ.

Ἐξ ἄλλου μετ' ἀγωνίας καὶ βαθείας θλίψεως παρακολουθοῦμεν τὰς ἀπεριγράπτους δραματικὰς ἐξελίξεις τῆς ἐνεστώσης πολεμικῆς συρράξεως εἰς τὴν Λωρίδα τῆς Γάζης, τὴν ἀπώλειαν δηλονότι ἀθῶν ἀνθρωπίνων ζωῶν ἄνευ διακρίσεως ἡλικίας, ὡς καὶ τὴν ἐπισφαλῆ κατάστασιν τῶν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Ἀγίου Πορφυρίου καταφυγόντων Γαζαίων πρὸς προστασίαν, καθὼς καὶ τῶν ἡμετέρων Ἀγιοταφιτῶν ἀδελφῶν ἡμῶν, τοῦ Ἱερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Τιβεριάδος Ἀλεξίου, Πατριαρχικοῦ ἡμῶν Ἐπιτρόπου καὶ τοῦ Ἱερομονάχου π. Σίλα, ἐφημερίου, τῶν διακονούντων μετ' αὐταπαρνήσεως τὸ ἐναπομεῖναν Χριστεπώνυνον ποίμνιον ἡμῶν. «Ἐγὼ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός. Ὁ ποιμὴν ὁ καλός τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων», (Ἰω. 10,11), λέγει Κύριος.

Ἡ Γεραρά Ἀγιοταφιτικὴ ἡμῶν Ἀδελφότης μετὰ τῆς ἡμετέρας Μετριοτήτος, πιστοὶ ὄντες ἐν τῇ πνευματικῇ καὶ ἐκκλησιαστικῇ ἀποστολῇ ἡμῶν, τῇ ὑπὸ τῆς θείας Προνοίας ἀνατεθείσῃ ἡμῖν, καὶ ἀκούοντες εἰς τὴν προτροπὴν τοῦ κορυφαίου τῶν Ἀποστόλων Πέτρου: «Ἀδελφοί σπουδάσατε, ἵνα διὰ καλῶν ἔργων βεβαίαν ὑμῶν τὴν κλῆσιν καὶ ἐκλογὴν ποιεῖσθαι», (Β΄ Πέτρ. 1,10) οὐκ ἐπαύσαμεν «μετὰ πάντων ἀνθρώπων εἰρηνεύοντες, μηδενὶ κακὸν ἀντὶ κακοῦ ἀποδιδόντες» (πρβλ. Ρωμ. 12,17-18), ἀλλὰ ἔργον ποιούμενοι τὸν εὐαγγελισμόν τῆς ἀγάπης, τῆς εἰρήνης καὶ τῆς δικαιοσύνης τοῦ Χριστοῦ. «Οὐ γάρ ἐστιν ἡ βασιλεία τοῦ θεοῦ βρῶσις καὶ πόσις ἀλλὰ δικαιοσύνη καὶ εἰρήνη καὶ χαρά ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ» (Ρωμ. 14,17) κηρύττει ὁ σοφὸς Παῦλος.

Ἡ τῆς ἡμετέρας Μετριοτήτος ἀγομένη σήμερον δεκαοκταετὴς ἐνθρονιστήριος ἐπέτειος, ἀφορᾷ κυρίως καὶ πρωτίστως εἰς τὸν θεοσύστατον θεσμόν τῆς ἐπὶ τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ αἵματος τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ τεθεμελιωθείσης Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας. Διό καὶ ἀπαγγέλλει πᾶσιν ἡμῖν ὅτι «καὶ πύλαι ἄδου οὐ κατισχύουσιν αὐτῆς» (Μτθ. 16,18) καὶ «ὅτι ὁ θεὸς ὄντως ἐν ἡμῖν ἐστι» (Α΄ Κορ. 14,25).

Τοῦτο δέ σημαίνει, ὅτι ὁ σκοπός τῆς ἀγίας τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας εἶναι ἡ ἐν Χριστῷ οἰκοδομή καί ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν. «Ἀδελφοί ... ἀνάγκην ἔσχον γράψαι ὑμῖν παρακαλῶν ἐπαγωνίζεσθαι τῇ ἅπαξ παραδοθείσῃ τοῖς ἀγίοις πίστει» (Ἰουδ. 1,3), παραγγέλλει ὁ Ἀπόστολος Ἰούδας.

Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι ἡ ἀποστολή τοῦ Χριστιανοῦ ἐν τῷ συγχρόνῳ ἡμῖν κόσμῳ, ὁ ὁποῖος «κόσμος ὅλος ἐν τῷ πονηρῷ κεῖται» (Α΄ Ἰω. 5,19) καί τελεῖ ὑπό τήν δουλείαν τῆς ἁμαρτίας, εἶναι ἡ μαρτυρία τῆς πίστεως ἡμῶν εἰς Χριστόν «ἐληλυθότα εἰς τόν κόσμον, ἵνα μαρτυρήσῃ τῇ ἀληθείᾳ» (Ἰω. 18,37). Αὐτήν ἀκριβῶς τήν ἀλήθειαν τοῦ Χριστοῦ, ἐκλήθημεν, ἵνα μαρτυρῶμεν καί ἡμεῖς. «Οὐ γάρ ἐλάβετε πνεῦμα δουλείας, ἀλλ' ἐλάβετε πνεῦμα υἱοθεσίας» (Ρωμ. 8,15) καί «τῇ ἐλευθερίᾳ ἡμᾶς Χριστός ἠλευθέρωσεν» (Γαλ. 5,1) κηρύττει ὁ σοφός Παῦλος. Τήν μαρτυρίαν τῆς ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ καταγγέλλει ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ ἡ ἀγία τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία ἐκ τοῦ τόπου τοῦ «Μαρτυρίου» τούτέστιν τοῦ Γολγοθᾶ καθώς καί τοῦ «Κενοῦ Μνημείου» τοῦ Ἀναστάντος Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Ἡμεῖς δέ διάδοχοι τυγχάνοντες τοῦ ἀποστολικοῦ ἀξιώματος τοῦ ἀγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, καί ὡς λέγει ὁ ἅγιος Ἰππόλυτος, «φρουροί τῆς Ἐκκλησίας λελογισμένοι», οὐκ ὑπελείφθημεν μόνοι ἐν τῇ Πατριαρχικῇ, ἡγουμενικῇ καί ποιμεναρχικῇ διακονίᾳ ἡμῶν, διότι ἔχομεν κοινωνούς καί συναντιλήπτορας τούς σεβαστούς καί ἀγαπητούς ἐν Χριστῷ ἡμῖν Ἀγιοταφίτας Πατέρας καί ἀδελφούς Ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς, ἱερομονάχους, διακόνους καί μοναχοὺς τούς διακρινομένους διά τό ἠθικόν καί θυσιαστικόν καί φιλάδελφον τῆς Ἐκκλησίας φρόνημα. «Πάντες ἐν ὁμονοίᾳ ἀλλήλους ἀγαπήσωμεν· καί μηδεὶς κατά σάρκα βλεπέτω τόν πλησίον, ἀλλ' ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Μηδέν ἔστω ἐν ὑμῖν, ὃ δυνήσεται ὑμᾶς μερίσαι· ἀλλ' ἐνώθητε τῷ ἐπισκόπῳ, ὑποτασσόμενοι τῷ Θεῷ δι' αὐτοῦ ἐν Χριστῷ» παραγγέλλει ὁ ἱερομάρτυς Ἰγνάτιος Ἀντιχείας.

Εἰς τήν τῆς πίστεως ἐνότητα καί τήν κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καλεῖ πάντας ἡμᾶς, ἰδιαιτέρως τάς ἀδελφάς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας, ἡ θρονική αὕτη ἐπέτειος τῆς Μετριότητος ἡμῶν. «Ἡ δέ ἐνότης γίνεται δι' ἀγάπης καί ἀληθείας καί προαιρέσεως ἀγαθῆς», ἐπισημαίνει ὁ πολὺς Ὁριγένης. Τοιαύτην «ἀγαθὴν προαίρεσιν» ἐπέδειξε λίαν προσφάτως ἡ ἀδελφὴ καί ὁμορος τῶν Ἀντιοχέων ἀγία Ἐκκλησία, ἀποκαθιστῶσα τήν Εὐχαριστιακὴν μεθ' ἡμῶν Κοινωνίαν. Ἐστω ἡ ἀγαπητικὴ ἐν Χριστῷ πρᾶξις αὕτη πρὸς μίμησιν καί τῶν ἐν διχοστασίᾳ καί μερισμῷ τελούντων ἀδελφῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Διό καί ἡμεῖς εἰς διακονίαν τοῖς ἀγίοις, τούτέστιν τοῖς Χριστιανοῖς ὡς καί τοῖς ἱεροῖς τόποις τῆς Γεννήσεως, τῆς Σταυρώσεως καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, τάξαντες ἑαυτούς «ἐν παντί θλιβόμενοι ἀλλ' οὐ στενοχωρούμενοι» (Β΄ Κορ. 4,8) ἀδιαλείπτως εὐχαριστοῦμεν καί προσευχόμεθα τῷ Θεῷ, ἵνα εἰρηνοποιήσῃ τήν ἐκ τοῦ πυρός τῆς ἔχθρας δοκιμαζομένην περιοχὴν ἡμῶν, τηρήσῃ δέ, ἐν ταῖς καρδίαις τῶν Προκαθημένων τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν, τήν ἐνότητα τοῦ Πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης (πρβλ. Ἐφ. 4,3).

Δεηθῶμεν τοῦ Κυρίου, ἵνα κατευθύνῃ τὰς καρδίας ἡμῶν «εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καί εἰς τὴν ὑπομονὴν τοῦ Χριστοῦ» (Β΄ Θεσ. 3,5), διὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς Ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί Ἀειπαρθένου Μαρίας καί τῶν ἱκεσιῶν τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Νεκταρίου ἐπισκόπου Πενταπόλεως. Ἡ Χάρις τοῦ Παναγίου καί Ζωοδόχου Τάφου ἐνισχύῃ καί διαφυλάττῃ πάντας ἡμᾶς ἐν παντί καί πάντοτε, ἐξόχως δέ κατὰ τὰς δυσκόλους ταύτας ἡμέρας.

Ἐπί δέ τούτοις, ἐπικαλούμεθα, ἐπί πάντας τούς συμπροσευχηθέντας ἡμῖν καί τιμήσαντας διά τῆς παρουσίας αὐτῶν τήν ἐνθρονιστήριον ταύτην ἑορτήν ἡμῶν, δύναμιν τήν ἐξ ὕψους, τήν φωτιστικήν ἐνέργειαν τοῦ Παναγίου Τάφου, καί πᾶσαν παρά Θεοῦ εὐλογίαν, ἐκφράζοντες θερμὰς εὐχαριστίας καί πρὸς τούς προσφωνήσαντας ἡμᾶς, τόν Γέροντα Ἀρχιγραμματέα, Ἱερώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχον, ὁμιλήσαντα ἐξ ὀνόματος τῶν τιμίων μελῶν τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου καί τῶν σεβαστῶν Ἀδελφῶν τῆς Ἀγιοταφίτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος, τόν Ἐκλαμπρότατον Γενικόν Πρόξενον τῆς Ἑλλάδος κ. Δημήτριον Ἀγγελοσόπουλον, τόν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην π. Βασιανόν, ἀντιπρόσωπον τῆς Ἀδελφῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας, διαβιβάσαντα ἡμῖν τὰς εὐχὰς τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Μόσχας κ.κ. Κυρίλλου, τόν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην π. Θεόφιλον, ἀντιπρόσωπον τῆς Ἀδελφῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας, διαβιβάσαντα ἡμῖν τὰς εὐχὰς τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ρουμανίας κ.κ. Δανιήλ, τόν Ἱερώτατον Μητροπολίτην Ναζαρέτ κ. Κυριακόν, ὁμιλήσαντα ἐξ ὀνόματος τοῦ ποιμνίου ἡμῶν εἰς Ναζαρέτ, τόν Ἱερώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἰόππης κ. Δαμασκηνόν, ὁμιλήσαντα ἐξ ὀνόματος τοῦ ποιμνίου ἡμῶν εἰς Ἰόππην, τόν Αἰδεσιμώτατον π. Χαράλαμπον Μπαντούρ, ὁμιλήσαντα ἐξ ὀνόματος τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, τούς ἐκπροσώπους τοῦ Ρωσοφώνου ἡμῶν ποιμνίου π. Νικόλαον Κουλίνσκυ, π. Ἀλέξανδρον Κουλίνσκυ, π. Ἀλέξανδρον τῆς Κοινότητος Μπέρ – Σέβα, ὁμιλήσαντα ἐξ ὀνόματος τῆς ἐν Μπέρ Σέβα Ρωσοφώνου Κοινότητος, τόν Πρεσβύτερον π. Σταῦρον Ἀράνκη ἐξ ὀνόματος τῆς Κοινότητος Μπιρζέτ, τόν Πρέσβυν τῆς Ρωσίας εἰς τό Ἰσραήλ κ. Βικτόρωφ, τόν Πρέσβυν τῆς Γεωργίας εἰς τό Ἰσραήλ κ. Λάσα, τόν κ. Ὅδε Καουάς, ὁμιλήσαντα ἐξ ὀνόματος τῶν Ἀραβοφώνων Σχολῶν τοῦ Πατριαρχείου καί τήν κ. Παναγιώταν Καφετζῆ ὁμιλήσασαν ἐξ ὀνόματος τῆς Σχολῆς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου καί ἅπαντας τούς μετασχόντας εἰς τόν ἑορτασμόν τοῦτον τῆς Ἐνθρονιστηρίου ταύτης ἐπετείου».

Κατά τήν μεσημβρίαν παρετέθη μοναστηριακή τράπεζα.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΕΠΕΤΕΙΟΥ ΤΗΣ 28ΗΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940

Τό Σάββατον, 15^{ην}/28^{ην} Ὀκτωβρίου 2023, ὥραν 11:00 π.μ. ἐτελέσθη εἰς τό Καθολικόν τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως Δοξολογία ἐπί τῇ ἐθνικῇ ἑορτῇ τῆς 28^{ης} Ὀκτωβρίου 1940.

Ἡ Δοξολογία αὕτη ἀνεπέμφθη ὡς εὐχαριστία πρὸς τόν Θεόν διά τήν βοήθειαν Αὐτοῦ εἰς το ἔθνος μας νά ἀμυνθῇ κατά τῆς Ἰταλικῆς στρατιωτικῆς εἰσβολῆς τοῦ 1940 καί νά ἀποτινάξῃ τήν βαρβαρικήν Γερμανικήν Ναζιστικήν κατοχήν τοῦ Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου κατά τά ἔτη 1941-1944 καί ὡς δέησις ὑπέρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν ἡρωϊκῶς ἀγωνισαμένων καί πεσόντων εἰς τὰς μάχας ἢ δολίως καί ἀδίκως ὁμαδικῶς ἢ μεμονωμένως ἐκτελεσθέντων.

Τῆς Δοξολογίας προέστη ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συνιερουργούντων τῶν Ἀρχιερέων καί Ἱερέων τοῦ Πατριαρχείου, παρουσία τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα κ. Δημητρίου Ἀγγελοσοπούλου, μελῶν τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων καί τοῦ Ἑλληνορθοδόξου Ἀραβοφώνου ποιμνίου ἡμῶν.

Μετά τήν Δοξολογίαν εἰς τήν αἵθουσαν τοῦ Πατριαρχείου ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησε διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

“Ἐκλαμπρότατε Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος

κ. Δημήτριε Ἀγγελοσόπουλε,

Σεβαστοί Ἅγιοι Πατέρες καί Ἀδελφοί,

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ἐμπλεοὶ ἐθνικῆς ὑπερηφανείας ἐορτάζομεν σήμερον τήν ἐπέτειον τῆς 28^{ης} Ὀκτωβρίου τοῦ 1940, ἡ ὁποία ἀνήκει εἰς τοὺς κορυφαίους σταθμούς τῆς ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους καί γένους. Ἐορτάζομεν τήν ἑλλαμψιν τοῦ φωτός τῆς δικαιοσύνης ἐπὶ τοῦ σκότους τῆς ἀδικίας. Ἐορτάζομεν τήν ἐπικράτησιν τῶν κοινῶν πανανθρωπίνων ἠθικῶν ἀξιῶν, τῶν ὁποίων ὑπερημύνθη ἡ Ἑλλάς, ἐπὶ τῶν δυνάμεων τῆς πλεονεξίας καί τῆς βαρβαρότητος.

Ἡ 28^η Ὀκτωβρίου τοῦ 1940 ἀποτελεῖ σημαντικόν παράδειγμα ἀγῶνος αὐτοθυσίας πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς τιμῆς, τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἀνεξαρτησίας καί τῆς ἐθνικῆς ἐδαφικῆς ἀκεραιότητος, τῶν ἡρωϊκῶς πεσόντων πατέρων καί ἀδελφῶν ἡμῶν. Ὁ ἀγὼν οὗτος, ἦτο ἀγὼν ἱερός ἐναντίον τῆς ἀλαζονείας καί τῆς τυραννικῆς ἐξουσίας τῶν εἰσβολέων τῆς Ναζιστικῆς καί Φασιστικῆς θηριωδίας, τῆς ἀποτυπωθείσης εἰς τὰ ἀποτρόπαια στρατόπεδα συγκεντρώσεως ἀθῶν συνανθρώπων μας.

Πρὸς τοῦτο ἡ Μετριότης ἡμῶν, συνοδευομένη ὑπὸ τῶν τιμίων μελῶν τῆς Γεραρᾶς Ἀγιοταφτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος ὡς καί εὐσεβοῦς λαοῦ, κατήλθομεν ἐν τῷ Πανιέρῳ Ναῷ τῆς Ἀναστάσεως, ἔνθα ἀνεπέμψαμεν εὐχαριστήριον δοξολογίαν τῷ Ἀγίῳ Τριαδικῷ Θεῷ «τῷ διδόντι ἡμῖν πίστιν διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ» (πρβλ. Α΄ Κορ. 15,57)· «καί αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη ἡ νικήσασα τὸν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν» (Α΄ Ἰω. 5,4) κατὰ τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν θεολόγον.

Προσέτι δέ ἐδεήθημεν ὑπὲρ αἰωνίας μνήμης καί μακαρίας ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν ἡρωϊκῶς ἀγωνισαμένων καί ἐνδόξως μαρτυρησάντων ὑπὲρ τοῦ χριστεπωνύμου ἡμῶν ἔθνους καί τῆς εὐλογημένης πατρώας αὐτοῦ γῆς.

Ἡ ἐποποιία τοῦ 1940 κατέδειξεν ὅτι ἡ δικαιοσύνη καί ἡ εἰρήνη δέν εἶναι ἀπλῶς μεταφυσικαί ἢ θεωρητικαὶ ἀξίαι, ἀλλ’ ἔχουν θεῖαν ὑπόστασιν. Διότι, ὡς λέγει ὁ σοφὸς Παῦλος, «οὐ γάρ ἐστὶν ἀκαταστασίας ὁ θεός, ἀλλὰ εἰρήνης» (Α΄ Κορ. 14,33), καί «ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα» (Β΄ Κορ. 9,9). Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι ἡ ἀπειλή τοῦ Ναζισμοῦ καί τοῦ Φασισμοῦ κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος ἔχει πλέον ἐπανέλθει καί ἐνεργεῖται ὑπὸ τό πρόσχημα τῶν νεωτεριστικῶν ἀρχῶν καί τῆς προόδου ἀλλὰ καί τῶν ἐκνόμων καί διεστραμμένων ἀντιλήψεων περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ὑπάρξεως καί ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου. «Οὐκ ἔστιν αὕτη ἡ σοφία -δηλονότι ἡ ἀντίληψις- ἄνωθεν κατερχομένη, ἀλλ’ ἐπίγειος, ψυχικὴ, δαιμονιώδης» (Ἰακ. 3,15) κηρύττει ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος.

Ἡ 28^η Ὀκτωβρίου τοῦ 1940 εἶναι ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν ὁμολογουμένως ἀντήχησεν εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα τὸ αἰώνιον σύνθημα «νῦν ὑπὲρ πάντων ὁ ἀγών». Ὁ ἀγών οὗτος, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀγών ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος, ὡς καὶ τῶν πνευματικῶν ἰδανικῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους ἀνεγνωρίσθη διεθνῶς ὡς θαῦμα τῆς πίστεως τῶν Ἑλλήνων εἰς τὸν Θεόν τῆς Δικαιοσύνης, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν καὶ τὴν ὑπερευλογημένην Θεοτόκον καὶ Μητέρα Αὐτοῦ.

Ἀξιοσημεῖωτος καὶ ἡ συμβολὴ τῆς Ἑλληνορθοδόξου Ἐκκλησίας διὰ τῆς ἐνεργοῦς συμμετοχῆς τῶν ἀνωτέρων καὶ κατωτέρων κληρικῶν αὐτῆς καὶ δὴ τῶν στρατιωτικῶν ἱερέων, οἱ ὁποῖοι διὰ τοῦ πνευματικοῦ λόγου τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ σταυρωθέντος καὶ ἀναστάντος Χριστοῦ, ἐνίσχυνον τὸ ἠθικόν καὶ πατριωτικόν φρόνημα τῶν Ἑλλήνων πολεμιστῶν. Περιττὸν νὰ εἴπωμεν, ὅτι μεταξύ τῶν ἡρωϊκῶς πεσόντων ἀγωνιστῶν διακρίνονται αἱ ἑκατόμβαι τῶν θανατωθέντων ἱερέων.

Ἡ σημερινὴ ἐόρτιος ἐπέτειος τοῦ ἀνεπαναλήπτου ἔπους τοῦ 1940 ἐνέχει ἰδιαιτέραν σημασίαν διὰ τὴν δοκιμαζομένην ὑπὸ πολεμικῶν καὶ βιαίων συγκρούσεων ἀνθρωπότητα γενικώτερον καὶ τὴν περιοχὴν ἡμῶν, τῆς Μέσης Ἀνατολῆς εἰδικώτερον. «Ζήτησον εἰρήνην καὶ δίωξον αὐτήν» (Ψλμ. 33,15) ἀναφωνεῖ ὁ ψαλμῳδός. «Μηδενὶ κακὸν ἀντὶ κακοῦ ἀποδιδόντες ... εἰ δυνατόν, τό ἐξ ὑμῶν μετὰ πάντων ἀνθρώπων εἰρηνεύοντες» (Ρωμ. 12,17-18) παραγγέλλει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.

Ἡμεῖς, διάκονοι ὄντες τῶν θείων ἐντολῶν καὶ «ἀφορῶντες εἰς τὸν τῆς πίστεως ἀρχηγόν καὶ τελειωτὴν Ἰησοῦν» (Ἐβρ. 12,2), εὐχόμεθα, ὅπως «Αὐτός ὁ Κύριος τῆς εἰρήνης δώῃ ἡμῖν τὴν εἰρήνην διὰ παντός καὶ ἐν παντί τρόπῳ» (πρβλ. Β' Θεσ. 3,16). Τό δέ μεγαλειῶδες ὁρόσημον τῆς ἐποποιΐας τοῦ 1940, μᾶς καλεῖ ἀφ' ἐνός μὲν εἰς ἐπαγρύπνησιν, ἀφ' ἑτέρου δέ εἰς διαφύλαξιν τῆς ἱερᾶς παρακαταθήκης τῶν ἠθικῶν καὶ πνευματικῶν ἀξιῶν τῆς ἐλληνοχριστιανικῆς κληρονομίας καὶ τῆς Ρωμαιορθόδοξου πίστεως καὶ ἱερᾶς παραδόσεως, ὑπὲρ τῶν ὁποίων οἱ Πατέρες καὶ ἀδελφοὶ ἡμῶν ἐθυσίασαν ἑαυτοὺς τῷ τιμίῳ αὐτῶν αἵματι.

Κατακλείοντες ἀναβοήσωμεν:

Ζήτω τό «Θχι» τῆς 28^{ης} Ὀκτωβρίου τοῦ 1940!

Ζήτω τό εὐσεβές γένος τῶν Ρωμαίων Ὀρθοδόξων!

Ζήτω ἡ Ἑλλάς!

Ζήτω ἡ Ἀγιοταφικὴ ἡμῶν Ἀδελφότης!»

Ὡσαύτως καὶ ὁ κ. Γενικός Πρόξενος προσεφώνησε διὰ τῆς προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

" Επέτειος της 28^{ης} Οκτωβρίου

Μακαριώτατε,

Σεβασμιώτατοι,

Σεβαστοὶ πατέρες καὶ μέλη της Αγιοταφικῆς Αδελφότητος,

Αξιότιμοι συμπατριῶτες καὶ φίλοι,

Ὁ εορτασμός της επετείου της 28^{ης} Οκτωβρίου 1940 εμπνέει πάντοτε ξεχωριστή

συγκίνηση. Αποτελεί ακόμη, για τις δικές μας γεννεές, μνήμη ζώσα, έστω εμμέσως, καθώς οι γονείς μας και οι παππούδες βίωσαν και συμμετείχαν στα μεγάλα ιστορικά γεγονότα που συνδέονται με την επέτειο αυτή. Και είχαμε το προνόμιο να είμαστε άμεσοι αποδέκτες των εμπειριών και των αναμνήσεών τους, αλλά και των συναισθημάτων τους, που χρωματίζουν ζωηρότερα την προσωπική διήγηση, καθιστώντας την πλέον και δικό μας βίωμα.

Δικαίως εμπνέει συγκίνηση η μνήμη αυτής της ημέρας και διότι συνιστά ένα από τα λαμπρότερα κεφάλαια της μακραίωνης ελληνικής Ιστορίας. Όταν, για άλλη μια φορά, ενώπιον ενός φοβερού διλήμματος, η Ελλάδα και οι Έλληνες επέλεξαν, χωρίς δισταγμό, χωρίς φόβο και μεμψιμοιρία, την οδό της Τιμής και της Αξιοπρέπειας της χώρας και του έθνους μας.

Το έπραξαν με πηγαίο ενθουσιασμό, που συγκλονίζει ακόμη και σήμερα. Αλλά και με πλήρη επίγνωση ότι η οδός αυτή ήταν ανηφορική. Η ηγεσία της Ελλάδας, με την στρατηγική και διπλωματική οξυδέρκεια που την διέκρινε, αλλά και όλος ο Ελληνικός Λαός, καταλάβαιναν καλά: ότι η σύγκρουση με μια από τις ιδρυτικές δυνάμεις του Άξονα θα έφερνε εν τέλει την Ελλάδα αντιμέτωπη με όλη τη χαλύβινη μηχανή του ολοκληρωτισμού. Που είχε ήδη, τον Οκτώβριο του 1940, απλώσει τη σκοτεινή κυριαρχία του στην ηπειρωτική Ευρώπη.

Το γνώριζαν, το αντιλαμβάνονταν. Αλλά το ξημέρωμα της 28^{ης} Οκτωβρίου του 1940, ομόθυμη όλη η χώρα αντέταξε την νηφάλια και λακωνικά απόλυτη άρνηση στην υποταγή και στην παραίτηση από το δίκαιο και την τιμή της. Έτσι έλαμψε η Ελλάδα, ως αντάξια του αιώνιου παραδείγματός της υπέρ του αγώνα για την ελευθερία, σε έναν κόσμο που η ελπίδα τρεμόσβηνε.

Και δεν περιορίστηκαν οι πρόγονοί μας σε έναν απελπισμένο αγώνα για την τιμή του Έθνους. Αλλά, ρίχτηκαν σε αυτόν με πίστη για την νίκη, με πεποίθηση ότι η Δικαιοσύνη και η Ελευθερία θα επικρατήσουν, όσες θυσίες και αν απαιτηθούν. Και κατόρθωσαν, στα όρη της Πίνδου και του Αλβανικού Μετώπου αυτό που φίλοι και εχθροί θεωρούσαν ακατόρθωτο. Καταρράκωσαν το αήτητο του Άξονα και ταπείνωσαν την αλλαζονεία του ολοκληρωτισμού. Έγιναν παράδειγμα ανυπέρβλητο γενναιότητας και αφοσίωσης στα ευγενή ιδανικά της Ανθρωπότητας.

Και όταν πράγματι, η χαλύβδινη στρατιωτική μηχανή του Άξονα συγκέντρωσε δυνάμεις ακατανίκητες εναντίον της Ελλάδας, οδηγώντας στην φρικτή και πολυαίμακτη κατοχή της χώρας μας, ο αγώνας δεν έπαψε. Συνεχίσθηκε στις πόλεις και στα βουνά της. Από το Πολεμικό μας Ναυτικό στη Μεσόγειο και σε θάλασσες μακρινές. Από συγκροτημένες ελληνικές τακτικές δυνάμεις, σε σκληρές μάχες στην Βόρεια Αφρική, στην Ιταλία και στο Αιγαίο. Έως την τελική επικράτηση του Δικαίου και την απελευθέρωση της χώρας μας. Οι αγώνες αυτοί κατέταξαν την Ελλάδα στους νικητές του φοβερού Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Και στα λίγα ιδρυτικά μέλη των Ηνωμένων Εθνών, με την ελπίδα ενός καλύτερου μεταπολεμικού κόσμου.

Σε αντίθεση με τους περισσότερους Έλληνες, όσοι βρισκόμαστε σήμερα εδώ, εορτάζουμε τη λαμπρή σημερινή επέτειο σε συνθήκες πάλι πολεμικές. Συναισθανόμαστε, περισσότερο ίσως από άλλοτε, ότι η ειρήνη, η ελευθερία, η προκοπή που η χώρα μας απολαμβάνει επί δεκαετίες δεν είναι ποτέ δεδομένες. Απαιτούν τη φροντίδα μας, τη φροντίδα κάθε γεννεάς που καλείται να διαφυλάξει και να αναπτύξει όσα οι θυσίες των προγόνων μας εξασφάλισαν. Η μεγάλη κληρονομιά συνοδεύεται από μεγάλο ηθικό χρέος.

Εορτάζοντας εδώ, στην αγκαλιά της Εκκλησίας, θα ήθελα να σας παρακαλέσω να στρέψουμε σήμερα τις σκέψεις μας και τις προσευχές μας προς τους Έλληνες συμπολίτες μας και τις οικογένειές τους που είναι εγλωβισμένοι στη Λωρίδα της Γάζας, κινδυνεύοντας υπό φοβερές κακουχίες, και στη Μονή του Αγίου Πορφυρίου όπου έχουν βρει καταφυγή οι Χριστιανοί της Γάζας.

Και να ευχηθούμε την γρήγορη επιστροφή της Ειρήνης στην Αγία Γη. Χρόνια πολλά" .

Εκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς

Η ΝΕΚΡΩΣΙΜΟΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΥ ΑΓΙΟΣΑΒΒΙΤΟΥ ΑΓΙΟΤΑΦΙΤΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ

Τὴν πρωΐαν τῆς Τετάρτης, 3^{ης}/16^{ης} Αὐγούστου 2023, ἔλαβε χώραν ἡ Νεκρώσιμος Ἀκολουθία τοῦ κοιμηθέντος τὴν Πέμπτην, 28^{ην} Ἰουλίου/10^{ην} Αὐγούστου 2023, ἐξ ἀνακοπῆς καρδίας Ἀγιοσαββίτου, Ἀγιοταφίτου καὶ Κυθηριώτου μοναχοῦ Παντελεήμονος Ἀνδρονίκου.

Ἡ Νεκρώσιμος αὕτη Ἀκολουθία ἐψάλη εἰς τὸν ἱερόν Ναόν ἁγίου Θεοδώρου τοῦ ἐν Κυθήροις τῇ ἀδελφικῇ φροντίδι τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κυθήρων καὶ Ἀντικυθήρων ἐν συνεννοήσει μετὰ τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρός ἡμῶν καὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου.

Τὴν προηγηθεῖσαν νύκτα ἐψάλη εἰς τὸν ἐκλιπόντα ἡ πλήρης Μοναχική Νεκρώσιμος Ἀκολουθία τῆς ὁποίας προεξῆρξεν ὁ Γέρων Σκευοφύλαξ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἱεραπόλεως κ. Ἰσίδωρος.

Τὴν ἐπομένην πρωΐαν ἐψάλη ἡ Νεκρώσιμος Ἀκολουθία προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἱεραπόλεως κ. Ἰσιδώρου τῇ συμμετοχῇ τοῦ οἰκείου Ποιμενάρχου Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κυθήρων καὶ Ἀντικυθήρων κ. Σεραφεῖμ, τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἐξάρχου τοῦ Παναγίου Τάφου Ἀρχιμανδρίτου π. Ραφαήλ καὶ Ἱερέων τῆς Μητροπόλεως Κυθήρων, προσευχομένων πολλῶν πιστῶν, πατριωτῶν τοῦ ἐκλιπόντος, τιμώντων τὴν μνήμην αὐτοῦ.

Τὸν ἐπικήδειον ἐξεφώνησεν ὁ Γέρων Σκευοφύλαξ, ὡς ἔπεται:

«Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Κυθήρων καὶ Ἀντικυθήρων κ. Σεραφεῖμ,

Σεπτέ Ποιμενάρχα τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μητροπόλεως,

Σεβαστοὶ πατέρες καὶ ἀγαπητοὶ ἀδελφοί.

Ὁ σεπτὸς Προκαθήμενος τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας, Μακαριώτατος Πατριάρχης

Τεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ὁ Γ', μᾶς ἀνέθεσε νά Τόν ἐκπροσωπήσουμε μαζί μέ τόν ἅγιο Ἱεραπόλεως κατά τήν ἐξόδιο ἀκολουθία τοῦ μακαριστοῦ μοναχοῦ Παντελεήμονος καί νά καταθέσουμε πρός τό σεπτό πρόσωπό Σας, ἅγιε Κυθήρων, τίς εὐχαριστίες καί τήν εὐγνωμοσύνη Του, ἀλλά καί συμπάσης τῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος διά τά ὅσα ἐπράξατε διά τόν μακαριστό, καί εἰς ὅλους ὅσοι τιμοῦν μέ τήν παρουσία τους τήν μνήμη του εἰς τήν νεκρώσιμο αὐτή ἀκολουθία. Ἐπίσης μεταφέρουμε εἰς τούς οἰκείους καί συγγενεῖς τήν πραγματική συμμετοχή Του εἰς το πένθος τους καί τις ὀλοκάρδιες Πατριαρχικές εὐχές Του διά τήν ἀνάπαυση τῆς ψυχῆς τοῦ μακαριστοῦ, ἐν χώρᾳ ζώντων καί ἐν σκηναῖς δικαίων.

Χρέος ἱερό, ἀλλά καί συνάμα θλιβερό, ὁδήγησε τά βήματά μας εἰς τήν ἱερά αὐτή Μονή τοῦ Ὁσίου Θεοδώρου τοῦ ἐν Κυθήροις, προκειμένου νά προπέμψουμε εἰς τήν αἰωνιότητα τόν μακαριστό πλέον Ἀγιοταφίτη Μοναχό Παντελεήμονα, ὁ ὁποῖος «διά τοῦ θανάτου μεταβέβηκεν εἰς τήν ζωήν» καί μεταφυτεύθηκε ἀπό τήν ἐπί γῆς στρατευομένη εἰς τήν ἐν οὐρανοῖς θριαμβεύουσα Ἐκκλησία, ἀπό τά ἐπίγεια εἰς τά οὐράνια, ἀπό τά φθαρτά εἰς τά ἄφθαρτα, ἀπό τά πρόσκαιρα εἰς τά αἰώνια, εἰς τούς κόλπους Ἀβραάμ, Ἰσαάκ καί Ἰακώβ, ἐκεῖ ὅπου «οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός, ἀλλά ζωή ἀτελεύτητος».

Καί ἐν ᾧ ἡ ψυχὴ τοῦ αἰοιδίμου περιχορεύει ἐν οὐρανίοις θαλάμοις, ἔμεῖς, ἄλλοι αἰσθητῶς καί ἄλλοι νοερῶς, στεκόμαστε τήν ἱερή αὐτή στιγμή κύκλῳ τοῦ τιμίου αὐτοῦ σκηνώματος, γιά νά τόν ἀσπασθοῦμε γιά τελευταία φορά, νά τοῦ ἀποδώσουμε τίς εὐχαριστίες μας διά τήν πολυχρόνια διακονία του εἰς τούς Ἁγίους Τόπους καί νά τόν προπέμψουμε μέ τήν πίστη καί τήν προσδοκία τῆς Ἀναστάσεως τῶν Κεκοιμημένων καί τῆς «ζωῆς τοῦ μέλλοντος αἰῶνος».

Ἀνθρωπίνως θλιβόμαστε διά τόν ἀποχωρισμό καί τήν στέρηση τῆς φυσικῆς του παρουσίας. Παρηγορούμαστε, ὅμως, ἀπό τήν προτροπή τοῦ Ἀποστόλου Παύλου πρός τούς Θεσσαλονικεῖς, «Ἀδελφοί, οὐ θέλω ὑμᾶς ἀγνοεῖν περί τῶν κεκοιμημένων, ἵνα μή λυπησθε καθὼς καί οἱ λοιποὶ οἱ μή ἔχοντες ἐλπίδα. Εἰ γάρ πιστεύομεν ὅτι Ἰησοῦς ἀπέθανε καί ἀνέστη, οὕτω καί ὁ Θεός τούς κοιμηθέντας διά τοῦ Ἰησοῦ ἄξει σύν αὐτῷ», (Θεσσαλ. 4, 13-14). Καί ὁ αἰοιδίμος Παντελεήμων ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἔζησε καί ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἐκοιμήθη.

Ὁ ἐκλιπών κατά κόσμον Παναγιώτης Ἀνδρόνικος τοῦ Νικολάου καί τῆς Μαρίας γεννήθηκε εἰς τήν Χώρα Κυθήρων τήν 24^η Μαρτίου τοῦ 1944. Τά πρῶτα ἐγκύκλια μαθήματα διδάχθηκε εἰς τά Κύθηρα. Εἰς τήν Ἁγία Πόλη Ἱερουσαλὴμ μετέβη τήν 21^η Σεπτεμβρίου τοῦ 1979 καί ἐγκαταβίωσε εἰς τήν ἱερά Λαύρα τοῦ ὁσίου Σάββα τοῦ ἡγιασμένου. Μοναχός ἐκάρη τήν 15^η Αὐγούστου τοῦ 1981 ἀπό τόν Γέροντά του καί Πνευματικό τῆς Λαύρας Ἀρχιμανδρίτη Σεραφεῖμ, λαβὼν τό ὄνομα Παντελεήμων. Ἀπό τήν 23^η Ἰουλίου τοῦ 1984 ἕως τῆς τελευτῆς του ὑπηρέτησε μετ' ἀφοσιώσεως καί ὑπομονῆς ὡς διακονητής τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως καί φύλακας ἄγρυπνος τοῦ Παναγίου καί Ζωοδόχου Τάφου τοῦ Κυρίου. Ὅλα αὐτά τά ἔτη τῆς διακονίας του ἐπέδειξε ἐργατικότητα, συνέπεια καί ἐπαινετὴ ὑπευθυνότητα. Εἰς τό πρόσωπό του οἱ προσκυνητές εἶδαν μία θεοφιλῆ μορφή. Διότι ἦταν φιλακόλουθος, εὐπρόσδεκτος, εὐχαρις, εὐπροσῆγορος, τραχύς καί ταυτόχρονα γλυκύς, ἀεικίνητος καί εἰλικρινής. Ὅλους τούς ἀγκάλιαζε μέ τήν ἀγάπη του καί τήν ἀπλότητά του μεταδίδοντάς τους τόν Χριστό καί ἐγγράφοντας στήν ψυχὴ τους τά θεῖα μηνύματά Του.

Ἰδιαιτέρως τούς μεταλαμπάδευε τίς ἐμπειρίες του ἀπὸ τήν διακονία του εἰς τόν Πανάγιο Τάφο, τά ἄπειρα θαύματα πού ἔζησε καί τούς ἀγῶνες του διά τήν

διαφύλαξη τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων. Σέ ὅλους μοίραζε λαδάκι καί βουλοκέρι ἀπό τόν Πανάγιο Τάφο, νά τά ἔχουν ὡς εὐλογία εἰς τά σπίτια τους. Γι' αὐτό καί ἀγαπήθηκε καί ἐξετιμήθηκε ἀπό ὅλους.

Καί ἰδοὺ τώρα ὁ μακαριστός ἔφυγε γιά τήν ἀτέρμονη αἰωνιότητα μέσα εἰς τήν καρδιά τοῦ καλοκαιριοῦ, καί κηδεύεται σήμερα, μία ἡμέρα μετά τήν θεομητορική ἐορτή τῆς Κοιμήσως τῆς Παναγίας καί «πρός τάφον ἐπείγεται, οὐκ ἔτι φροντίζων, τά τῆς ματαιότητος, καί πολυμόχθου σαρκός».

Γι' αὐτό, ὅλοι ἐμεῖς, ἅς ἀπευθύνουμε θερμή παράκληση πρὸς τόν Πανάγαθο καί Πανοικτίρμονα θεό, μέ τήν ἱκεσία τοῦ ὑμνωδοῦ:

«Χριστός σε ἀναπαύσοι ἐν χώρᾳ ζώντων, καί πύλας Παραδείσου ἀνοίξοι σοι, καί βασιλείας δείξοι πολίτην, καί ἄφεσίν σοι δώῃ, ὣν ἡμαρτες ἐν βίῳ, φιλόχριστε».

Ἄς εἶναι ἡ μνήμη του αἰωνία».

Ὁμίλησε δέ καί ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης, ἐπαινῶν τόν μοναχικόν καί Ἀγιοταφίτικόν ζῆλον τοῦ ἐκλιπόντος καί τήν προσφοράν αὐτοῦ εἰς τά Πανάγια Προσκυνήματα καί τήν γενέτειραν αὐτοῦ.

Ἄμα τῇ ἀπολύσει τῆς Νεκρωσίμου Ἀκολουθίας, ὁ μεταστάς πρὸς Κύριον ἀσκητικός καί ἀγωνιστικός μοναχός Παντελεήμων ἐτάφη εἰς τό Κοιμητήριον τῆς Μονῆς Ἀγίου Θεοδώρου τοῦ ἐν Κυθήροις.

Αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη!

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς